د «دوزخ په جنت کې» کیسه

ښه مې نه یادېږي چې د دې ناول لیکل مې کله پیل کړل خو مفکوره یې په ۲۰۱۲ کې ذهن ته راغله. هاغه مهال د لیکوالۍ نړۍوال پروګرام ته ورغلی وم چې په ترڅ کې یې د امریکا د متحدو ایالتونو مختلف ښارونه مو هم وکتل. په دې کې یو ښار شیکاګو و، د ارنسټ همېنګوې د زوکړې او اوسېدو ښار. هلته د سفر په نیمایي کې د زړه تنګون ځوروونکې څپه راباندې راغله. نور ملګري مې د ښار له چکرونو خوند اخیست خو زما لپاره هر څه غمبدلي وو. هلته دغه تصور را ته پیدا شو چې دوزخ مکان نه دی، زمان دی. د «دوزخ په جنت کې» مفکوره هماغه مهال ذهن ته راغله او نیت مې وکړ چې ناول به ورباندې لیکم.

وطن ته چې راستون شوم، څه موده وروسته مې ناول شروع کړ خو په کراتو داسې ځای ته ورسېدم چې نور وړاندې نه شوای تلی. بیا به مې په میاشتو میاشتو غرض پرې نه کاوه او بیا به مې لیکل شوې برخه له پیله تر پایه ولوسته چې بېرته هماغه فضا ته ورننوځم او ناول وغځولی شم. په دې منځ کې مې شپږ اوه نور کتابونه تکمیل او چاپ کړل خو دا یو هماغسې نیمګړی پاتې و تر دې چې نظام نسکور شو او هر څه را ته ختم شوي غوندې واېسېدل. ډارېدم چې زه به نه یم او دغه ناول به، چې ډېر راباندې ګران و، همداسې نیمګړی پاتې شي. د سقوط په اولو شپو کې مې هماغه نیمګړې نسخه راشد خټک، ابمل پسرلي، ډاکټر اکبر اکبر، او د داستاني بنډار د وټس اپ ګروپ نورو ملګرو ته ولېږله او ومې ویل چې که څه راباندې وشول، دا ناول به

Ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

تاسې همداسې نیمګړې چاپوئ. ملګرو ډاډ راکاوه خو پوهېدم چې دوی هم هماغومره ناهیلي وو څومره چې زه وم. خو دوی مې هسې غمجن کړي وو، څه پوهېدم چې اوه میاشتې وروسته به «دوزخ په جنت کې» په جرمني کې تکمیلېږي.

دغه ناول متفاوت دی. زما ادعا همدومره ده. دا چې له نورو ناولونو یې توپیرونه څه دي، تاسې او کره کتونکي به یې معلوموئ. په دې کې یوازې یو دوزخ او یو جنت نه دی، دوزخونه په کې دي او جنتونه په کې دي. ابمل پسرلي یو وار ویلي وو چې دی تصور کوي چې زموږ غړونه په فضا کې پاتې کېږي او ممکن یو وخت داسې وسایل پیدا شي چې د زرګونه کاله مخکې غږونه پرې ضبط شي او موږ یې واورو. په دې ناول کې غږونه او فکرونه لیدل کېږي، په مختلفو رنګونو او شکلونو. د ناول په یوه ځای کې راغلي دي: « هره ولې لکه غشی راباندې لګېده. لکه د ځنګله په منځ کې چې ولاړ یې او د هرې ونې هر ښاخ او هره څانګه غشی وي او درګرده د تا خوا ته ګوزارېږي او ته نه ډال لرې، نه زغرې.» دغسې تشبیه مې د ارواښاد سلېمان لایق په منظوم داستان «مردی از کوهستان» کې لوستې وه. د ونې دغه تعریف چې «نباتات هغه موجودات دي چې زموږ فاضله مواد په مېوو بدلوي. موږ خپل فاضله مواد د ونو بېخ ته اچوو او دوی ورنه مېوې جوړوي.» زما د کشر زوی، مجیب الله، خبره ده. همدارنګه د زرو هېندارو کور د یوه حکایت یوه جمله هم په دې ناول کې راغلې ده: «هغوی د حقیقت یوه ټوټه موندلې ده او ګومان کوي چې ټول حقیقت همدا دی.»

ketabton.com - The Digital Library

د دې ناول، بلکې د خپلو ټولو کیسو ډېره زیاته برخه مې په نیمو شپو کې لیکلې ده. د نیمې شپې مطلقه خاموشي د تخیل مرغه تـه د لوړو او اوږدو الوتنو ځواک ورکوي. د دغو خوندورو بې خوبیو منـندوی یم. ها بله مې ورځ مې فیسبوک د ۲۰۲۰ د جون د ۲٦مې دغه پوسټ رامخې ته کړ: «بېګا مې بیا خوب تښتېدلی و. زه هم شاوخوا دوه بـجې پاڅېدم او تر سهاره کمپیوټر ته کېناستم. د «دوزخ په جنت کې» نـاول مې لړ وغځاوه. د دې ناول ډېرې برخې مې په نیمـو شـپو کـې لیکلـې دي. که بشپړ شو، خپلې بې خوبۍ ته به یې ډالۍ کړم.»

د «دوزخ په جنت کې» نطفه په شیکاګو کې راوټوکېده، په کابـل کې یې وده وکړه، په اسلام آباد کـې یـې اندامونـه تکمیـل شـول او پـه جرمني کې یې خپل جنیني عمر تکمیل کړ. ناول مې تر چاپ مخکې ښاغلي ایمل پسرلي او اسـتاد اسـدالله غضـنفر تـه لېږلـی و. کـور یـې ودان چې د ټایپي املایي تېروتنو د تصحیح په خوا کـې یـې د نـاول د بهترۍ لپاره ګټورې مشورې راکړې.

د قدرمن ډاکټر صاحب صادق ژړک مننه کوم چـې د دې کتـاب چـاپولو تـه یـې لاره هـواره کـړه. خـدای دې دی او ملګـري یـې روغ او خوشحاله لري. همدارنګه د ګران عمر اندېښ پـر ګوتـو دې برکـت وي چې د کتاب پښتۍ یې ډیزاین کړې ده.

مینه او درنښت

محب الله زغم

د جولای ۷ ۲۰۲۲

ketabton.com - The Digital Library

ډالی

د بې خوبۍ هغو شپېبو ته چې دا او نورې کیسې

یې راباندې ولیکلې.

ketabton.com - The Digital Library

دوزخ په جنت کې

غواړو خوندونه ابدي وي خو داسې نه ده.

خوندور وږم مې احساس کړ. پوزه مې وسوڼله. ښه لویه ساه مې واخیسته، څومره هوا چې مې په سږو کې ځایېدلــه، هغــومره لویه. دغه خوشبویي راته اشــنا غونــدې وه، لکــه د ســنځلو او د ګلابو وږم چې سره ګډ شوي وي. خو داسې بوی پخــوا هېڅکلــه راباندې نه و نښتی. خو زه «پخوا» ولې یــادوم؟ کومــه «پخــوا»؟ هېڅ! حافظه مې سپینه وه.

سترګې مې پرانیستلې. اسمان تك شین و، داسې روڼ لکــه لــه بارانه وروسته چې وي. لمره نېغه پر سر مې ولاړ وه. نه ګرمي، نه یخني. داسې خوندوره هوا چې ما ویل کاش ټول عمــر همدغلتــه همدغسې پروت وای.

سر مې پورته او لاسونه مې ترې لاندې کړل چــې تکیــه شي. ورو ورو مې شاوخوا ته وکتل. چارچاپېره ونې وې، ګــلان وو. د ونو پاڼې او د ګلونو ګلپاڼې داسې پاکې، داسې ځلېدونکې وې لکه یوه یوه چې دې په خپل لاس په رڼو اوبو مینځلــې وي او داســې زرغونه رڼا یې کوله چې ته وا پاڼې نه دي، ډېــوې دي، څراغونــه دي.

ketabton.com - The Digital Library

کېناستم. ټوله ځمکه په شنه چمن پوښلې وه، ته وا چـا شـین بخمل پرې غوړولی دی. د چمن له هر ډکي څخه خوشـبويي داره وهله او لور په لور او هرې خوا ته خپرېدله.

ځان ته مې وکتل. نري سپین کالي مې پر تن وو. لاس مې پـر تېر کړ. داسې پوست او ښوی ولګېد لکه د ګلابو پر ګلپـاڼې چـې لاس تېروې. پخوا مې هېڅکله داسې کالي نه وو لیدلي. اورېـدلي مې وو چې ورېښمین ټوکر همداسې نرم وي؛ خو لیدلی مې نه و. دا «پخوا» نو بیا له کومه شوه؟ لکه چې زما آزار ته یې مـلا تړلـې ده او نه مې پرېږدي چې پوره خوند واخلم. داسې نو نه کېږي، دا له ذهنه باید وشړم.

وړی وم، لکه د میاشتو میاشتو روږه چې مې وي. څنـګ تـه مې وکتل. د مڼو ونه، ډك ښاخونه، ولاړه وه. راولاړ شوم. بدن مې سپك و، لکه هوا، لکه خوشبو. د ونې ښاخونه لوړ وو. ما وې ونې ته به پسې وخېژم خو ښاخ پخپله ورو ورو راکښته شـو، لاس تـه مې برابر شو. ګورم چې په همدې یوه ښـاخ کـې زېـړې، شـنې، تورې او سرې رنګارنګې مڼې ځړېږي.

زیړې مڼې ته مې لاس وروووړ. پخپله له ښاخه راجلا شـوه او په لپه کې راولوېده. خولې ته مې کړه. غاښونه مې پـه کـې ښـخ شول. د سپنج غوندې خورا نرمه وه. خورا خوږه وه.

په خوله کې مې داسې ژر ویلې شوه لکه شیریخ چې په خوله کې اوبه کېږي. ژویولو ته یې حاجت نه و. مڼې نه زړي لـرل، نـه

خلی. د ایسته غورځولو هېڅ شی په کې نه و. ټوله مې پاکه وخوړه. د منې خوند بیخي بل وړ و. پخوا مې بیروتي، مارلینګ او جورسې منې خوړلې وې خو د دغې منې خوند په یوې کې هم نه و. اووووف! د دې «پخوا» له لاسه خو به لېونی شم. ډېر فکر مې ورته وکړ خو تر هغې شېبې مخکې چې خوندور وږم راویښ کړم، هېڅ شی مې رایاد نه شو. زما «پخوا» همدومره وه.

ښه نو، ما وې راځه دا توره منه وڅکه چې د دې خوند څنګه دی. ګورم چې د زېړې منې په ځای کې وار له واره بله منه راشنه شوې ده. تورې منې ته مې لاس یووړ. لپه مې ترې لاندې ونیوه. دا هم پخپله راخطا شوه.

څو شېبې مې ښاخ ته کتل. د دې تورې منې پر ځای هم د سترګو په رپ کې تور ګل را وټوکېد، توره غوټۍ شوه، راغټه شوه، توره منه شوه. د تورې منې خوند له زېړې منې بېل و، تر هغې لا خوندوره خو دې منې ژدویل غوښتل. غاښونو مې له منې څخه په خرپ ایستلو عجب خوند اخیست.

شنه منه مې هم وخوړه. د یوې منې خوند تر بلې زیات و. بیخي په ځان پوه نه شوم چې څو دانې مې وخوړې.

د دې ونې تر څنګ د انارو ونه وه. خولې مې انارو ته اوبه وکړې. ورروان شوم. د انارو پوستکی لکه ښیښه داسې روڼ او شفاف و. د منځ سرې دانې یې جوتې ښکارېدې.

ketabton.com - The Digital Library

یوه انار ته مې لپه ونیوه. لپه مې په انـــار ډکــه شــوه. مـــا وې پوستکی به ترې لرې کړم. په نوکانو مې چې څـــومره وس وکـــړ، خاشه ترې لرې نه شوه. خولې ته مې یووړ. په احتیاط سره مـــې غاښ پرې ټینګ کړ. غاښونه مې په کې داسې ننوتل لکـــه ام چـــې مې ټینګ کړی وي. د دانو تر منځ یې پردې نه وې. ژدویلو ته یې حاجت نه و، داني به یې پخپله په خوله کې ویلـــې کېـــدې. د انـــار خوند هم د هغو انارو غوندې نه و چې ما پخوا خوړلي وو. د دې خوند بیخي نوی و. خدای زده چـــې دا «پخـــوا» ولـــې لکـــه ســـپۍ راپسې نښتې ده؟ چې څومره یې کورې کومه، بیا راځي.

انار مې هم پاك وخوړ او د ایسته غورځولو شی په کې پاتې نه شو. په خوند یې نه مړېدم. هر انار چې به مې وخوړ، پر ځای به یې بل انار راشین شو. چې هغه به مې وخوړ، بل به راشین شو. د انارو نرموالي ام را په یاد کړ.

ومې لیدل چې د دې ونې څنګ ته د امونو ونه ده.

چې په نوم مېوه مې پېژندله، هلته وه. لا داسې مېوې هـــم وې چې پخوا مې نه وې لیدلې. د ټولو میوو خوند خورا زیـــات و. پـــه خوړلو یې نه مړېدم. درګرده مې خوړلې، خوړلې، خوړلې.

پر نس مې لاس راتېر کړ. داسې سپك و لکه هېڅ شی چې مې نه وي خوړلی. د مېوو خوند یوه خوا او د حیرانۍ کیف بله خـــوا، بلکې لا ډېر خوند خو په حیرانېدو کې و.

ketabton.com - The Digital Library

ځو شېبې چې تېرې شوې، خولې راباندې راغلې. له خولو مې د ټولو میوو ګډ بوی رالټېده.

لمرې ته مې وکتل. سترګې یې را ونه برېښولې. داسې مهربانه لمره مې کله هم نه وه لیـدلې. لمـره د داســې اور غونـدې وه چــې تودول خو کوي خو سوځول نه کوي.

ما ډېر وخت د مېوو په خوړلو او د باغ په چکر تېر کړی و خو لمره لا همغسې نېغه ولاړه وه او له خپله ځایه هېڅ خوځېـدلې نــه وه.

د لمرې د وړانګو هرې ذرې زما ځرمن داسې نازوله لکه په یخ ژمي کې چې تودې سقاوې ته ورننـوځې او د سرو اوبـو تـاوده بخار درباندې ولګېږي او بیا تودې اوبه پر ځان راخوشې کړې او بدن دې ټکور ټکور شي.

هی هی! خوند اخیستل نو خورا لوی نعمت دی خو ارمان چې ابدي وای.

ځمکې ته مې وکتل. ونو سیوري نه لرل. د ځــان پــه ســیوري پسې وګرځېدم خو زما سیوری هم نه و. ته وا ټول بـدن مــې لــه ښیښې جوړ شوی. حیران شوم چې دا نو کوم ځای دی؟ هر څــه په کې آشنا وو خو هر څه نا آشنا وو. ګومان مې کاوه چې دا ځای به مې ډېر پخوا، په لرې زمانو کې لیدلی وي. ښایي په ماشومتوب کې، ښایي تر ماشومتوبه مخکې. یا به دا هسې زما ګومان و. کله چې یو څوک، یو ځای، یا یو شی دې خوښ شي، ګومان کوې چې

ketabton.com - The Digital Library

له پخوا دې ورسره رابطــه وه او یارانــه مــو زړه ده. ســړی څــه پوهېږي، ښايي همداسې وي.

په خوندونو کې دې خوا ها خوا گرځېدم. لښتيو ته ورسېدم. د مالوچ په رنگ تکې سپينې اوبه په کــې بهېــدې. ورنــژدې شــوم. گورم چې اوبه نه دي، شيدې دي.

شيدو ته وهوسېدم. لپه مې ورنژدې کړه خو له لښتي څخــه د شيدو يوه داره راپورته شوه. مخامخ مې خولې ته راغله. خولې ته څه چې دغسې نېغې معدې ته مــې تېرېــدلې. د شــيدو د تېرولــو لپاره د ساه بندول نه وو په کار. ما بې غمه، آرام آرام ساه ايســتله او شيدې مې له ستوني څخه پخپله تېرېدلې.

ښه مې تنده پرې ماته کړه. لږه ها خوا په بل لښتي کې ټينــگ خو اوبلن زېــړ بخــون شی ســوکه ســوکه بهېــده. خــوا تــه يــې وروخوځېدم. د شاتو لښتی و، خو داسې روڼ چې لاندې د لښتي تل راښکارېده.

خوله مې ورته خلاصه ونيوه. د شاتو داره مې خولې ته راغله. واه! عجيبه خوند يې و. داسې مهربان خوږلــت چــې ســتونی دې هېڅ نه تخنوي.

چې هرې خوا ته تلم، بس خوندونه وو او زه وم. د وخت پتــه راته نه لگېده خو بيخي ډېر گرځېدلی وم. لمرې ته مې وکتل. لا هم هماغسې نېغه ولاړه وه.

حيران شوم چې نو دا څه چل دی؟

ketabton.com - The Digital Library

سیوری نشته او لمره ځای پر ځای ولاړه ده.

خوب راغی. چې څنګه وغځېدم، یو دم لمره ورکه شـوه. تـوره شپه شوه او سم له واره خوب یووړم.

څومره وخت ویده وم؟ شپږ ساعته، اته ساعته، لس ساعته که لا زیات؟ ښايي څو شپې یا څو اونۍ، نه پوهېږم خو هرې شـېبې یې جلا خوند درلود. یو وخت مې یو خوږ وږم احساس کړ. لویـه ساه مې واخیسته. خوشبویي مې ټول سږي راډک کړل.

د څه شي بـوی و؟ هـر څـه چـې و، راتـه آشـنا غونـدې و. خوشبویي له پاسته نري باد سره راتله او وار په وار سره زیاتېده. رایاده مې شوه. دا د سنځلو د عطرو خوشبویي وه.

سترګې مې هماغسې پټې وې. له ځان سره مې ویل چې کاش دا خوند ابدي وي. کاش تل دغسې پروت وای او دغه خوشـبویي مې بویولای. خو زه ولې د دې هر څه له ختمېدو ډارېږم؟ لا خـو هر څه خوندور دي نو ډار ولې؟ ولې کله «پخوا» سپیتانه کوي او کله د سبا وېره. دواړه به له ذهنه پسې واخلم. ځغلئ د سپي لوښو!

خوشبویي مې یوازې په پوزه نه احساسوله. په لاسونو، په ټټر او په اورمېږ مې، په سر او په ټول بدن مې خوشبویي حس کوله. لکه د بدن هر غړی مې چې د پوزې کار کوي. په تندي مې زیاتـه خوشبویي احساس کړه. سترګې مې پرانیستې. نری لاس مـې پـر تندي ایښودل شوی و. لاس د سپین نري پاچ د کمیس له لسـتوڼي څخه راوتلی و. ګوتې یې د هوا غوندې پستې وې. دومـره پسـتې

ketabton.com - The Digital Library

ګوتې چې ما یې یوازې خوشبویي حس کوله خو درونډوالی یې نه.

کمیس یې دومره نری و چې ټول بدن یې تر لاندې داسې ځلېده لکه فانوس کې څراغ. د ارت کمیس له منځه راوتلې یوه لوېشت اوږده غړۍ، زنه نرۍ، سور سپین مخ. نه. سور نه، ګلابي، داسې تت ګلابي رنګ چې له سپین سره ګډ وي. ته ودرېږه، څه ښه یې ویلي وو. امممممم ... هو، ویلي یې وو:

مخ دې په سپین کې سرخي وایي

لکه خاصه چې پر ګلاب وغوړوینه

بالکل همدغسې مخ یې و. په اننګو کې یې سرخي لږه زیاته وه او څومره چې د تندي او زنې خوا ته ورتلې، هماغومره په کې سپین زیاتېده.

سترګې د آسمان په رنګ، نیلي. په رانجو نرۍ توري شوې. باڼه د لومړۍ شپې سپوږمۍ. پزه نرۍ، سپږمې وړې، د پوزې څوکه لږه پورته خوا ته ښویه توږل شوې. پاسنۍ شونډه یو څه نرۍ او لاندنۍ لږه غوښنه خو د ګلابو په رنګ.

سر یې ټیټ کړ. د خرما په رنګ، د ورېښمو په پوستوالي، د سنځلو د ګلو په خوشبویي ول ول زلفې یې پر مخ راولګېدې. سر یې نور هم راټیټ کړ. لاس یې له څنګله قات شو. شونډې یې پر شونډو راکېښودې. بدن مې تود شو. ښایسته اور راپورې بل شو.

ketabton.com - The Digital Library

څو شېبې وروسته یې په غېږ کې داسې سترګې ستومانه پروت وم چې ته وا ښه لوی پټی به مې اړولــی وي. سر مــې د هغــې د سینې پر چپه خوا لګېدلی و او ستمی مې کېده.

اخخخخخ! دومره خوند مې هېڅکله نه و لیدلی.

پستې ګوتې یې په ویښتو کې راتېرې کړې. ویې ویل: بس؟

اخ! څومره خوږ آواز یې و. په آواز کې یې ترنم و، موسیقي په کې وه. په همدې یوې خبرې کې یې بلا ډېر خوندونه پراته وو.

سر مې د هو په مانا وښوراوه.

ساه مې تېزه تېزه اخیسته او لــه هــرې ســاه سره مــې د دې خوشبویي احساسوله. کاش چې دا خوندونه ابدي وای!

ناڅاپه یې وویل: زنا دې وکړه؟

اوچت پورته شوم. پر ګونډو کېناستم.

بې اختیاره مې له خولې ووتل: استغفرالله، استغفرالله، توبــه خدایه ، توبه خدایه!

دا هم کېناسته. نیلي سترګو یې مخامخ راوکتل. پــه کــټ کــټ خندا کې یې وویل: هاهاها، لیونیه! مه وېرېږه. دلته ګنــاه نشــته. دلته هر څه بس ثواب ګڼه.

له خندا نه یې د سنځلو د ګلو وږم بادېده.

زما لاسونه یې د خپلو لاسونو په منځ کې ونیول.

لاس مې پوزې ته نژدې کړ. د سنځلو د ګلو عطر پرې نښتی و.

بیا یې ښه خوشبویه مستانه خندا وکړه.

ketabton.com - The Digital Library

پوښتنه مې وکړه: ته څوک یې؟

ویې ویل: ستا لپاره حقه، حلاله.

نرۍ گوتې یې راغلې، پر تندي مې ولگېدې. پر سترگو مې راتېرې شوې. د پوزې له یوه اړخه مې کښته راغلې. شونډې یــې رالمــس کړې او بیا لرې شوې.

ولاړه شوه. زلفو ته یې څنډ ورکړ. د سنځلو د گلــو د خوشــبویۍ تېزه څپه په فضا کې گډه شوه.

مخ یې واړاوه. روانه شوه. لــه هــر پلــه سره یــې پــه فضــا کــې خوشبویي خورېدله. د زرغون چمن په منځ کې یې د پښو خاپونه اوچت ښکارېدل.

ورپسې رهي شوم.

چېرته چې به دې قدم ایښی و، هلته د سنځلو خړ او ژېړ واړه واړه گلونه توکېدلي وو.

پرې غږ مې کړ: ودرېږه! ته څوک یې؟

مخ یې راواړاوه، ویې ویل:

مه سپړه رازونه چې خراب به شې

پاتې وي خوندونه، په عذاب به شې

بېرته یې خپله لاره ونیوه.

زه هم ورپسې شوم.

دې وخت کې مې ځان ته پام شو. لوڅ لغړ وم.

ketabton.com - The Digital Library

ځای پر ځای کېناستم. لاسونه مې له زنګنو راتاو کړل. شا و خوا ته مې وکتل. هره خوا ځمکه داسې هواره وه چې هېڅ شی د چا له سترګو پټ نه پاتې کېده. هرې خوا ته مې سترګې وغړولې خو هلته هېڅوک نه وو.

کرار کرار راولاړ شوم. زه په دې ارته ځمکه کې یوازې وم.

هغه هم را نه لرې تللې وه.

بېرته راوګرځېدم. وږی وم. خواږه شي ته مې زړه وشو. خواږه نه، ترسکون چې تروه او خواږه په کې ګډ وي.

مخې ته مې د انارو لښته راوټوکېده. په درنګ شېبه کې رالویه شوه، څانګې یې وکړې، ونه شوه. ګلونه یې راوسپړل، میوه یې را لویه شوه، غټ انار شو خو پوستکی یې د ښیښې غوندې داسې شفاف چې سرې دانې یې له ورایه معلومېدې.

یو دانه انار پرانیستل شو. دانې یې یوستوې خولې ته مې راغلې. د انار هره دانه چې مې خولې ته لوېدله، په مدار مدار ویلې کېدله. لکه واوره چې په اوبو کې واچوې. هره شېبه یې خوندوره. ویلې کېدل یې، تر ستونې تېرېدل یې، په معده کې ګرځېدل یې. ته وا ټول بدن مې د خولې غوندې خوندونه حس کولای شي.

ټوله ونه مې وخوړه خو نس مې دومره هم درونډ نه شو، لکه د یوې ګولې په خوړولو چې درنېږي.

ketabton.com - The Digital Library

هرې خوا ته خوشحالۍ وې. د لمرې هره وړانگه چې پر بـدن مـې لگېدله، په ټول وجود کې مې خوشحالي راټوکېدله. هره ساه مـې خوشحالي وه. هر قدم مې د خوښيو زېړوونکی.

د چمن وږم له خوشحاليو ډک و، نری شمال له خوشـحاليو سره.

يو دم مې په ذهن کې يوه پوښتنه پيدا شوه: زه څوک يم؟

په ځان کې ډوب شوم. خوشحالۍ مې هېرې شوې. سر مې سپک و، لکه هېڅ ماغزه چې په کې نه وي.

ډېر فکر مې ورته وکړ خو ځواب مې پيدا نه کړ.

زه څوک يم؟

هېڅوک.

هېڅکله مې ځان نه و ليدلی.

که زه څوک نه يم، نو دا لفظونه څه دي؟

له هغې ښکلې سره مې خبرې څنگه وکړې؟

خبرې مې چېرې زده کړې دي؟ له چا مې زده کړې دي؟

دا اوس چې ورباندې فکر کوم، دغه توري مـې لـه کومـه ځايـه راوړي دي؟

که زه څوک نه يم نو دا فکر څنگه کوم؟

د هغې ښکلې خبره مې راياده شوه:

مه سپړه رازونه چې خراب به شې

پاتې وي خوندونه، په عذاب به شې

دا خبره يې ولې را ته وکړه؟

سر مې نه خلاصېده. هېڅ نتیجې ته ونه رسېدم.

ځان سره مې وویل: راځه، د هغې ومنه. رازونه مه سپړه، یــوازې خوند واخله.

په زړه کې مې راوګرځېدل: کاشکې الوتلی شوای.

له غبرګو تخرګونو نه مې څــه راوټوکېــدل. وار لــه واره یــې وده وکړه. لوی لوی وزرونه شول. وزرونه مې سوکه ســوکه ورپــول. پښې مې له ځمکې راجلا شوې. پورته شوم. په هوا شوم.

شېبه په شېبه له ځمکــې لــرې کېــدم او څــومره چــې بــره تلــم، هماغومره مې لا زیات خوند اخیست.

ښی لاس مې کښته کړ، ښي لوري ته تاو شومه. چپ لاس چې مې کښته کړ، چپې خوا ته ولاړمه. پښې مې په هــوا کــې لــه شــا راپسې ځکېدې، لکه د اوبو پر سر یا پر هواره ځمکه چې ځکېــږم، هماغسې هوار.

سر مې کښته کړ. د ځمکې خوا ته رهي شوم. چې پورته مــې کړ، د آسمان خوا ته.

د سمندر د څپو په شان ټیټېدم او جګېدم. وخــت د خونــدونو ټال و، هره ټالۍ یې د خوندونو څپه، هره شــېبه یــې د خونــدونو نړۍ. زړه مې غوښتل چې تل تر تله په هوا کې پاتې شم. زړه مې غوښتل چې دا خوندونه ابدي وای.

ځمکې ته مې وکتل. د لوېښت قدر ځای هم په کې سپېره نه و. هرې خوا ته شنېلي، چمن او ونې، باغونه، ګلونه، غرونه، غونډۍ،

ketabton.com - The Digital Library

او ډېر سيندونه. خو غونډۍ او غرونه هم د سمې غوندې سمسور. ته وا په غرونو کې ډبرې نه دي، بوټي دي، ګلونــه دي. ونــې وې شنې زرغونې، د ونو پاڼې د رنګونو باران. زېړې، زرينــې، سرې، زرغونې، ګلابي، زمردي، نارنجي، نيلي، سپينې، د اوبو غوندې بې رنګې او شفافې، بس چې څومره رنګونه پېژنې او لا يې نه پېژنې، په هماغومره رنګونو پاڼې په کې وينې.

پر يوه سيند ورکښته شوم. اوبه يې داسې رڼې وې چې په تل کې يې د شګو هره سپينه، هره زېړه ذره ډېره صفا راښکارېدله.

کاش ماهي وای او په سيندونو کې ګرځېدلای. لاسونه مې مخې ته وغځول. سيند ته ورنژدې شوم. وزرې مې شاه‌پرې شوې. په اوبو کې ورننوتم. سترګې مې خلاصې وې. هر څه مې صــفا ليــدل. د سيند تر تله لاړم. موټی مې له پستو شګو را ډک کړ. جالبــه دا وه چې په اوبو کې مې ساه نه ډوبېده. لکه د ځمکې پر سر چــې بــه وم، هماغسې مې آزاده ساه ايستلی شوای.

اوبه تړمې وې، پستې وې، معطرې. ګومان مې کــاوه چــې د اوبو هر څاڅکی مې په پوستکي ننوځي او لکه خوږمن غړی چې ټکور ته خوشحالېږي، د بدن هرې ذرې مې ترې نه خوند اخيست.

څنګه چې په هوا کې به کله بره کله کښته تلمه، په ســيند کــې هم، کله يې تل ته کوزېدم او کله د اوبو سر ته راوتلــم. هــره ذره، هره شيبه يې د خوندونو نړۍ.

ketabton.com - The Digital Library

څومره چې وړاندې تلمه، سيند هماغومره پراخېده. يــو وخــت نو داسې ځای ته ورسېدم چې هرې خوا ته مې اوبه وې، اوبه وې او اوبه وې، خو هماغسې رڼې.

په سمندر کې نو بيخي بله دنيا وه. ښه په کې تر ژورو پــورې لاړم. تل ته يې نږدې شوم. څه کافرې رڼاگــانې؟ رنــگ پــه رنــگ بوټي لکه ډېوې. شنه رڼا، ژېړه رڼا، سره رڼا، سپينه رڼا. له هر يو بوټي څخه د هماغه بوټي په رنگ رڼا خپرېدله. هره رڼــا يـــې پــر سترگو داسې لگېدله، لکه په سره گرمۍ کې چې پر ســترگو يخــې اوبه تېرې کړې.

لا ورنژدې شوم. شين بوټی له شنو غميو ډک و، په سره بوټي کې سره غمي، هر بوټی مالامال و په غميو د خپل رنگ او غمي يې وو د لمر غوندې ځلانده. کاش هغه ښکلې هم راسره وای!

کله چې ښايسته شی وينې او يو څوک دريــادېږي او غــواړې چې هغه يې هم ووينې؛ نو پوه شه چې هغه له زړه نــه دربانــدې گرانه ده. کله چې ښه خوراک خورې، بيــا دې هــم هماغــه کــس سترگو ته دربېږي او زړه دې غواړې چې په هغه يې هم وخــورې. چې ښه منظره وينې، غواړې چې هغه دې هم په څنگ کې ولاړه يا روانه وي او دغه خوند ورسره ووېشې. نو هغه به تر ټولو زياتــه درباندې گرانه وي. ما ته په هر ځای کې ښکلې رايادېدله نو هغه به راباندې تر ټولو زياته گرانه وي. جالبه دا ده چې پــه يــو ځــل ليدو څنگه راباندې دومره ډېره گرانه شوه. نه يې نوم را ته معلوم

دی، نه يې پته؛ خو داسې مينه مې پرې راغلې ده چې ته وا د ډېر عمر يارانه به مو وي. رښتيا، زه خو همدغه يــو کــس پېــژنم. بــل څوک کله پېژنم! له دې نه پرته خو مې څوک لا ليــدلي نــه دي. زه خو لا ځان هم نه پېژنم. زه څوک يم؟ خدای زده. خو ولې به مــې سر خوږوم؟ ښکلې رښتيا ويله چې: «مه سپړه رازونه چې خــراب به شې/ پاتې وي خوندونه، په عذاب به شې.» دا خوندونه به ولې په هسې پوښتنو خرابوم. خو که زه نور څوک نه پېــژنم نــو هغــه خبره څنګه را نه وشوه چې د هر خوندور شي په ليدو تــر ټولــو ګران کس درياديږي؟ کسان بايد ډېر وي چې يو يې تر ټولو ګران شي.

اووف! دغه لعنتي پوښتنې نو ولې رانه لاس نه اخلي؟

ځان مې د غميو په ليدلو بوخت کړ. دا غمي بــه د ښــکلې پــه غاړه کې څومره ښــه ښــکاره شي. د هغــې دنګــه غــړۍ او دغــه پړقېدونکي غمي. رنګ رنګ غمي مې راټول کړل. هــار مــې ځنــې جوړ کړ. هار مې په غاړه کې واچاوه چې خپلې ګرانې ښــکلې تــه يې يوسم.

د اوبو سر ته راوختم. لاسونه مې پورته ونيول. له اوبو نــه را بهر شوم. وزرونه مې بېرته راپيدا شول. په الوتو شوم. هېڅ ساړه مې ونه شول. بدن مې يو مخ وچ و. ته وا بيخي اوبو ته لوېدلی نه وم.

ketabton.com - The Digital Library

بېړه مې وه چې خپلې ښکلې ته ځان ژر ورسوم. له سيندونو، له باغونو، له غرونو او غونـډيو نــه را واوښــتم. د هغــې د پېښــو خاپونه راښکاره شول. د هر پله په ځای کې يې د ســنځلو خــړ او ژېړ واړه واړه ګلونه. پسې ورغلم. وروستی پل يــې د يــوې رڼــې چينې پر غاړه و.

څو شېبې ورته کېناستم.

رانغله.

خوله مې خلاصه کړه چې را ويې بولم. خو په څه نامه يــې را وبولم؟ هغې خو خپل نوم نه و راښودلی.

فکر يووړم.

د سنځلو د ګلو وږم مې د څټ په پوســتکي ولګېـد. مــخ مــې واړاوه. پخپله وه.

دا ځل مې يې سترګو ته په ځير وکتل. داسې نيلي سترګې مې هېڅکله نه وې ليدلې. سترګې يې ډېرې اثرناکې وې. ګومــان مــې کاوه چې له سترګو يې پسته نيلي رڼا راوځــي او ټــول بــدن مــې نازوي. زړه مې غوښتل چې په سترګو کې يې ډوب شم. ورننوځم او هماغلته دېره شم.

په زړه کې مې دا خبره راتېره شوه چې: راشه او زما د نــاقرار زړګي قرار شه ته.

ګورم چې هغه هم په ښکلي ترنم کــې وايــي: راشــه او زمــا د ناقرار زړګي قرار شه ته. راشه او زما د ناقرار زړګي قرار شه تــه.

ketabton.com - The Digital Library

لا لا-لا للــلا-لا للــلا- لا للالــلا؛ همهــم-همههمهــم-همههمهــم-همههمهم همهم.

لاسونه يې راوغځول. په سينې پورې يې جوخت کړم. ټول بدن مې کرار شو. غېږه يې داسې وه لکه ډېر ستړی يخ وهلــی ســړی چې په ګرم بستر ورننوځي او د بستر تودوخه يې ســوکه ســوکه ستومانې لرې کوي او چې راپاڅي، خاشه ستړيا يې پاتې نه وي.

له ځانه سره مې ويل چې کاش دغه آرامي ابدي وای. خــو لــه دې خوند سره وېره ولې مله وه؟ وېره مې وه چــې هســې نــه دا خوند مې له لاسه وځي. هسې نه داسې وخت راشي چې يا خونــد نه وي يا زه نه وم.

مورې ډېر بد مرغه يو. د دې پر ځای چې د راحت او خوښۍ په وخت کې پوره پوره خوند واخلو، په دې ډارېږو چې هسې نه دغه خوند او خوښي څوک را نه واخلي يا دې مورې ورنه واخلي. ولې را ته ټوله دنيا د خپلې نېکمرغۍ دښمنه ښکاري؟

رښتيا زه خو ستړی هم نه وم. هره شېبه مې په خوندونو کــې تېره کړې وه. په خپله حافظه کې چې څومره شا ته تلم، غيــر لــه خونده مې بل څه نه يادېده. نو ولې د داسې آرامۍ تږی وم؟ کــه ستړی نه وم نو د ښکلې غېږې کومه ستړيا را نه لرې کړه؟

د ښکلې له هرې ساه سره مې سر کښته پورته کېده او لکــه دا مځکې چې په اوبو او په هوا کې به کلــه بــره، کلــه کښــته تلمــه، هماغسې يې خوند راکاوه. نه، هغسې نه و. دا خوند جلا غونــدې

ketabton.com - The Digital Library

و. په هېڅ شي کې دومره خوند نشته. دغـه خونـد پــه کلمــو نــه بيانېږي. په دې خوند يوازې هغه څوک پوهېږي چې يار په غېــږه کې نيولی وي.

بيا هم يوې پوښتنې دغه خوند راځنې ولوټ: ښکلې ځنګه کټ مټ هماغه جمله زمزمه کړه چې زما په زړه کې ګرځېده؟ دا زما په زړه څه خبره وه چې ويې ويل: راشه او زما د ناقرار زړګي قــرار شه ته؟

دا خو هغه خبره وه چې زما په زړه کې ګرځېده خو لا مې لــه خولې نه وتلې نه وه.

لا مې دا پوښتنه په ذهن کې وه چې دې وويــل: ګرانــه! دغــه پوښتنې دې له ذهنه وشړه. مه پرېږده چې خوندونــه درنــه هېــر کړي. هاهاهاها

مه سپړه رازونه چې خراب به شي

پاتې وي خوندونه، په عذاب به شي

ور ومې کتل. پر شونډو يې مهربانه معطره موسکا خوره وه. لاس يې زما پر سترګو کېښود. ذهن مې کرار شو. هــر څــه مــې هېــر شول.

لاس يې ايسته کړ. سترګې مې پرانيستې. نړه ښکلا مې مخــې تــه ناسته وه.

نور هم را نژدې شوه. زما لاسونه يې خپلو ويښتانو ته يوړل. خــو زما ګوتې يې له ويښتانو څخه ملا ته ور وښويېدې.

شېبه وروسته هر څه ختم شول.

د دې له مخه تود وږم پورته کېده. د ګوتو سرونه یې د ویښــتانو په منځ کې او ورغوي یې غمبورو ته نیولي وو. خوله یــې نیمــه غوړېدلې غوټۍ ته ورته شوې وه.

په کراره مې له ځانه لرې کړه.

ویې ویل: وحشي!

ځنګ ته شوه. مخ یې د چینې خوا ته واړاوه. سر یــې پــر زنګانــه کېښود. اوږدې زلفې یې پر ولو او مټو را خورې شــوې او دا پــه خپلو خوشبیو زلفانو کې پټه شوه.

ساه مې سمه شوه.

کېناستم.

ورغږ مې کړ: ښکلې!

ځواب یې رانه کړ.

بیا مې وویل: ښکلې!

د زګیروي په شان کرار آواز سره یې وویل: وحشي!

دا خبره راته آشنا غوندې وه. غږ یې بل شان و او دغه نوی غــږ را ته آشنا ښکارېده. خو د چا غږ داسې و؟ دا غږ مې چېرته اورېدلی و؟

چا راته وحشي ویلي وو؟

هېڅ مې ذهن ته رانغلل.

ښکلې وخندل. بیا یې وویل:

ketabton.com - The Digital Library

مه سپړه رازونه چې خراب به شي
پاتې وي خوندونه، په عذاب به شي

دا ځل يې غږ خپل و. هماغه مترنم غږ، هماغه آهنګين او موسيقار غږ.

مخ يې را واړاوه. ويې ويل: زړه مې! هله! ژر کوه، زما سوغات راکه.

اوه! سوغات خو چور را نه هېر شوی و.

له غاړې نه مې د غميو هار را وايست.

دې را ته شا کړه. غاړه يې هسکه ونيوله. اوږدې زلفې يې راټولې کړې او په يوه لاس يې پورته ونيولې.

د غميو غاړه‌کۍ مې په غاړه کې ور وتړله.

د هر غمي رڼا يې له څټ څخه په بېل بېل رنګونو راوتله. ته وا بدن يې له ښيښې جوړ شوی.

مخ يې را واړاوه. پر يوه يوه غمي يې ګوتې تېرې کړې. پوښتنه يې وکړه: زړه مې! په کوم رنګ ښايسته ښکارېږم؟

ومې ويل: اخخخ شيرينې! دا را نه مه پوښته چې کوم رنګ کې ښايسته ښکارېږم؛ رنګونه تا سره ښايسته ښکارېږي. ستا ښايست دی چې رنګونو ته ښکلا ورکوي.

زلفانو ته يې څنډ ورکړ او د سنځلو د ګلو عطر يې په هوا کې خپره کړه، به ناز يې وويل: دا خو ده.

ومې ويل: اوس خو دې نوم راوښييه.

ketabton.com - The Digital Library

ویې ویل: اووووف! زړه مې! اوس نه. لا یې وخت نه دی رسېدلی. اوس یوازې خوند واخله. پوهېږې چې څه وایم؟ خوند واخله، خوند.

دې سره یې لاسونه زما پر اوږو کېښودل. ورو ورو یې لاسونه کښته خوا راوښویول.

د لاسونو هره برخه مې د هغې د لاسونو لګېدو ته منتظره وه. لکه روژتي چې د روژه ماتي دسترخوان ته ناست وي او مخې ته یې خوندور خواړه پراته وي او دی د ماښام آذان ته انتظار کوي.

لاسونه یې همداسې کښته راتلل. له څنګلو مې راتېر شول. مړوندونه یې رالمس کړل. ګوتې یې را ونازولې او یو دم یې شا ته ټوپ کړ.

شړق شو. په چینه کې ولوېده. لاړه، ډوبه شوه.

د چینې اوبه لکه هینداره شوې او یوازې زما څېره په کې برېښېده. لاندې هېڅ شی ترې نه ښکارېده.

راپاڅېدم. د باغ په لورې روان شوم.

د هغې خبرو اندېښنه را اچولې وه. که اوس یې وخت نه دی، نو د رازونو د سپړلو وخت به کله وي؟

«وحشي!»

«وحشي!»

دا کلمه ولې را ته آشنا غوندې ده؟

او ځوروي مې ولې؟

ketabton.com - The Digital Library

لکه یو څوک چې مې له نارینتوبه انکار کړی وي. لکه یـو څـوک چې پیغور راکړی وي چې ته چنداني نر نـه یـې او مزه‌گـۍ دې نشته.

ولې داسې فکر کوم؟ دا خبرې څه مانا؟

«دلته گناه نشته، دلته هر څه بس ثواب گڼه.»

نو گناه چېرته وي؟

روان وم خو په چورتونو کې ډوب.

داسې مې احساس کړ چې څنگ ته مې بل څوک هم روان دی. ور ومې کتل. سیوری مې و. تر دې مخکې مې بیخي سـیوری نـه و خو اوس راپیدا شوی و. خو زما سیوری پر ځمکـه نـه و پـروت. ولاړ و. په چپه خوا کې مې، زما په اندازه، سـم را سره څنگ پـه څنگ روان و.

یو وخت مې پام شو چې بره خوا روان یم. پورته مې وکتل. مخـې ته مې غونډۍ وه. د ځمکې په شان، په شنو چمنونو پوښـلې. پـر سر یې مرمرینه ماڼۍ.

تلوسه را ولوېده.

گامونه مې چابک کړل. لـه خپـل سـیوري سره یوځـای ور روان شوم.

د زرغونو مرمرو ښکلې ماڼۍ.

ورننوتم. له هرې خوا نه رڼا راتلله. سپینه، زرینه – ژېړه مهینـه – توره او سره – شنه، گلابي – نیلي، آبي – نارنجي ...

ketabton.com - The Digital Library

د ماڼۍ منځ کې لوړه ګنبده، پر پنځو ستنو ولاړه. هره ستن يـــې د مرمرو له بېل رنګه جوړه شوې. هرې ستنې نه د ځان په رنګ رڼا راوته او ټول رنګونه په مرکز کې برېبوکۍ غوندې په څرخ و نڅا.
پر غولي د دغو پنځو ستنو تر منځ يو پنځه ګوټی مرمرين ډنــډ و، په ډنډ کې سرې اوبه وې، يا به سره شربت وو. خدای زده چې څه وو.
د پوړيو پر دوو پټو ور وختم.
د ډنډ پر غاړه زرين جــام ايښـــی و. لــه شربتــو مــې را ډک کــړ. خوندور وږم يې و. جام مې را پورته کړ. د ژبې څوکه مې په کـــې غوټه کړه. خوند يې را ته نوی و. دغه خوند نه خوږ، نه تريو و، نه هم تريخ و، نه اوبو غوندې بې خونده.
يو غړپ مې ځنې وکړ.
شربت سوکه سوکه د ژبې له سره د ستوني خوا ته تېر شول. بيـا په مرۍ کې ورو ورو کښته خوا روان شول او معدې ته ورسېدل. ما يې د حرکت هره شېبه حـس کولــه. لــه هــرې شــېبې نــه يـــې خوندونه ورېدل.
بل، بل، او بل غړپ.
جام مې تش کړ. سر مې سپک شو. نه، نه، سپک نه شو، لږ درووند شو. نه پوهېږم څه خېـل وشـو خـو احســاس مــې خونــدور و. اندېښنې کرار کرار را نه لرې شوې. وحشي، ګناه، ثواب ... هر څه مې هېر کړل. څنګ ته مې وکتل. سيوری مې بيا ورک شوی و.

ketabton.com - The Digital Library

د ښکلې خبره مې را یاده شوه:

مه سپږه رازونه چې خراب به شي

له خولې نه مې دغه خبره بې اختیاره پر له پسې وتله خو هر ځل تر بل وار کشداره:

مسـ – پږه را – زونه، چې خرااب، به شي

مسسسسـ ـ پږه، را– زوووونه چې خرررر – ااب به – شي

ژبه مې درنه وه. لاسونه او پښې مې هم دغسې. بدن مــې تــود و. پوه نه شوم چې کله خوب یووړم؟ خدای زده چې خــوب وړی وم که بې سده شوی وم.

د سنځلو د ګلو عطر وښورولم او را بیدار یې کړم.

د هغې آرام خو له شوخۍ ډک آواز مې واورېد: شراب دې وڅښل؟ شرابخوره، خطاکاره! زناکاره! ګناهکاره!

اوچت را کېناستم.

خوله مې بې اختیاره توبې ته جوړه شوه.

خو هغې مې پر شونډو لاس کېښود: اششششش! دلته ګنــاه نشــته، دلته هر څه بس ثواب ګڼه. هاهاهاهاها.

په غېږه کې یې ونیولم.

زړه مې کرار شو. غېږه یې داسې را ته واېسېده لکه نه ماتېدونکې کلا چې هېڅ بلا په کې ننوتلی نه شي او سړی نو پــه کــې د آرام ساه اخلي.

ketabton.com - The Digital Library

له پوزې یې خوشبویه ساه راوته. توده سینه یې د ټکور غونــدې وه.

په غوږ کې یې ور وپسنېدم: ته څوک یې؟

ویې خندل: هاهاهاها. بېړه نو ولې کوې؟ ګوره زړه مې! ګټه هغه کوي چې نه پوهېږي. ته به آخر په هر څه پوه شــې خــو بیــا بــه پښېمانه وې.

په خوبولي غږ مې پوښتنه وکړه: د څه شي نه به پښېمانه شم؟

- د پوهېدو نه.
- ولې؟
- بس، نو. ولې دې خوندونه پر ځان نه دي پېرزو؟

فکر مې وکړ چې رښتیا وایي. ولې به دا خپل بــې غمــه ذهــن پــه غمونو اړوم؟ ولې به خوند نه اخلم؟

د هغې په غېږه کې ډوب شوم. د بدن له هرې ذرې مــې یــې بــلا خوندونه واخیستل.

چې پاڅېده، ویې ویل: همدومره وو؟ هسې دې خرابه کړم.

دا روانه شوه خو غږ او خبره یې بیا را ته آشــنا غونــدې ښــکاره شول.

چا را ته داسې څه ویلي وو؟

څه شی همدومره و؟

دا مې خرابه کړې وه؟ څنګه؟

ketabton.com - The Digital Library

دا څه بلا ده چې هم تسلي راکوي، هم مې په زړه کــې اندېښــنې اچوي؟

هم مې په ذهن کې د پوښتنو ویده بلا ویښوي، هم را ته وایي چې مه سپړه رازونه چې خراب به شې. نو داسې ولې کوي؟

دا څوک ده؟

ځان ولې نه را پېژني؟

دا غږ یې ولې کله را ته آشنا غوندې شي، کله پردی شی؟

دا د سنځلو د ګلو عطر یې ولې دومره ډېر را باندې ښه لګېږي؟

ورپسې وځغاستم. دا مخکې روانه، زه ورپسې په منډه.

نژدې ور رسېدلی وم. یوازې یو ګام ور نه وروسته وم چې چینې ته یې ورټوپ کړ.

لاس مې ور واچاوه.

ګوتې یې په لاس راغلې.

زه یې ور سره وښکولم.

دواړه په اوبو کې ډوب شوو.

دا لاندې وه زه باندې. د چینې د تل خوا تــه روان وو. درب شــو. پښې مې پر ځمکه ولګېدې. د چینې غولي ته ورســېدو. ودرېــدو. ځمکه وچه وه. پورته مې وکتل. لکه د کوهي له منځه چې پورتــه وګورې، خو پورته اوبه نه وې. هلته لرې پاس، د چینې پر سر یوه پېره ګرده هینداره ښــکارېدله او لــه پاســه یــې شــینکی آســمان برېښېده.

ketabton.com - The Digital Library

اوبه نه وې خو موړ په اوبو کې کښته شوي وو.

ښکلې را وکتل. ويې ويل: د هېندارو ښاپېرۍ.

- څه شی؟
- تا هر وخت پوښتنه نه کوله چې ته څوک يې؟ زه د هېندارو ښاپېرۍ يمه.
- د هېندارو ښاپېرۍ؟
- هو. اوس نو راځه چې له هېندارو سره دې مخامخ کړمه. خو گوره! بيا به گيله نه را نه کوې. تا پخپله دغسې غوښتي دي.

زړه ته مې نا آشنا وېره ننوتله.

دا مخکې روانه شوه. زه يې تر لاس نيولی په ځان پسې ځکولم.

لويه سمڅه وه خو د هېندارو. ښي لاس ته وگرځېده. د کوټې ور يې پرانيست.

ويې ويل: يوه شېبه همدلته ودرېږه. چې غږ مې درباندې وکړ، بيا را ننوځه.

شا و خوا ته مې وکتل. هرې خوا ته هېندارې وې، هېندارې وې. ټوله دنيا هېنداره هېنداره وه.

هماغه آشنا غږ چې مخکې مې څو وارې اورېدلی و، را ته وويل: را ننوځه.

ور مې بېرته کړ. د کوټې دېوالونه ټول هېندارې. په تور حجاب کې ښځه، مخ يې دېوال ته، شا يې ما ته.

ketabton.com - The Digital Library

- ودې پېژندلم؟

مخامخ هېنداري ته مې وکتل.

غنمرنګه نرۍ مخ يې و. تورې سترګې، اوږدې وروځې او نېغ باڼه يې د نرۍ پوزې پر سر. څېره يې مکمله را ښکاره شوه.

ډېره را ته آشنا ښکارېده.

ويې ويل: په ياد دې دي چې اول ځل دې چېرته ليدم؟

چورت وړی وم. دا څوک ده چې دومره آشنا را ته ښکاري؟

ويې ويل: ګوره! لمونځ به قايموې. هر لمونځ چې کوې، الله تعـالی دې له دې لمانځه نه مخکې کړي ګناهونه ټول در معافوي.

له خولې مې ووتل: ښاپېرۍ؟

مخ يې را واړاوه: هو. زه پخپله يم. ښاپېرۍ يمه.

د وره خوا ته روانه شوه.

زه هم ورپسې شوم.

شا ته يې وکتل. ويې ويل: مه راځه! ته به همدلته پاتې کېږې. تـر هغه وخته پورې چې د خپلو پوښتنو ځوابونه دې نه وي موندلي، له دې ځايه راوتلی نه شې.

ولاړه. ور يې را پسې بند کړ.

حيرت اخيستی وم. دا څه رقم ځای دی؟

ښاپېرۍ له کومه شوه؟

زه پخپله دلته څه کوم؟

چا دلته راوستی يم؟

ketabton.com - The Digital Library

دا کوم ځای دی؟

نو هغه د هېندارو ښاپېرۍ څه شوه؟

څو شېبې ځای پر ځای ولاړ وم.

یو وخت مې پام شو چې په مخامخ دېوال کې یو وړوکــی ور دی.

ور نږدې شوم. په کراره مې پرانیست.

ور ننوتم.

جومات و.

محراب او منبر یې له زرغونو مرمرو او گنبده یې له سپینو جــوړه وه. چت یې د درې پوړونو هومره لوړ و. په چت پورې غټې پکــې په اوږدو نلونو پورې ځړېدلې. سخته گرمي وه. همدا شــېبه مــې اودس کړی و خو اوس بیا په خولو کې لوند خیشت وم. له سر او مخ څخه مې خولې څڅېدې.

کالیو ته مې وکتل. پر فیروزه‌یي رنگه جامو باندې مــې د ســپینو سمنټو خاپونه ښکارېدل.

څلور رکعته سنت مې وکړ. جَمعې ته لا وخت پاتې و.

د جومات له بل سره په پاکو سپینو جامو، تور واسکټ او ســپینې پگړۍ کې یو نوراني سړی زما خوا ته راغی.

څنگ ته مې داسې کېناست لکه د لمانځه په قعده کــې چــې څــوک کېني. په لویه بڼېره کې یې گوتې وهلې. ویې ویل: مهاجر یې؟

- هو.

- خه، خه، خه، خه. ماشأالله، ماشأالله. سه روزگار کیې؟

ketabton.com - The Digital Library

- د ټاييلونو په فېکټرۍ کې مزدوري کوم.
- ډېر خه کوې. حصول رزق حلال عبادت هې. حصول رزق حلال سه دې؟ عبااادت دی. خو گــوره بچيــه! د دنيــا د کارونو ختمېدا نيشتې. لگ لگ د آخرت کارونــه هــم کــوه کنه، سه پوی شوې؟
- هغه څنگه؟
- تبليغ وکه تبليغ. د نبي کريم صلی الله عليه و سلم ســنت. گوره ته خو خپله خه سړی يې چې مونز دې قــايم کــړې خو د نورو بنده گانو غم به هم کيې که نه. نورو ته به هم تبليغ کيې، امر بالمعروف و نهی عن المنکر به کيې. سه به کيې؟ امر بالمعروف و نهی عن المنکر به کيې.

ومې ويل: مولانا صيب! زه کله په دين پوهېږم چې تبليغ وکم. والله که په خاورو هم خبر يم. ايله مې يو څو لنډ سورتونه زده کړي چې په لمانځه کې يې وايم. نور نو داسې وگڼه چې بېخي «ان پړهــ» سړی يم. قران شريف له رويه لا نه شم ويلی.

- هېس پروا نيشتې. دومره خو پوهېگې چــې مــونز فــرض دې، روژه فرض دې، زکات فرض دې، حج فرض دې. نو تبليغ خو بل سه نه دې، بس همدقه خبرې بــه خلقــو لــه کيې کنه.
- نو په دې خو هر څوک پوهېږي.

ketabton.com - The Digital Library

- نه، دا خو مې هسې به طور مثال تېر که. همدقــه خــبرې چې کيې آيتونه به ورسره وايې، حديثونه به وايې و غيره. ته خو ماشاءالله ړوکی زوان يې، دماغ دې تازه پــه تــازه دې. دماغ دې سه دې؟ تازه په تازه دې. هــر ســه دې زر زده کيگي.

نه پوهېدم چې څه ووايم. غوښتل مې چې ځان ورنه خلاص کــړم نو ومې ويل: مولانا صيب! زه غريب سړی يم. خپله مــزدوري بــه کوم.

په خبرو کې مې راولوېد: خو زم درله همدا وايم کنه چــې مونگــه سره رايشه. په مزدوري چې سومره گټې هغومره خرچه به درلــه درکوو. نورو زايونو له به دې لېگو. لاهور له، پېښور له، اسلام آباد له. که دې وخت راسره تېر کو، بيا دې ان يورپ له لېگو، امريکــې له دې لېگو. سوچ ورته وکه.

جمع ودرېده. نيت مې وکړ. يو وخت مې پام شو چې د لمانځه يــو رکعت تمام شوی دی او دوهم ته درېدلي يو. زه هېڅ پوه شوی نه وم چې څه مې په کې وويل. ټول فکر مې د مولانا په خــبرو کــې مشغول و. د گناه نری غوندې احساس مې په زړه کې تېر شو خو بيا مې له ځان سره وويل چې الا بلا به گردن ملا. اقتدا مــې چــې پسې وکړه نو هغه پوه شه کار يې پوه شه.

څومره خوند به يې کړی وای چې هر وخت همداسې وای، ته بــې غمه گرځېدې او ستا د کارونو ځواب هم بل چا ويلای.

ketabton.com - The Digital Library

چې رښتیا شي له دې ژونده په تنګ وم. زما خــواري وګــوره او د نورو ناځواني. د کارخانې هغه پنجابی ټیکه دار یــادوم. هــا بلــه ورځ د ماښام آذان وشو. له لوږې، تندې مې سر راباندې ګرځېده. بېلچه مې پر ځمکه کېښوده. لاسونه مې وڅنډل.

ټیکه دار راباندې غږ وکړ: کیدر؟ خان صاب! کیدر جائیګا؟

ورته مې وویل چې زما خو روژه ده، ځم چې افطار وکم.

پرې یې نه ښودم. ویې ویل چې روژه دې خپل کار دی خو دا کار زما دی. چې څو پورې کار نه وي خلاص، چېرته هم تلی نه شې. دوی پخپله بې غمه روژه خوړله. دا خبره پــه کــې عامــه وه چــې «پټان جانې رمضان جانې» پټان پوه شه او رمضان پوه شــه. پــه کابل کې څومره ښه رواج و، په روژه کې بــه کــاریګر دوه بجــې رخصتېده چې آرام وکړي، خوب پوره کړي او روژه ورتــه آســانه شي خو دلته په کراچۍ کــې دا خــبرې نــه وې. ناچــاره وم. یــو ګېلاس اوبه مې وڅښلې او تر ماخوستنه مې ورسره کار وکــړ. د ټولې ورځې روژه یوه خوا، تر آذان وروسته لوږه بله خــوا. د زړه زور مې ختلی و. په پښو او لاسونو کې مې سېکه پاتې نه وه. څو ځله مې سر راباندې وګرځېد خو په بېلچه مې ځان تکیه کړ چــې ونه لوېږم.

له ځان سره مې وویل: ښه نو، نور نو څــه غــواړې! هــم خرچــه درکوي، هم به آسوده یې. هم به یو څه زده کــوې او هــم بــه دې

ketabton.com - The Digital Library

چکر وشي. نور ښارونه به وګورې او د کراچۍ په دې ګرمۍ کې به نه شړېږې.

د «السلام علیکم و رحمت الله» په اورېدو سره مې بېرته لمانځه ته پام شو. ښي او بیا چپ لوري ته مو سلام وګرځاوه. پاتې دوه رکعته سنت مې په دومره وخت کې وکړ چې نور کله به مې یو رکعت کاوه. لمونځ خلاص شو او د چورتونو لړۍ مې وشلېده. په مولانا پسې مې سترګې وغړولې. د جومات له دروازې د باندې له یوه ځوان سره ولاړ و.

ورغلم. مخې ته یې چوپه خوله ودرېدم.

را ویې کتل: جي، سنګه چل شو؟

- خوښه مې ده.
- شابه، شابه، د نر بچیه!

پر اوږه یې وټپولم.

یو کارډ یې راکړ: سبا له به رازې. پته په دې کارډ باندې شتې.

د کارخانې ټیکه دار ته ورغلم. د یوې میاشتې تنخواه مې ورسره پاتې وه. د ورځې اویا کلدارې یې را ته منلې وې نو رخصتۍ چې ورنه وباسې، څه کم اوه‌لس سوه روپۍ کېدې.

سړي وویل: ته چې ځې، دا کار به څوک را ته کوي؟ اول به ما ته بل نفر پیدا کوې، بیا به ځې.

په ۲ نمبر ناظم آباد کې چاوله مارکېټ ته ولاړم. چاوله مارکېټ دوه دوه پوړیز بلاکونه دي. په اول پوړ کې یې دوکانونه دي او په

ketabton.com - The Digital Library

دوهم چت کې يې کوټې. د ټولو کوټو دروازې اوږدې نرۍ برنډې ته خلاصېدې او د بلاک له دوو گوټونو څخه زينې ورختلــې وې. په ډېرو کوټو کې يې پنځه پنځه يا شپږ شپږ جره افغانان اوسېدل او په ځينو کې يې پنجابيان او سندهيان لــه خپلــو کورنيــو سره. لاندې دوکانونه تقريباً ټول د افغانانو وو. چا بــه ليلامــي جــامې خرڅولې، چا ليلامي پردې، نيالۍ او برستنې، چا رختونه، چــا پــه گــاټونو کــې راغــلي د څرمنــو بکســونه، بټــوې، دســکولونه، او کمربندونه ...

په چاوله مارکېټ کې مې د انډېوال کوټه وه. حال مې ورته ووايه. هغه وويل چې يو ژنکی تازه له کابله راغلی. په کار پسې گرځــي. هغه ته به ووايو.

د برسات موسم و. شړکنده باران پيل شو. بــرق ولاړ. کوټــه لکــه تنور سره شوه. انډيوال مې وويل: راځه چې بام ته وخېژو.

ډېر خلک د بلاک بامونو ته ختلي وو او تر باران لانــدې ولاړ وو. انډيوال مې وويل: څه سر دې کښته اچولی، سيل وکه سيل. ما خو يوازې باران ته نه يې راوستی.

په سترگو يې د څنگ بلاک بام ته اشاره وکړه. سندهۍ او پنجابۍ ښځې نجونې په کاټن جامو کې د بام پر سر گرځېدې او د بام له غولي نه يې په لپو کې اوبه راخيســتې، پــر يــو بــل بانــدې يــې شيندلې. جامې يې نرۍ وې او باران داسې خيشتې کړې وې چې د بدن ټول ځايونه يې صفا ښکارېدل.

ketabton.com - The Digital Library

انډیوال مې وویل: هغه ټپه څنګه وه؟ امممم داسې ښه یې ویــل.
اها! را یاده مې شوه.
نور به نرۍ جامې و نه کړم
باران خیشته کړم جانان ټوله ولیدمه
ور ته مې وویل: سختې مزې مو وکړې.

- هاهاهاها، دا خو ده. مزې دي مزې.
- هغه چې وایي چې

طالبه دوې ګټې دې وکړې
هم دې خیر ټول کړ، هم دې وکړل دیدنونه
نو همدا تاسې به یادوي.
سترګې یې په یوې پنجابۍ پېغلې پورې ښخې وې. په داسې انداز لکه له بل چا سره چې لګیا وي، ویې ویل: دا خو ده. هم ور باندې د لیلام شیان یو په دوه خرڅوو، هم ور سره ګپ شپ لګــوو. هــم یې په باران کې د سمرقند تماشه کوو. ور وګوره! هی هی! عجبــه ننداره ده. بې ټکټه سیمنا ده.
بیا یې ما ته مخ واړاوه، ویې ویل: خدای دې تا هم وسي کي چــې دلته یو دوکان وکې، په مزو کې به غرق وې.
په زړه کې مې تېر شول چې په تبلیغ کــې پیســې وګــټم بیــا بــه همدلته یو دوکان کوم. نیستي دې ورکه شي چــې ټولــه ورځ بــه بېلچه وهې او د پنجابي ټېکه دار نخرې به هم زغمې.

ketabton.com - The Digital Library

د انډيوال غږ له چورته وايستم: هغه نجلۍ وينې. څه کــې؟ د چــا پام خو نو ځان ته مه اړوه! ګوره، مخ دې ســوکه ور واړوه. هغــه سور کميس والا چې په ملا يې ځان بوک کړی.

ور ومې کتل. کميس يې لوند خيشت و. ګرېوان يې له بدنــه لــرې ځړېده. ټول بدن يې صفا را ښکارېده.

انډيوال مې وويل: ها بله ورځ زما دوکان ته راغلې وه. يــو ســينه بند يې کښته پورته کړ، بل يې وکوت، درېيم ته يــې چــې لاس ور ووړ، ما په ټوکو وويل چې اندازه يې نه ده درمعلومــه. لــه خنــدا شنه شوه. بيا مې وويل: دې خوا ته راشه چې زه يــې درتــه نــاب کړم. شا يې راواړوله. مټې يې له تخرګونو لرې کړې. لاسونه مــې ټټر ته ور تېر کړل. اوووف! عجب خوند يې وکو. دوه درې مېنټــه پرې اخته وم. بيا يې خدای وهلې مور را پيــدا شــوه او دا ورسره ولاړه. خو ويلي يې دي چې بله ورځ به بيا راځــي. ګــوره ورتــه! هاغه ده اوس يې هم اشاره راته وکړه.

مخ مې د بام په سر د اوبو کانکريټي ټانکۍ ته وګرځاوه. دېوالــه ته يې لږ ورنږدې شوم.

انډيوال مې وويل: څه کې؟ لکه چې وضعيت دې خراب دی. خيمه دې لکه کړې ده که څنګه؟ هاهاهاها.

ومې ويل: غږ مه کوه. ته راکه د کوټې کونجي راکه چې تشناب ته ځم.

ketabton.com - The Digital Library

په زینو چابک کښته شوم. ځان مې له ملا نه لړ کوږ کړی و چې ښکاره نه شي. کوټې ته ورننوتم. ور مې په ځان پسې قلف کړ. ښي لاس ته د تشناب ور و. ور ننوتم. جامې مې وایستلې. په لاس مې صابون وواهه. د بام صحنه مې سترګو ته درېدلې وه. ور وټکول شو. انډیوال مې غږ را وکړ: څه شوې وه هلکه؟ را وځه چې هغه ژړنکی راغلی دی.

هلک مو ټېکه دار ته ور وست. هغه یې په کار ولګاوه خو زما تنخواه یې را نه کړه. ویې ویل چې اوس خو روپۍ نشته، بله هفته بیا ورپسې راشه.

یوه هفته مې د یوه جومات په حجره کې تېره کړه. د سهار له لمانځه وروسته به مو تر غرمې پورې خوبونه کول. په حجره کې پکي چالان وو، یخه هوا رابانديې لګېده او دمه به مې داسې جوړه وه چې د تېرې میاشتې ټوله ستړیا یې را نه لرې کړه. د ماښام او ماخوستن لمونځونه به مو کله په یوه جومات کې کول، کله په بل کې. مولانا صاحب او نورو مشرانو به د ماښام او ماخوستن تر لمانځه وروسته تبلیغ کاوه او موږ به ورته غوږ وو. درې وخته سمه ډوډۍ رارسېدله، لوږه تنده نه وه، ستړیا نه وه. له خدایه به مې نور څه غوښتل.

بله هفته بیا کارخانې ته ورغلم. ټېکه دار نه و. د فیکټرۍ منشي ته ورغلم. هغه وویل چې ټېکه دار پنجاب ته تښتېدلی دی او د ټولو مزدورانو پیسې یې هم وړې دي.

ketabton.com - The Digital Library

ومې ویل: زما یې څه چې تښتېدلی؟ ما خو کار ستا د فیکټـرۍ د پاره کړی دی. پیسې به راکیې ګنې خیر به دې نه وي.

- بدماشي کیې؟
- خوښه دې چې بدماشي یې بولې که بل څه خو پیسې بـه در نه اخلم، که په زور وي که په رضا.

منشی راپاڅېد. د مېز له شا څخه راووت او زما خوا ته روان شو. غلی مې له څنګه داسې تېر شو چې ته وا زه یې بیخي لیـدلی نـه وم.

له مټه مې را ونیو: چېرته کونه باسې؟ پیسې را وباسه، هله.

پورته یې را وکتل. شونډې یې رپېـدې. ویـې ویـل: ګـوره! خـان صاب، در ته ومې ویل چې پیسې دې هغه بهنچوت ټیکه دار وړې دي. په خبره ولې نه پوهېږې.

په چپ لاس مې یې له ګرېوانه ونیو. ښی لاس مې پورته کړ. موټی کړی لاس مې مخامخ ورته ونیو.

نارې یې کړې: سیکیوریټي! عدنان! طه! جلدي کرو، مجهې مارتـا هې!

څو پورې چې ګارډ را رسېده، د منشي خوله او پوزه مې په وینـو سره کړه. منډه مې واخیسته. د سمیټو په بوجیو وختم. دېوال تـه مې ځان ورساوه. ایسته مې ټوپ کړ. تر یـوه ځایـه مـې منـډې وهلې. شا ته مې وکتل. څوک نه وو. کرار کرار د تبلیغیـانو مرکـز ته ولاړم.

ketabton.com - The Digital Library

ساعت دوه به وتلي وو چې چا غږ وکړ: گلاب کون ہے؟

ور ومې کتل. پولیس وو. را پاڅېدم. ومې ویل: زه یم.

د پولیسو له شا څخه منشي ځان را ښکاره کړ. زما خوا ته یې گوته ونیوه، پولیسو ته یې وویل: همدغه حرامونی دی.

تهانې ته یې بوتلم.

لا یې د تهانېدار کوټې ته نه وم ور وستولی چې مولانا صاحب را ورسېد.

پوښتنې شروع شوې: ولې دې سړی وهلی؟ څه دښمني دې ورسره وه؟ نور بدماشان دې څوک دي؟ په کومه ډله کې یې؟ ...

ټوله کیسه مې ورته وکړه.

تهانېدار وویل: اوس به د بدماشۍ په خوند پوه شې. چې یو شپږ میاشتې دې په جېل کې واچوم، بیا به پوه شې چې د چا وهل څنگه خوند کوي.

مولانا صاحب ورته وویل چې تهانېدار صاحب! گوزاره کوه. ځوان دی، جذباتي شوی. فېکټرۍ والا هم ملامت دی. د دې غریب حق یې خوړلی و نو.

پولیس وویل: نو موږ څشته ناست یو؟ د آلوگانو خرڅولو ته خو نه یو ناست. قانون د څه لپاره دی؟ ولې موږ ته رانغی. داسې خو نه کېږي چې هر څوک دې دلته بدماشي وکي.

مولانا صاحب وویل: خیر دی. دا ځل یې معاف کئ. زه یې ضامن یم چې بیا به داسې نه کیي.

تهانېدار وويل: بل ځل ته به يې بيا ګـورو خــو اوس بــه منشيـ صاحب سره هسپتال ته ځئ چې ډاکتران څه وايي. دی خو وايــي چې پوزه او غاښونه يې رامات کړي دي.

ډاکترانو منشي وکوت. څو رقمه اکسرې او د وينې معاينــات يــې ورته وکړل.

منشي د اکسرې والا په غوږ کې څه وويل. هغه موږ ته را وکتــل. خدای چې څه يې ورته وويل او ولاړ. بيا منشي د خلکو پــه مــنځ کې ځان ورک کړ. زه ورپسې شوم. کتل مې چې د ډاکټر کوټې ته ورننوت. زه هماغلته د وره شا ته ودرېدم. سړی بېرته راووت. چې له ما سره سترګې په سترګو شو، رنګ يې والوت. سترګې يې ټيټې شوې او د دهلېز په بل سر کې ولاړ پوليس خوا ته ولاړ.

معاينات سم را وختل، نه يې پوزه ماته وه، نه يــې غاښــونه مــات وو. مولانا صاحب د هر څه پيسې پرې کړې. د شــفاخانې رپــوټ مو واخيست او له پوليسو سره بېرته تهانې ته ولاړو.

اوس نو پوليس را ته بلا شو. ويل يې چې سړي درنه شکايت کړی او زه دې پرېښودلی نه شم. مولانا صاحب څه پيسې هم ورکــړې خو ويل يې منشي به راضي کوئ.

مولانا منشي له لاسه ونيو. ورته کړه يې: منشي صاحب! ته راځــه چې د باندې لږ خبرې وکو.

زه د پوليسو له مشر سره په دفتر کې پاتې شوم. اوف! چې له دې چنګو برېتو مې رانيولای او دا سر مې يې په مېز وهلای. ته يې دا

ketabton.com - The Digital Library

دوسه خوله وګوره. ته یې دا توري شونډې وګوره. غاښونه خو یې د سړي خوا ګرځوي. برېتونه یې د مېړني خو مخ یې د دله انسان دی.

تهانېدار د مېز پر سر اېښی سویچ ټینګ کړ. لــه دهلېــزه د زنــګ شرنګا راغله. حوالدار راننوت او عسکري سلام یې وکړ. ده وویل: ورشه له دغه پان والا نه یو دانه رسیلي پان راوړه.

حوالدار چې ووت، مولانــا مخکــې او منشيــ ورپســې دفــتر تــه راننوتل.

منشي وویل: تهانېدار صاحب! زه خپل شکایت بېرته اخلم.

د پولیس له شره خلاص شوم. خو تهانېدار وویل: ګوره! بیا بــه د فیکټرۍ له څنګه هم نه تېرېږې او د پیسو نوم به هــم نــه اخلــې. پوه شوې که پوه دې کم؟

چې راووتو، مولانا صاحب وویل: غم مه کوه، په ورز د قیامت بــه ورسره حساب وکې.

بیا نو له تبلیغیانو سره دېره شوم. په اول سر کې به هسې ورسره ګرځېدم. مشرانو به په جوماتونو کې تبلیغ کاوه، مــوږ بــه ورتــه غوږ نیوه. کرار کرار مې قران شریف زده کړ. لنډ لنډ سورتونه مې یو په بل پسې حفظ کړل.

چې هرې خوا ته به تلو، د لارې کرایه، خرڅ خوراک، هر څــه مــو مشرانو راکول. څو ورځې وروسته، مولانا صاحب وویل بله جمعه به لاهور ته ځو.

ketabton.com - The Digital Library

د کوټې پخوانیو انډیوالانو تــه ولاړم چــې خــدای پامــاني ورسره وکړم. یوه انډیوال را ته وویل: دوا دې شه نو لاهور ته ځې. گوره! زه به په لاهور کې د تبلیغ یو ډېر ښه ځای درته وښیم. هلته چــې ولاړې، د هېرا منډیي پوښتنه وکړه.

نور انډېوالان مې کټ کټ په خندا شول خو ده را ته قسم وکړ چې ډېر ښه ځای دی.

بله ورځ مو بسترې په شا کړې او د بسونو اډې ته ولاړو. بسترې مو جنگلې ته پورته کړې او بیا بس ته وختــو. مولانــا صــاحب د ډرېور د څنگ پر څوکۍ کېناست، موږ شا ته. ډېــر اوږد مــزل و. اوولس که اتلس ساعته په لاره کې وو. ښه وو چې ډرېــوران دوه وو. یو به چې ستړی شو، بل به جلو ته کېناست. د موټر په چــت کې یې ځان ته د څملاستو ځای جوړ کړی و. په وار سره به هلته غځېدل او خوب به یې کاوه.

لاهور ته چې ورسېدو، دومره ستړي وو چې د خبرو حوصله هــم نه وه پاتې. مولانا صاحب وویل: شابه! نن او سبا آرام وکــئ. بلــه ورځ به گورو.

بله ورځ چې مولانا صاحب راغی، ورته مې وویل چې هېرا منډیي ته به کله ځو؟

تندی یې تریو شو: سه شی؟

- یوه انډیوال مې وویل چې د تبلیغ د پاره ښه ځای دی.

ketabton.com - The Digital Library

د تندي گونځې يې ږنگې شوې، ويې ويل: ټوقه يې دربانديې کړې ده. سه يې کړې ده؟ ټوووقه يې کړې ده. پام چې نوم يې هم په خوله وا نه لې.

يوه ورځ د لاهور له يوه جوماته راووتو چې له لرې مې د تره غوندې يو څوک وليد. چې رانږدې شو، پخپله و. وچې شونډې، راوتلې سترگې، خوار بدن.

ښځه يې ناروغه وه. علاج ته يې راوستې وه. ويې ويل چې عمليات غواړي. پنځه زره کلدارې ورته په کار دي خو دی يې نه لري.

د ده ناروا ې چې مې يادې شوې، زړه کې مې وويل چې ښه شو چې خدای دغسې جزا درکړه خو بيا مې له ځان سره وويل چې وبال لري؟ که بد و، دی بد و، ښځه يې غريبه څه گناه لري.

د ماښام لمونځ مو چې وکړ، مولانا ته مې وويل چې دغسې مريضان لرو او حيران يو چې پيسې ورته له کومه کړو؟

ويې ويل: د ماخوستن مونځ چې دې وکو، دوه رکعته نفل حاجت وکه. سومره روپۍ دې په کار دې؟

- پنځه زره.
- بس، ته نو په اخلاص سره مونز وکه، خدای به دې حاجت پوره کي. سه پوی شوې؟

ketabton.com - The Digital Library

دغسې مې وکړل. سهار چې لمانځه ته پاڅېدم، بستره مــې ټولولــه چې ومې کتل تر بالښت لاندې مې پیسې ایښــې دي. پــوره پنځــه زره کلداري.

سخت خوشحاله شوم. چې څنګه مې لمونځ خــلاص شــو، د تــره کوټې ته ورغلم. پیسې مې ورکړې. دواړه هسپتال ته ولاړو. کاکــا ناوې مې ولیده او بېرته ځنې راغلم.

سم دم شیخ را نه جوړ شوی و. پر پښو مې کڼاوې، پــه لاس کــې مې لرګینې تسبیح، په جېب کې مې لرګین ږمنځ او مسواک. جامې سپینې، پګړۍ سپینه، واسکټ تور. برېتونه خــرېیلي، نــرۍ نــوې راټوکېدلې ږیره پاکه منظمه.

هر څه مې سم شول خو یوازې د پوندو چاودې مې نه رغېدې. که مې له څپلیو سره جورابې هم په پښو کړې، ګټه یې ونه کړه.

مسألې مې زده کړې. کرار کرار به مشرانو موږ ته هم په تبلیغ کې برخه راکوله. په اولو وختونو کې به یې وړه موضــوع راکولــه، د پنځو یا لسو دقیقو. خبرې هماغه وې، تکراري خبرې خو د ویلــو انداز به مو وربدل کړ.

څه کم دوه کاله مې ورسره تېر کړي وو چې کابل آزاد شو. کابــل طالبانو ونیو. میاشت دوه وروسته، مولانــا صــاحب را تــه کــړه: کابلیه آشنا، سنګه چل دې؟ خوخه دې نه ده چې خپل وطن له دې ولېګمه. چېرته دې ولېګمه؟ خپل وطن له.

ketabton.com - The Digital Library

پنځه کاله مخکې له کابله وتلی وم او بیا مې نــه و لیــدلی. ومــې ویل: هر رقم چې ستاسو خوښه وي.

ویې ویل: بس جامې مامې دې وتړه، سبا به له خیره زو.

کابل نو هغه کابل نه و چې ما لیدلی و. زه چې تلم، هاغه وخت هم کابل وران و خو داسې نه لکه اوس. د پلچرخۍ له تنګي چې تېــر شوو، د سړک دواړو غاړو ته د برق نړېدلي سمیټي پایې، ویشــتل شوي ټانکونه او سوځېدلي پیک اپ موټرونه، سړکونه کند کپر. که د موټر ښیښه کښته کوې، دوړې دې په عذابوي، کــه یــې پورتــه کوې، ګرمي. د حربي پوهنتون د بلاکونو دېوالونه سوري سوري، ښیښې یې ماتې، د کړکیو چوکاټونــه یــې ورک. لویــه اوســپنیزه دروازه یې کږه وږه، سورۍ سورۍ. د دروازې په څنګ کې لویــه اوسپنیزه لوحه ولاړه وه: د مــلا عبــدالباري آخونــد او انــډیوالانو کوټه. تر لوحې لاندې دوه خیرن ځوانان په تورو جامو او ســپینو پګړیو کې چې د خیري په وجــه زېړبخــون ښــکارېدې، پــر زړو چوکیو ناست وو.

وړاندې د تخنیک اکاډیمي او د سرک سازۍ فابریکه تر دې بــدتر حالت کې. د ګمــرک د انګرونــو یــوازې دېوالونــه پــاتې وو او د اوسپنیزو چتونو درک یې نه و. د درمل جوړولو هغه آلماني شرکت چې و، هوخست، هغه نو داسې هوار شوی و چــې تــه وا ســخته زلزله پرې تېره شوې ده. لنډه دا چې تر میکرویانو پــورې همــدا حال د هر ځای و.

ketabton.com - The Digital Library

د میکرویانو د بلاکونو دېوالونه داسې زخمي زخمي لکه پر خټــې چې بږلۍ ورپېدلې وي. هغه اپارتمانونه چې لږ روغ غونــدې وو، د کړکیو نه پورته ځایونه یې په لوگیو تور شوي وو. د بلاکونو مخې او شا ته ونې سپېرې وې. اکثره ونې یې وهل شوې وې او د هغو پخوانیو شنو چمنونو درک نه و.

د میکرویانو له پله څخه د زړو میکرویانو خوا ته تاو شوو. دلتــه نو بل رقم ویجاړي شوې وه. د سړک د غاړې درې بلاکونه داسې خچ پچ چې ته وا چــا د څلــورم منــزل پــر چــت آســماني کــاڼي غورځولي دي. یوازې د دوو خواوو سکلېټ یې پــاتې و نــور نــو چتونه او د سړک د خوا دېوالونه یې یو مخ نړېدلي وو. له دوهمه تر څلورم منزله پورې د ټولو منزلونو چتونه بېخي نه وو.

د عیدگاه جومات او د جادې ټول دوکانونه لوټې لوټې. لنډه دا چې کابل داسې خچ پچ و چې ته وا دا پنځه کاله مسلسل د ډېرو غټــو تیږو باران پرې ورېدلی وي.

مولانا صاحب په کابل کې یوه ټکسي غــواگۍ را تــه واخیســته او استاد یې را ته مقرر کړ چې ډرېوري را زده کړي.

ویې ویل: بس، نو دقلته به کار روزگار هم کیږي، تبلیغ به هم کیږي. په کابل کې یې د تبلیغیانو له مشرانو سره معــرفي کــړم. پخپلــه بېرته ولاړ.

ډرېوري را ته آسانه ښکارېده خو داسې نه وه. په اوله ورځ خو به شل وارې موټر را نه گول شوی وي. موټر به مې گېر ته واچــوه،

ketabton.com - The Digital Library

استاد مې ویل چې ورو ورو به کلچ خوشې کوې او اکسـلېټر بــه ټینګوې. ما به چې همداسې کول، موټر به را نه ګول شو. بیـا بــه مې نېټل کړ او بېرته به مې چالان کړ. د مني په هغه نرمه هوا کې داسې خولې وم چې ته وا د لاهور جون جولای دی.

دا خو مې زده کړل چې کلچ ورو ورو پرېږدم چې موټر ګــول نــه شي خو بیا به مې چې ځنګه موټر روان کړ، جټکه به یې وکړه. دا چل مې هم زده کړ. په دښته کې خو بیا هم کار آســان و خــو اول وار چې سړک ته را ووتو، داسې سخت بوج راباندې و چې ما ویل پر اوږو مې لس منه بار پروت دی. هر مــوټر چــې بــه را نــږدې کېده، لاسونو به مې ربړد واخیست. دوهمه که دریمه ورځ وه چې پر سړک مې د ډرېوري تمرین کاوه چې یو موټر مې ووهه. مخې ته مو یوه زړه ټویوټا روانه وه. د برېک اشارې یــې سرې شــوې.

استاد مې وویل: برېک، برېک!

ما د برېک پر ځای اکسلېټر ټینګ کړ. ګرز شو، د مخې موټر سره وجنګېدم.

ډرېوري مې په یو شواخون زده کړه خو د ژمي تر پیله پورې پوخ ډرېور شوم. ورو ورو د کابل کنډواله کورنه او ړنګ بازارونه، کند و کپر سړکونه، پرېمانه سوالګر او سوالګرې، غمجن مخونــه، وچ کلک ډنګر سړي او خوارنجونکي هلکان را ته داسې عــادي شــول چې ته وا هر څه به له ازله همدغسې وو.

ketabton.com - The Digital Library

د هر چا پر سر به یا په خولو او دوړو خیرنې سپینۍ خـولۍ یـا وړې لنګوټې او د هرې پېغلــې او ښــځې پـر سر چـادرۍ. هغــه وختونه چې خلک به مستانه ګرځېدل او د فروشګاه او جـاده لــه رستورانونو به د لتا، رفیع، مکېش او کېشور سندرې په لــوړ غــږ چالانې وې او لارې به له نر او ښځو ډکې وې ... هغه وختونه نور چا په خوب کې هم نه لیدل.

هره جمعه به مو په عیـدګاه، پـل خشــتي، کارتــه نــو یــا نــورو جوماتونو کې تبلیغــي غونــډې وې. مشرـانو بــه د تبلیــغ نــوې موضوعګانې راکولې. زما کار دا و چې هرې سپرلۍ ته د لمانځه د فضایلو، د روژې د احکامو، د عبادتونو د اجرونو ... تبلیغ وکړم.

ژمی ژر تېر شو. وچ ژمی. په ټول ژمــي کــې اېلــه یــو وار واوره وشوه، هغه هم د ګوتې د یوه بند په اندازه. ملایانو څو وارې پـر خلکو استسقأ لمونځونه وکړل، خو ته وا باران د نېکمرغۍ غوندې مرور شوی دی او کابل ته د راستنېدو نه دی.

یوه ورځ مې شېوه‌کۍ ته سپرلۍ یووړه. چې بېرته راوګرځېدم، په زړه کې مې تېر شول چې راځه د اکـا دوی پوښــتنه وکــړه. چــې رښتیا شي، د کور په خوړو پسې ډېر خپه وم. له پنځه کاله زیاته موده شوې وه چې په کور کې پاخــه شــوي خــواړه مــې نــه وو خوړلي.

د اکا کور د قلعه‌چې په یوه تنګه کوڅه کې و. موټر مــې د ســړک غاړې ته د بولاني فروش د کراچۍ څنګ ته ودراوه. بولاني فروش

ketabton.com - The Digital Library

ته مې کړه چې موټر ته دې پام وکړي او يو پنځه زريز نوټ مـــې ورته ورکړ.

د کوڅې په سر کې يو سپېره دوکان و چې مخې ته يې د منو څو کرېټونه ايښي وو. يو من منې مــې واخيســتې. دوکانــدار داســې خوشحال شو لکه پيسې مې چې هسې ورکړې وي.

د کوڅې په سر کې کومې موسسې د اوبو بمبــه لګــولې وه. لــس دولس وړو نجونو او هلکانو د غوړيو سپين يا زېړ پلاستيکي ډبي په نوبت کې کتار ايښي وو. هر يوه ته چې به دې وکتل، په خيرو کې پټ و، سپېره ګونځي مخونه، خيرن چــاودلي لاســونه. اکــثره ماشومان تر خپلو جامو واړه ښکارېدل. ټولــو د منــو خلطــې تــه سترګې داسې ښخې کړې وې چې ته وا کوم عجيب شی يې ليدلی دی.

نه پوهېږم چې کوڅه ولې تر پخوا راته تنګه او وړه ښکارېده. هم راته آشنا ايسېده او هم داسې پردۍ غوندې، لکه په خوب کې چې مې ليدلې وي خو پوره هغسې نه وي. د اول کور د انګړ د دېــوال پرچالونه د کنډاسې خولې غوندې ځای ځای لوېدلي وو او اوبو د لوېدلو پرچالونو لاندې د دېوال کاه‌ګل وړی او خامې خښتې يــې شړولې وې. داسې ښکارېدل چې چا په دې څو کلونو کــې اخبــړ کړي نه دي. خو کناراب يې بيا نوی و او پخې خښتې هم په کــې کارېدلې وې. د کنــاراب ســنګکاري لــوړه او هنګــاف شــوې وه؛

ketabton.com - The Digital Library

سوري ته يې اوسپنيزه وړه دړه لګېدلې وه او د سنګکارۍ له پاسه يو نل هم و چې سر يې د ځمکې خوا ته کوږ شوی و.
پخوا به دلته د اکثرو کورونو د کنارابونو سوري چې د کوڅې خوا ته به وو، يا بېخي خلاص وو او مردارۍ به ورنه بهېدلې وې او يا به يې سوري د بوجۍ په يوه ټوټه پوښلي وو؛ يو نيم کس به د سوري مخې ته د قبر د تيږو غوندې هواره تېږه لګولې وه چې مردارۍ کوڅې ته ونه بهيږي.
له هر ګام سره به مې د بوټانو له تليو نه پوټلنه دوړه پورته کېده. د کوڅې په منځ کې د لوپښت په اندازه نري کاږه واږه لښتي کې ځای ځای خوسا بوينې اوبه ډنډ وې.
کنارابونه د ټولو کورونو نوي شوي وو. د هر کناراب په سر کې د هواکش غوندې سمټي بلول لګول شوی و چې سر يې په جالۍ پوښلی و. د يوه تشناب پر دېوال مې د هبيتات د موسسې لوحه وليده، نو پوه شوم چې دا تشنابونه موسسې ورته جوړ کړي دي.
د اکا کور ته چې ورسېدم، زړه نا زړه شوم چې ورشم که بېرته وګرځم. بيا مې وويل چې ځه نو اوس خو راغلی يې. د وره په ځای کې د پلاسټيکي ګونيو نه جوړه پرده ځړېدلې وه. د پردې په لاندې کونجونو کې يې تيږې تړلې وې چې باد يې پورته نه کړي. پرده مې لږ لرې کړه چې ور وټکوم خو ور مر نه و. ښه نو اوس څه وکړم. که همداسې ورننوځم خدای خبر چې د اکا اولادونه به مې پېژني که نه. ناره مې وکړه: څوک شته؟

ketabton.com - The Digital Library

اکا ناوې له کړکۍ نه سر را وایست: چا سره دې کــار دی؟ څــوک یې؟

ومې ویل: اکاناوې! ګلاب یم.

چې څنګه یې زما نوم واورېد، په یبلو پښو یې د وره خوا ته منډې کړې.

انګړه ته ور ننوتم.

د ټیکري یو سر یې پر سر پروت و، بل سر یې په ځمکــه ځکېــده.

په غېږ کې یې ونیولم. ویې ژړل.

زما سترګې هم را ډکې شوې. مور را یاده شوه. خو ځان مې ټینګ کړ.

اکا ناوې وویل: راځه زویه!

انګړ یو مخ سپېره و. پخوا به مو په کې ترکارۍ کرلې، د ګلابو څو لوی بوټي مو هم درلودل خو اوس یې هېڅ درک نه و. د څا پر سر ګردونه پراته وو او خالي څرخ یې زنګن ښکارېده.

پنځه شپږ قد او نیم قد ماشــومانو د دالان لــه دروازې سرونــه را ایستلي وو.

اکا ناوې پرې غږ کړ: هلئ! د اکــا زوی مــو دی، ســترې مــه شي ورکئ.

یو بل ته یې سره وکتل او یو په بــل پســې ســوکه ســوکه را روان شول.

ketabton.com - The Digital Library

څو پورې چې يو بل ته سره رسېدلو، د کور دېوالونه مې له نظره تېر کړل. چاود چاود وو او ځای ځای کاهګـل يــې رژېــدلی و. د لګېدلو مرميو سوري په دېوالونــو کــې داســې ښــکارېدل لکــه د «کوي» يا چيچک د ناروغ مخ.

د اکا بچيانو مې لاسونه ښکل کړل.

اکا ناوې وويل: پلوشې! منډه که، نيالۍ لــړه وڅنــډه چــې دوړې ورباندې نه وي.

پر کړکيو خيرن، په لمر کې وراسته شوي پلاسټيکونه لګېــدلي وو. لمر د کړکيو د لرګيو رنګ پيکه کړی و. يوازې د چوکاټ پــه ځينــو ځايونو کې د سپين رنګ له نښو نه معلومېده چې يو وخت به پــه سپين روغني رنګ رنګېدلي وو.

د کوټې پر غولي نيلي رنګه پلاسټيکي ترپال وېړ و او پــه بــر سر کې يې درې دانې نرۍ نيالۍ پرتې وې.

اکا ناوې مخکې شوه. تکيه يې را ته سمه کړه. ويــې ويــل: راشــه زويه دلته کېنه.

هر څه بدل وو او بد رقم بدل وو.

د کوټې دېوالونه داسې خيرن چې اصلي رنګ يــې ورک و او ډېــر ځايونه يې ټاپ ټاپ. داسې ښکارېدله چې پلستر يې لوېــدلی وي او بيا يوازې خټې پرې لګېدلې وي. چت ته مې وکتل. د مــنځ دوه لاړې (تيران) يې مات وو او لاندې خوا ته کاږه وو. پر سر يــې د

ketabton.com - The Digital Library

ونې ښاخونه اچول شوي وو. د مسطحې آثار هم په چت کــې نــه ښکارېده.

اکا ناوې ټوله کیسه را ته وکړه: زویه! ته چې کراچــۍ تــه ولاړې، دلته بیا جنګونه ډېر سخت شول. ګلبدین د دوستم او مــزاري سره یو خوا ته شو او رباني او مسعود او نور یــې بلــه خــوا. دلتــه د ګلبدین خلک وو او په بالاحصار کې دوستمیان وو. له هغې خوا د رباني کسانو زموږ کورونه ویشتل. د کوټې په چت باندې د هاوان مرمۍ ولګېده. دېوالونه یې سوري سوري کړي وو. مــوږ یــوازې سرونه وایستل، مال حال مو ټول همداسې پاتې شول. چې بېرتــه راغلو، یو پیاله هم نه وه راپاتې چې چای په کــې وڅښــو. زویــه کیسه یې اوږده ده څه سر به دې خوږوم. شکر چــې راغلــې. زه چې اوس ژوندۍ یمه، د تا له خیراته یم.

ومې ویل: خیر یوسې اکا ناوې. شکر چې ښه شوې او شکر چــې هر څه په خیر تېر شول.

ساعت لا نه و تېر چې اکا مې راغی. هغــه هــم د خپلــو اولادونــو غوندې وچ کلک و، ته وا یوازې هډوکي او پوستکی لري.

اکا ناوې د وطني چرګ ښوروا پخه کړې وه. هم یــې ډېــر خونــد راکړی و او هم مې له ستوني نه تېرېده چې دوی د سبا بېګــا نــه لري او ما ته یې چرګ پوخ کړی. چې دا به یې له کومه کړی وي.

خو د اکا ماشومانو داسې شخوند واهه چې ما یې په کتلو خونــد اخیست.

ketabton.com - The Digital Library

ډوډۍ مو چې وخوړه، اذان وشو. اودسونه مو وکړل.

اکا وویل: زه به جومات ته لاړم شم. کور ته چې راتلم، ملا صاحب ولیدم. اوس که ورنه شم، بیا مې غیر حاضروي.

ومې ویل: حاضري لرئ؟

- هههههه. هو والله. دې ظالمانو په هر جومات کې حاضري اچولې ده. که څوک جماعت ته ورنشي، بیا طالبان کور ته ورپسې ځي، سپکوي یې. ها بله ورځ هغه دوکاندار چې د کوڅې په سر کې یې دوکان دی، د ماسپښین لمانځه ته نه و راغلی. ملا مو له دوو طالبانو سره ورغی، مخ یې په سکرو ور تور کړ. د دوکان مخې ته یې درولی و. د کارتن په یوه ټوټه یې لیکلی و چې «هر کس که به نماز جماعت نیاید، جزایش مثل من میباشد.» بیا یې دغه کارتن په غاړه کې ور ځړولی و. بېچاره یې سخت زهیر کړ.

لمونځ مو چې وکړ، اکا ته مې وویل: زه تر ښاره پورې یو چکر ځم، بېرته راځم خو شپه درسره نه کوم.

هغه ډېر را ته ټینګ شو چې شپه وکړه، خو ومې نه منل.

د باغ قاضي منډیي ته ولاړم. یوه بوجۍ اوړه، څو منه وریجې، یو ټیم غوړي، لږ چای او بوره، صابون او څه نور شیان مې په موټر کې واچول او بېرته ولاړم.

اکا او ښځې یې ډېرې دعاوې را ته وکړې.

ketabton.com - The Digital Library

زما کار او بار هم چندان ښه نه و. ډېرو کمو خلکو به دربسته ټکسي نیوله. اکثره خلک پر بایسیکلو ګرځېدل. سړکونه هم ټوک ټوک وو او کله د موټر جمپن خرابېده، کله یو ځای کله بل ځای خو بیا هم شکر پیسې مې لرلې او د کابل خلکو ته چې به مې کتل، ځان را ته خان څه چې پاچا ښکارېده.

زړه مې په دې کار داسې خوشحاله شو چې هېڅ کله داسې خوشحال نه وم. باور مې نه کېده چې په ښو کې دې دومره خوند وي. خو اکا ته مې غوسه هم راغلې وه. ته یې دغې نیستۍ ته وګوره او شپږ اولادونه یې وګوره. زه چې تلم، دوه بچي یې وو، په دې پنځو کلونو کې یې څلور نور زېږولي وو. په کراچۍ کې یو خوار سوالګر و، اته اولادونه یې وو. د کوټې یوه ملګري مې چې هغه ولید، را ته ویې ویل: «پوهېږې؟ د غریبۍ درې ډانګه دي. په یوه ډانګ دې په سر وهي چې لاره روده درنه ورکه شي او ماغزه دې هېڅ کار ونه کي چې ژوند څنګه جوړ کې. بل ډانګ دې په نس لګېږي چې د دنیا خوراکونه په کې واچوې، دی نه ډکېږي. په درېیم ډانګ تر نامه لاندې ګوزار درکوي چې بس بل کار دې نه وي او درګرده به بچي زېږوې.» اوس چې اکا ته ګورم، هماغه ټوکه پرې شوې ده.

د پسرلي آخرې ورځې وې. یوه ورځ د هوتخېلو پر سړک روان وم چې یوې ښځې لاس راکړ. موټر مې ودراوه. ویې ویل چې تر میکرویانو پورې ځم.

ketabton.com - The Digital Library

نورو خلکو به چې موټر دراوه، په چنو به يې سترګې کړم. که ما به ورته پنځوس زره افغانۍ ويله، دوی به ټينګ و چې دېرش زره، پنځه دېرش زره ... خو دې ښځې ښېخې پوښتنه و نه کړه چې کرايه دې څو روپۍ کېږي. چادرۍ او جامې يې نوې غوندې وې. موټر ته چې را وخته، د عطرو بوی يې راباندې ولګېده.

د اوو – اتو کالو نجلۍ يې په څنګ کې کېناسته. د بُرقې د جالۍ غارونه يې لږ لوی غوندې وو. په هېنداره کې يې تورې سترګې د برقې له جالۍ څخه سمې ښکارېدې. څه کافرې سترګې يې وې. په زړه کې مې لا حول ولله وويل.

تبليغ مې ورته شروع کړ: ګوره بي بي! لمونځ به قايموې. هر لمونځ چې کوې، الله تعالی دې له دې لمانځه نه مخکې ټول کړي ګناهونه در معافوي.

ښځې وويل: خير يوسې.

څو شېبې غلې وه. پښه يې د موټر پر غولي ترپوله. خوله يې درګرده خوځېدله. يو يو ځل به يې له ژاولې نه زورور ټک و ايسته. څو ځله مې په هېنداره کې ور وکتل. دې هم راکتل. سترګې يې را نه نه لرې کولې. په هېنداره کې يې سترګې را پورې ښخې کړې وې. هر ځل به مې چې ور وکتل، زړه به مې سست شو.

ويې ويل: رښتياااااا، ملا صاب! نه کېږي چې دا زما لورکۍ ته سبق ووايې؟

حيران شوم چې څه ووايم.

بیا یې وویل: گوره! دا غرمه ټېم کې گرمي ډېره وي، سپرلی هم نه وي. نو موټر دې غرمه کې ودروه، هره ورځ رایشه زمونږ کور ته. یو سات، دوه ساته مې لور ته سبق ووایه. چې هوا ماته شوه، بیا ورځه. شکرانه به دېم وي. څنگه؟ خوښه دې نه ده؟

- والله، نه پوهېږم.

د ژاولې ترکا یې وایسته. په خندا کې یې وویل: هم خرما، هم ثواب.

- امممم. بده خو دې والله که ویلي وي.

- نو، راځه. همدا اوس به مې کور در وښیم. سر له سبا به هر ماسپښین راځې. سمه ده؟

په زړه کې مې وگرځېدل چې هسې نه کرایې ته یې چل جوړ کړی وي او ما به په دې خبرو تېر باسي چې کرایه ورته پرېږدم، خو چې کښته کېده، پنځه دانې لس زریز نوټونه یې را ته ونیول.

ومې ویل: دا خو ډېرې دي.

ویې ویل: پروا نه کیي. په تا ورکې نه دي. مخې ته دې رڼا.

یوه پښه یې چې له موټره وایسته، مخ یې راواړوه، ویې ویل: او سبا خو به راځې؟ رښتیا نوم مې ښاپیرۍ ده. ایندغه اول منزل کې مو کور دی.

په لاس یې خپل کور را وښود.

د کور د روغو پاکو ښیښو او رنگېدلو کړکیو نه یې ښکارېدله چې ښه ماړه خلک دي.

ketabton.com - The Digital Library

او څه ښکلی نوم یې و، ښاپېرۍ. نوره خو مې نه وه لیدلې خو سترګې یې رښتیا هم د ښاپېرۍ وې.

چې موټر مې روان کړ، په هېنداره کې لا هم د ښاپېرۍ سترګې را ته ښکارېدې چې د چادرۍ د جالۍ له شا نه را ته ګوري.

کور یې د دریم میکرویان په یوه بلاک کې و. هلته د پنځو- شپږو پوړونو بلاکونه یو په بل پسې او یو د بل په څنګ کې کتار وو. د هر بلاک مخې او شا ته د ولو دومره دنګې ونې چې سرونه یې د بلاک آخري پوړ ته رسېدل. دلته هوا د نورو ځایونو هومره ګرمه نه وه. خو بلاکونه اوس هغسې منظم او ښایسته نه وو چې تر جنګونو مخکې وو. اوس یې د ډېرو کورونو برنډې په لوګیو تورې وې. په ډېرو کړکیو کې د ښیښو پر ځای پلاسټیکونه لګول شوي وو.

په یوه نیمه برنډه کې د سکرو نغري او د اوبو د اېشولو سماوارونه بل وو. د کړکیو له پاسه د دېوالونو ځینې ځایونه تورو پلنو لیکو چې د بخاریو له نلونو به راوتلې وو، بدرنګه کړي وو.

چې راوګرځېدم، لارې ته مې په ځیر وکتل چې را نه غلطه نه شي. د دوی له بلاک سره د عمومي سړک پر غاړه، د بایسیکلو د مسترۍ اوسپنیزه غرفه ایښې وه.

سبا پوره یوه بجه ور ورسېدم. ته وا دا به خبره وه چې همدا شېبه ورځم، تیاره د دروازې شا ته ولاړه وه. لا مې ور نه و ټکولی چې دې خلاص کړ.

ketabton.com - The Digital Library

همدا چې مې يې تورو سترګو او سرو شونډو ته وکتــل، د لــړزې يوه نرۍ څپه راباندې راغله.

په کټ کټ خندا يې وويل: راځه کنه، ولې ولاړ يې؟

خندا يې لا بله بلا راباندې راوسته. د غرمې په هماغه ګرمــۍ کــې مې يخ وشو.

ورننوتم. دهلېز پاک صفا و. د سنځلو د عطرو نرۍ خوشبويي په کې خپره وه. پر غولي سره غالۍ هواره وه. بوټونه مې وکښــل. د وره په څنګ کې د بوټونو کم سورې ټيټه الماري ولاړه وه. بوټونه مې په کې کېښودل.

ښي لاس ته بل ور پرانيستی و.

ښځې په لاس اشاره وکړه: مهرباني، ښه راغلې.

چې څنګه پر بخملي توشکې کېناستم، هماغه لورکۍ يــې ســيپاره په لاس کې راغله. د مور غوندې ښــکلې وه. د لاس روغبــړ يــې را سره وکړ. مخې ته مې کېناسته.

د ښي لاس په ورغوي يې لوند پيکی تر څادر لاندې پټ کړ.

سيپاره يې پر غالۍ کېښوده.

بالښت يې د توشکې له سره را واخيست، زما مخې ته يې کېښود.

سيپاره يې له ورېښمين دســمال څخــه را وايســته او پــر بالښــت باندې يې وغوړوله.

پوښتنه مې وکړه: څومره دې ويلې ده؟

ketabton.com - The Digital Library

د مور غږ یې راغی: زرمینې! یو سات صبر وکه چې دمه یې جوړه شي. ملا صاحب، ډوډۍ دې خوړلې ده؟

- هو. خوړلې مې ده.
- که دې نه وې خوړلې چې شرم ونه کـې. خپـل کـور دې دی.
- خیر یوسې. خوړلې مې ده.

بېرته ولاړه.

په سبق لګیا وو چې پتنوس په لاس کې راغله. ملا یې کړوپه کړه. پتنوس یې زما مخې ته کېښود.

ور ومې کتل. د سره کمیس له ارت ګرېوانه یې هر څـه را ښـکاره شول.

دا لکه چې پوهه شوه چې سترګې مې ورته نیـولې دي. چـپ لاس یې ګرېوان ته پورته کړ. کمیس یې په ټټر پورې ټینګ ونیو.

سترګې مې ځمکې ته ونیولې. ساه مې بنـده وه. خولـه را بانـدې ماته شوه.

له چیني پیالې څخه د شنو چایو تاو د لاچي (هېل) لـه وږم سره یو ځای پورته شو.

پر دوو پښو کېناسته. لـه نکـلي لوښـي نـه یـې یـو چاکلېـټ را واخیست. زېړ پوښ یې، چې د غوا عکس ورباندې چاپ و، خلاص کړ خو ببخي یې ایسته نه کړ. هماغسې د ګوتو په سر یې ما ته را وړاندې کړ.

ketabton.com - The Digital Library

په ژوند کې چا دومره نه وم نازولی.

چاکلیټ مې خولې ته کړ. داسې نرم چې پخپله کرار کـرار ویـلي شو. کټ مټ لکه هلته چې د انارو دانې او منې په خوله کې ویلــې کېدې.

نجلۍ تکړه وه. دوه وارې مې ورته سبق تېر کړ، نوره پخپله لګیـا شوه.

چای دومره خوندور و چې ټوله چاینکه مې وڅښــله. د دېوالونــو فیروزه یي رنګ داسې روښانه او سوتره و چې ته وا همدا پــرون یې رنګ کړي دي. پر اورسۍ د فیروزه‌یــي رنــګ دوې ټــوکرینې پردې له زري لیکو سره په دوو خواوو کې او په مــنځ کــې یــې د نسبتاً تت فیروزه‌یي رنــګ جــالۍ ځوړنــدې وې. دې رنګونــو، د عطرو نازکې خوشبویۍ او د کوټې آرامــې فضــا عجیبــه ســکون راکړی و. هم مې د پردیتوب احساس کـاوه، هــم د خپلــوۍ. هــم خوشحاله وم، هم وېرېدم. خوشحاله په دې وم چې داسې سکون، آرامي او ښکلا مې په نصیب شوي وو. وېرېدم په دې چې هســې نه دا هر څه یوازې د یوې ورځې وي. زړه مې غوښتل چــې ټــول ژوند په کې تېر کړم خو په پردي کور کې نو کله کېږي.

نجلۍ ته مې وویل: مور ته دې وایه چې ملا صاحب ځي.

مور یې له بڼ وهلو لستوڼو سره راغله. ویې ویل: ځې؟

- ولاړ به شم. د زرمینې سبق خلاص دی.
- سبا ته خو به راځې؟

ketabton.com - The Digital Library

- ان شاءالله.

لاس يې په تور څادر باندې وچ کړ. گرېوان ته يې ننه ايست. څــو داني لس زريز نوټونه يې راوايستل. ويې ويل: هه، دا در واخله.

ومې ويل: پروا نه کيي. د پيسو په خاطر خو نه يم راغلی.

- ولې به پروا نه کيي؟ زحمت وباسې. د خپل کار و بار نــه پاتې کېږې نو شکرانه خو دې حق کېږي.
- ښه نه ده. پيسې نو څنگه در نه واخلم؟
- که يې وا نه خلې، بيا زه درنه خپه کېږمه. هله، زړگيه!

پيسې مې چې څنې واخيستې، گوتې مو سره ولگېدې.

بيا هماغسې لړزه را باندې راغله. دې ته مې وکتل. موسېدله.

له کوره يې ووتم خو لکه يو شی چې مې په کــې ورک کــړی وي، ناکراره وم. تر سبا ماسپښينه پورې مې هره گړۍ د هغې خــبرې يادېدلې: که يې وا نه خلې، بيا زه درنه خپه کېږمه. هله، زړگيه.

«زړگيه!» اوه! په دې کلمه کې څه وو چې داسې يې بې واره کړی وم.

هره گړۍ مې د هغې تودې گوتې احساسولې چې زمــا پــر گوتــو لگېدلې وې. گوتو ته به مې وکتل. گوتې به مې لمس کــړې. لکــه د هغې گوتې چې وي، همداسې خوند يې راکاوه. د هغې سترگې به مې سترگو ته درېدلې چې په مينه را گوري. د موټر په هېنداره کې هم د هغې سترگې را ته ښکارېدلې. دا نه وه خو ما يــې د عطــرو بوی احساساوه. د موټر پر غولي د پښو د ترپولو دربــا مــې يــې

ketabton.com - The Digital Library

اورېدله. د ژاولې ترکا مې یې غوږونو ته راتلله. ان په لمانځه کې مې هم سترګو ته ولاړه وه.

د شپې مې ډوډۍ ته چنداني زړه نه کېده. ټول ویده وو خو زه په بستر کې لټ په لټ اوښتم را اوښتم. پوه نه شوم چې کله خوب یوړم خو سهار چې څنګه راویښ شوم، دا مې په ذهن کې وه.

وروستۍ جمله مې یې په ذهن کې تاوېده را تاوېده: «که یې وا نه خلې، بیا زه درنه خپه کېږمه. هله، زړګیه!»

په ژوند کې چا زړګی نه وم بللی. ان خپلې مور به هم یوازې ګلاب بللم. خو ښاپېرۍ راته ویلي وو «زړګیه».

څومره خوږ آواز یې و.

«زړګیه»

اخخخخ! دا خوندوره کلمه مې له ذهنه نه وتله. په یادولو سره یې بیا بیا خوشحالېدم او په زړه کې مې خوشحالۍ راټوکېدلې.

وخت ولاړ و. هره ګړۍ به مې ساعت ته کتل خو ستنې یې داسې ورو ورو خوځېدلې لکه د ساه لنډۍ ناروغه بوډۍ. زړه مې غوښتل چې په وخت پسې کوتک را واخلم او ویې څغلوم.

ډوډۍ ته مې زړه نه کېده. یوې بجې ته نه شوم معطل. دولس نیمې ورغلم.

لور یې دروازې ته راغله: څوک یې؟

- ملا صاحب یم.

ketabton.com - The Digital Library

د بل وره له شا څخه يې د مور تت آواز راغی: زرمينــې! ور ورتــه خلاص که. په کوټه کې يې کېنوه، زه در وځم.

څو شېبې په کوټه کې ناست وم. د کــوټې ور خــلاص و. د اوبــو شرپا راتله. څو شېبې وروسته مخامخ ور خلاص شو. ښاپېرۍ را ووته. سپينه توليا يې پر سر باندې پيچلې وه. په خندا کــوټې تــه راننوته. کوټه د شامپو او صابون په خواږه بوی ډکه شوه.

ويې ويل: وبخښه، زه په تشناب کې وم. گرمي ده، که سړی هــره ورځ ونه لامبي، خوسا کېږي.

په زړه کې مې وگرځېدل چې زه خو يوازې دا جمعــه بلــه جمعــه لامبم.

دغسې بې سينگاره هم پوره ښايسته وه.

- ډوډۍ به دې نه وي خوړلې؟
- ډوډۍ؟ امممـ
- شرمېږې ولې؟ گوره زړگيه! ما خو درته وويل چې خپــل کور دې دی. چې هر څه ته دې زړه وشي، را ته وايې بــه يې. پوه شوې که نه؟ هرررر څه.
- ډېره مهربانه يې.
- دا خو ده.

کټ کټ په خندا شوه. سترگې يې را نه نه اړولې. نيــغ يــې را تــه کتل.

زړه مې په ټکان شو. د زړه دربا مې غوږو ته رسېدله.

سترګې مې ټیټې کړې.

خوله مې وچه وه. ژبه مې په تالو پورې نښتې وه. ته وا د اوړي د روژې مازدیګرې دی.

پاڅېده. دغسې چې زما له مخې تېرېدله، په ویښتو کې یې ګـوتې را تېرې کړې، ویې ویل: ډېر شرمیندوکی یې.

د غوړیو د سره کولو څڅا راغله. د زېړو غوړیو خوندور وږم تــر ما را ورسېد. وږی وم. اشتها مې نوره هم را وپارېده.

زرمینې دسترخوان راووړ.

مور یې پتنوس په لاس کې راښکاره شوه.

درې دانې هګۍ په چیني هوار قاب کې، مالګه او مرچ پــه ښیښــه یي بوتلونو کې، د کاغذ غوندې سپین دسمال.

هګۍ یې داسې پخې وې چې سپین یې ټینګ پوخ شوی و خو زېړ یې د لمر غوندې په منځ کې اوبلن ولاړ و.

ویې ویل: دا د وطني چرګانو هګۍ دي، فارم والا نه دي. په زېړو غوړیو کې پخې شوې دي.

د هګیو رنګ او خوند دواړه ښه وو. په کراچۍ او لاهور کې مې دا دومره کلونه داسې خوندورې هګۍ نه وې خوړلې.

له کوره یې چې راووتم، په یکه توت سیمه کې نایي تــه کېناســتم چې ویښتان مې جوړ کړي. د برېتونو څوکې مې ورباندې داســې بیاتي کړې چې شونډه مې جوته شي. د نایي د دوکان په آخر سر

ketabton.com - The Digital Library

کې درې څلور واړه يو نفري حمامونه وو. ورغلم او خيري مې له ځانه لرې کړل.

له حمامه چې راووتم، د نايي د دوکان هېنداري ته ودرېدم. په ويښتانو مې گوتې تېرې کړې. ځان راته ښه ښکاره شو. د دوکان ور ببرته شو. لس دولس کلن سپېلنيو والا هلک راننوت. په ټيمگي کې يې سپېلني واچول. دوکان په لوگيو او د سپېلنيو په بوی ډک شو. نايي ورته په غوسه وويل: ووځه! خلک مه په عذابوه.

ما يو زرگون له جېبه را وايست، ومې ويل: مه کوه، وبال دی.

هلک په بېړه زرگون رانه واخيست او ووت.

د واسکټ غاړه مې سمه کړه. نايي ته مې وويل: څو روپۍ درکم؟

ويې ويل: پروا نه کيي.

د اوو اتو کلونو خوارينجوکې نجلۍ په دروازې راننوته.

نايي را ته کړه: هن! چې يوه ته دې پيسې ورکړې، بيا بله درلېږي. ځغله د سپي لورې! ورور خو دې پيسې يووړې.

نجلۍ د جړو خيرنو ويښتو له منځه را وکتل.

ورته موسکی شوم. په لاس مې د راتلو اشاره ورته وکړه. زرگون مې ورکړ.

نجلۍ موسکه شوه او په منډه له دوکانه ووته.

بيا د پل خشتي جومات خوا ته ولاړم. د جومات د دواړو خواوو سړکونه له خلکو ډک وو. پر کراچيو باندې لاسي ساعتونه، راډيوگانې، ټېپونه او د اسلامي ترانو کېسټونه، وړې تېزابي بېټرۍ

ketabton.com - The Digital Library

او واړه نیون څراغونه چې په بېټـرۍ چـالانېږي، د خیـاطۍ زاړه ماشینونه، کمبلې او د کـور نـور مسـتعمل سـامان پراتـه وو او کراچۍ داسې کتار کتار ولاړې وې چې پر سړک باندې یوازې دوه موټرې څنګ په څنګ تېرېدلی شوای خو دغه تنګ سـړک هـم لـه لارویو داسې ډک وو چې موټروانان مجبور وو پر هـارن بانـدې لاس همداسې ټینګ ونیسي چې خلک ورته لاره وکړي.

د جومات له دېوالونو سره جوخت په پیـاده رو کـې د ښیښـهیي سرپوښ والا په هوارو لرګینو صندوقونو کې چا د نسوارو سـپین او ژړ د غمیو والا ډبلي خرڅول؛ چـا چـړې، سـاتووې او وطنـي لوېې بیاتۍ؛ د چا مخې ته لرګینې تسبیح، مسواکونه، دنداسـې او جاینمازونه پراته وو. یو څـو کسـانو عطرونـه خرڅـول. د درې څلور کلن ماشوم د خچې ګوتې په اندازه نریو ښیښهیي بوتلونـو کې رنګ رنګ عطرونه وو. یوه ته یې ودرېدم. ما وې یو ښه عطر خو راکه.

د یوه بوتل سرپوښ یې لرې کړ. پلاستیکي خلی یـې لـه عطـرو راوایست. ویې ویل: لاس دې را داسې که.

په مړوند باندې یې عطر راته ولګاوه. تېز بوی یې له لرې هم پوره زورور و خو ده وویل چې پوزې ته یې نژدې که.

خوښ مې نه شو.

بل او بل یې راباندې بوی کړ.

ketabton.com - The Digital Library

چې رښتيا شي، زه په عطرو نه پوهېدم. هېڅ کلــه مــې عطــر نــه درلود. زړه نازړه وم چې کوم يې واخلم.

سړی لکه چې راباندې پوه شو، يو بل بوتل يې راپورته کړ چې په منځ کې يې د اوبو غوندې بې رنګه خو ټينګ غوندې عطر و. ويې ويل: دا واخله، خالص د ګلابو شيره ده.

دا يو يې په ورمېږ باندې را ته وواهه. بــوی يــې تېــز و خــو بــد راباندې نه لګېده. پيسې مې ورکړې او بوتل مــې پــه جېــب کــې واچاوه.

سبا چې د هغې کره تلم، هغه نوي سپين کالي او تور واسکټ مې واغوستل چې نور کله به مــې يــوازې د جمعــې پــه لمانځــه کــې اغوستل. د ګلابو عطر مې په کاليو وواهه. تلو ته مې ډېره تلوســه وه. د ميکرويانو چــوک تــه چــې ورســېدم، د طالبــانو پاټکيــانو ودرولم. لاندې باندې يې را وکتــل. راکښــته يــې کــړم. پوښــتنې ګروپېږنې يې وکړې چې څوک يې څه کار کــوې. مــا چــې وويــل ټکسيوان يم، نو يو بل ته يې سره وکتل، ويې ويل: ټکســيوان نــو دغسې وي لکه تا؟ کالي خو دې د خانانو دي.

ومې ويل: د چا واده ته روان يم.

ويې ويل: لوی الحمد تېر که بيا ورځه.

ورته شروع مې کړه «الهم انا نستعينک و نستغفرک و نوءمنوبــک ...» تر نيمايي پورې مې چې ورساوه، ويې ويل: بس، صحيح شو. ورځه.

ketabton.com - The Digital Library

جالبه وه. نور کله به چې خیرن پیرن گرځېدم، هېچا نه درولم خو نن چې مې سر و صورت او کالي پاک وو، ایسار یې کړم.

ښاپیرۍ چې څنگه ور پرانیست. سر یې لږ شا ته کــړ. پــوزه یــې غونجه شوه، شونډې یې بوڅې کړې. د ټیکري پیڅکه یې پوزې ته ونیوه.

ومې ویل: د عطر بوی دربانديې بد لگېږي.

- د هر عطر نه، خو دا مې خوا گرځوي.
- وبخښه. ما ته معلومه نه وه.
- خیر دی زړگیه! خو که خپه کېږې نه، نور دا د مړي عطر په ځان مه وهه. خلک دغه عطر د مړي پــه کفــن بانــدې وهي چې د مړي بوی په کې ورک شي.

څو پورې چې زه کېناستم، دې د کړکۍ پله خلاصه کړه.

ځان ته غوسه وم چې ولې مې داسې عطر وهلي دي.

زرمینې ته مې زر زر سبق ووایه.

دا بېخي کوټې ته رانغله. ځان سره مې وویل چې زر بایــد پښــې سپکې کړم.

تر سبا یو شواخون راباندې تېر شو. هسې نه چې رانه خپه شوې وي. نه، نه. خدای دې نه کوي. که خپه وي نو بیــا؟ ټولــه ورځ او ټوله شپه له ځان سره لگیا وم.

ketabton.com - The Digital Library

سبا چې تلم، جامې مې بدلې کړې. سپين کالي مې چې وايستل لا هم د هغه مردار عطر بوی هماغسې تېز په کې پـاتې و. واسـکټ مې هم بل واغوست.

چې ويې ليدم، په خندا يې وويل: آفرين زړگيه! دغسې مې خـبرې منه کنه.

زه يې دې خبرې ته داسې خوشحاله شوم لکه ماشوم چې ځـوک وستايي.

چې بېرته راتلم، يوه قوطۍ يې راکړه. عطر په کې و. د سـنځلو د گلو نرم ورېم ترې لټېده.

نور به نو يا هره ورځ يا يوه نه بله ورځ لامبېدم. د ښـاپيرۍ کـره چې به تلم، اول به مې د هغې راکړی عطر پر ځان واهه. کله کلـه به مې ډوډۍ هـم ورسره خوړلـه. چـای، د ماسپښـين لمـونځ او اودس، هر څه مې هماغلته وو. هسې مې هم د تلو لپاره بل ځـای نه درلود. يو مې تره و خو هغه مې هم نه خوښېده. ډېر ظلمونـه يې را باندې کړي وو. مور و پلار مې چې مړه شول، د ده په کـور کې قيامت راباندې تېر شو. زمـا خـو زړه پـرې وسـو کـه نـه د لاسنيوي لايق خو ولله که و. اوس يـې څـه کـوم چـې سـړيتوب راسره کوي، اوس خو نو مجبور دی.

د شپې به له تبليغيانو سره په جوماتونو کې ځملاستم. غرمـه بـه مې له ښاپيرۍ سره وه. يوه نيمه ټوکه بـه يـې را سره کولـه. پـه

ketabton.com - The Digital Library

مهربانو سترګو به یې را ته کتل. ورځ تر بلې مې په زړه کې ورته مینه زیاتېدله.

بله ورځ غرمه چې ورغلم، په کوټه کې یوازې را تـه راغلـه. تـوره اوږده چپنه یې اغوستې وه. د ږوږۍ پوښتنه یې وکړه. ومې ویـل چې خوړلې مې ده.

چای یې راووړ.

د زرمینې پوښتنه مې وکړه.

ویې ویل: هغه خو نن د ماما کره تللې ده. کور کې یوازې یمه.

- چې داسې ده نو زه به لاړ شم.
- چېرته ځې. زه خو یم. یوه ګړۍ به سره خبرې وکو.
- سمه ده.
- رښتیا یوه دیني پوښتنه.

لاړې مې تېرې کړې: وایه کنه.

- شرم خو به نه وي؟
- نه. ملایان وایي په شرع کې څه شرم؟
- هغه ده، ما وې، په ښځو باندې غسل کله اوړي؟

له دې پوښتنې سره یې پر شونډو باندې شوخه موسکا تېره شوه. ژبه مې په تالو پورې نښتې وه. په سختۍ سره مې خوله په نـاړو خیشته کړه. ومې ویل: هغه ده، د حیض و نفاس نه وروسته او د کوروالایي نه وروسته.

پر توشکه لږه را وښوییده، لږه رانژدې شوه.

ketabton.com - The Digital Library

ويې ويل: په څه رقم کوروالايي؟

ګومان مې کاوه چې له مخ نه مې لمبه پورته کېږي. په خوله کې مې ناره وچه وه. نه پوهېدم چې څه ووايم.

لږه نوره هم رانږدې شوه. څنګ ته مې کېناسته. په بنده بنده ژبه يې وويل: مطلب مې ـــ دا دی چې ـــ که سړی ـــ خوند وا نه خلي ـــ نو بيا؟

نور نو د دواړو حوصله ختمه شوه.

شېبه وروسته سست او بې حاله پروت وم.

د دې له مخه تود وږم پورته کېده. د ګوتو سرونه يې د ويښتانو په منځ کې او ورغوي يې غمبورو ته نيولي وو. خوله يې نيمه غوړېدلې غوټۍ ته ورته شوې وه.

په کراره مې له ځانه لرې کړه.

بد بد يې را ته وکتل. ويې ويل: وحشي!

زه د خبرو د کولو نه وم. مړ پړ پروت وم.

پاڅېده. ويې ويل: جګ شه. تشناب ته لاړ شه. په سطل کې مې تودې اوبه اچولې دي. وحشي يې کنه! هسې دې خرابه کړم. وچ په وچه دې غسل را باندې واړاوه.

اوه. دا څه اورم؟ دا خو هماغه خبرې دي چې د هېندارو ښاپېرۍ يې را ته کړې وې.

دا هماغه ښاپېرۍ ده؟ که هغه همدغه ښاپېرۍ ده؟

شا ته مـــې وکتــل. د هېنــدارو د کــوټې ور هماغســـې خـــلاص و. ورننوتم. هماغه کوټه وه. چارچاپېره هېندارې، هېندارې، هېندارې وې او زه وم.

سخت غوسه وم، پښېمانه وم، خپه وم.

پیغور مې اورېدلی و. وحشي، یعنې ته په معاملــه نــه پــوهېږې. یعنې ته کمزوری یې. یعنې ته نر نه یې، نارینتوب نه لرې.

په ګناه اخته شوی وم. هلته مې خلکو ته تبلیغ کاوه او دلته پخپله د ګناه په مرداریو کې لوېدلی وم.

خو خبره همدومره نه وه. نو بیا؟

نور مې هېڅ نه یادېدل، لکه د بل چا کیسه چې اورم یا دا چې فلم ګورم. تلوسه مې وه چې وپوهېږم وروسته به څه کېږي. نه، هغه خو تېر وختونه وو؛ تلوسه مې وه چې وپوهېږم چې وروسته بیــا څه شوي وو. بېرته مې د هینداري ور پرانیست. ور ننوتم.

په کابل کې وم. له هماغې ورځې بیا د ښــاپېرۍ کــور تــه نــه وم تللی. شپږمه ورځ یې جمعه وه. مولانا صاحب له کراچۍ نه راغلی و.

ټوله هفته مې په استغفارو، په توبو تېره کړې وه.

مولانا صاحب چې ولیدم، ویې ویل: جي، ســنګه چــل دي؟ ولــې داسې خپه غونتې ښکارې؟

سترګې مې ټیټې کړې، ومې ویل: هېڅ. نشته څه.

ویې ویل: دا سترګې خو دې بل سه وایي. جي، ما نه به خبره نــه پټوې. زه خو دې یار یم کنه.

دې خوا ها خوا مې وکتل. زړه نا زړه وم چې ور ته ویې وایم کــه نه.

زما ښی لاس یې د دواړو لاسونو په ورغویو کې ونیو. ویې ویــل: ګوره! چې هره خبره وي، را ته کوه یې. په ما بروسه وساته. ســه وساته؟ بروسه وساته. په ما باندې هم ځواني تېره شوې ده کنه. هله نو، د ړه خبره وکه.

په غوږ کې مې ورو ور ته وویل: ګناه را نه شوې ده، لویه ګناه.

تر لاس یې ونیولم. څنډې ته یې کړم. ویې ویل:

آخر انسان هو مې، فرشته تو نهي

انسان نه کریګا تو خطا کون کریګا

- که ګناه لویه وي نو بیا؟
- چې هر ســه وي. اللــه مهربــان ذات دې. اللــه ســه دې؟ مهربااان ذات دې. دا مونزونه یې همدې له را نازل کــړې دي چې ګناهونه مو پاک شي کنه.

صفا خبره مې ورته وکړه چې زنا مې کړې ده.

تسلي یې راکړه چې د جمعې په لمانځه کې کبیره ګناهونه معــاف کېدی شي. څو اوراد یې راوښودل چې هره ورځ یې تکرار کړم.

بیا یې را نه پوښتنه وکړه چې: خه نو ته خو را له اووایه چې چــا سره؟ سنګه؟ په کوم زای کې؟

ketabton.com - The Digital Library

ټوله کیسه مې ورته وکړه.

بیا یې را ته وویل: نو شابه مام درسره بوزه چې هغــې بي بي لــه هم سه اوراد وخیم.

سبا غرمه ورغلو. ښاپېرۍ یوازې وه.

مولانا مې ور ته معرفي کړ.

مولانا څو دقیقې ور ته نصیحت وکړ. بیا یې را ته وویـل: ګلابـه! بچیه ته خو عیدګاه جومات له ورشه. هغه د ما بېګ درسره راوړه. شابه.

زه ووتم. مولانا پاتې شو.

چې بېرته راغلم، مولانا را ووت. د تورخم اډې ته مې ورساوه.

په لاره کې یې تسلي راکړه: ګوره چې خپه نه شــې. سـومره چــې سړی خدای ته نیږدې کېږي، هغومره شیطان ور لــه زان نیګـدې کیي. اوس نو ته را له اووایه چې شیطان په کفارو باندې ولې کار نه لري؟

زه غلی وم. د ده خوله موسکه وه.

ویې ویل: خو هغوی پخپله بــې لاري دي کــه نــه. ســه دي؟ بــې لاااري دي. کفار خو به هسې هم جهنم لــه ورزي. شـیطان خــو غواړي همدا چې د خدای بندګان دوزخ ته واچوي. چې چېرته یې واچوي؟ دوززززخ ته یې واچوي. نو چې سومره یــو ســوک خــه مسلمان وي، شیطان هماغومره خواري کیي چــې د لارې نــه یــې

ketabton.com - The Digital Library

اوباسي. خو الله تعالی لوی مهربان ذات دې. د عفوې دېرې لارې یې را له خودلې دي.

نه پوهېدم چې څه ووایم.

پر ورانه یې ټس راکړ، په خوند خوند یې ترنم شروع کړ:

هلته په جنت کې بس جانان به وي، مزې به وي

خکلې پېغلې حورې او غلمان به وي، مزې به وي

سه به وي؟

هلته په جنت کې بس جانان به وي، مزې به وي

خکلې پېغلې حورې او غلمان به وي، مزې به وي

مولانا مې په دې انداز کې نه و لیدلی. عجب ښایسته غړ یې و.

په خندا یې وویل: هله نو شابه! تېم راسره اووایه کنه.

دواړه لګیا شوو:

هلته په جنت کې بس جانان به وي، مزې به وي

ښکلې پېغلې حورې او غلمان به وي، مزې به وي

له اړې سره چې کوزېده، د ګولیو یوه قوطۍ یې راکړه.

ویې ویل: هه، دا درواله. که بل وخت شیطان دربانديې غلبه اوکړه او د هغې بي بي خوا له ورغلې نو یوه دانه به یې په خوله کې اچوې. سه به کیې؟ په خوله کې به یې اچوې.

پر قوطۍ د توغول شوي راکټ رسم و چې بره خوا روان و.

ماغزه مې سخت ستړي وو. ګومان مې کاوه چې سر مې پړسېدلی دی. کوټې ته ورغلم. ستوني ستغ وغځېدم. خوب یووړم.

ketabton.com - The Digital Library

خوب وینم چې ښاپیرۍ ته ورځم. کور یې د سړک پــه غــاړه دی. کور یې بل رقم دی، د دوکان غوندې ښکاري. مــوټر دروم. د وره خوا ته حرکت کوم. د کور ښیښې تورې دي. غواړم پر زنګ ګوتــه ټینګه کړم. ګورم چې د ننه په ښي لاس کې دوه نارینه پر چوکیــو ناست دي او ما ته ګوري. زړه نا زړه یم چې زنګ ووهم که نه.

ور پرانیزم. ګورم چې مولانا صاحب او د ښاپیرۍ مېړه سره خــوا په خوا ناست دي. د ښــاپیرۍ مامــا او لــونې او زامــن یــې ټــول هماغلته دي. دسترخوان وېړ دی. مولانا د دسترخوان بــر سر تــه تېرېږي. ما ته په خپل څنګ کې ځای جوړوي خــو زه وایــم نــه، تاسې مهرباني وکړئ، زه به وروسته راشم.

همدغه ځای کې چې دسترخوان وېړ دی، بل ښیښه یــي ور دی. د ښاپیرۍ د کوټې ور. غواړم ور پرانیزم چې هغه پــه منــډه راشي. خوله یې له خندا ډکه وي. لــه مولانــا او لــه خپلــو خپلوانــو سره سترې مه شي کوي، بېرته د وره شا ته ځي او داسې ښکاري چې ما ته انتظار کوي.

زه هم ورځم. لاس راکوي. پر شونډو یې موسکا خــوره ده. ســور کورتي دامن یې په تن دی. د عین رنګ او ډیزاین کالي یــوې بلــې هم اغوستي دي. دواړه څنګ په څنګ ولاړې دي.

ناڅاپه د ښاپیرۍ خندا تښي. تندی یې تریو شي. کورتۍ وباسي، پر ځمکه یې ووهي. راته وایي: تا دومره نه ویل چې پــه دې څــو

ketabton.com - The Digital Library

ورځو کې به په دې باندې څه تېر شوي وي؟ تــه دا پــوره هفتــه چېرته وې؟

هم خپه کېږم چې هغه مې خپه کړې، هم خوشحاله یم چې داسې څوک لرم چې وریادېږم او دیدن ته مې ناقراره ده.

گورم چې ښاپېرۍ تر کورتۍ لاندې هېڅ شی نه دی اغوستی. خو جالبه دا ده چې ټول بدن یې په لنډو ویښتو کې پټ وي، لکه ږیره چې جگ ماشین شوې یا لکه چمن چې په ماشین رېبل شوی وي. ان تیونه یې هم همدغسې وړو تورو ویښتانو پوښلي دي. مخ تــه یې گورم، مخ یې هم عین شی. خو هېڅ بده نه ښکاري. هماغســې د پخوا غوندې ښکلې را ته ایسي.

یو دم وېره رالوېږي چې څوک یې په دې حالت کې ونه وینــي. زه او خورلڼه یې په یوه وار ورته وایو: اول دې کورتۍ واغونده، بیــا به خبرې وکو.

کورتۍ بېرته اغوندي. هغه او خورلڼه یې د باندې وځي. زه یــې د خوب له تخت سره پر ځمکه کېنم. گورم چې هلته ممپلۍ پرتې دي خو تکې تورې لکه وطني جنغوزي. زه لکه ماشــوم ورتــه کېــنم. پښې مې د ۷ په شکل پرانیستې. یوه یوه دانه ممپلــۍ ســپینوم او خولې ته یې اچوم. لپه مې له پوستکو ډکېږي. وایم دا بــه چېرتــه غورځوم. څنگ ته مې کتابونه او کتابچې پرانستې پرتــې دي. یــو کتاب را اخلم. پوستکي ورباندې اچوم. گورم چې د کتــابچې پــر

ketabton.com - The Digital Library

مخ د زرمينې نوم ليکلی دی. ځان سره وايم: ښه نو دا خورلڼه يې زرمينه ده.

حيرانېږم چې زرمينه نو څنګه دومره لويــه شــوې ده او بلــه لا دا چې هغه خو يې لور ده نو خورلڼه يې څنګه شوه؟

بيا وېره راپيدا شي چې که څوک راشي او ما د ښاپېرۍ د خوب په کوټه کې ووينې نو بيا؟

همدې وخت کې د کوټې ور خلاصېږي. مولانا وي. پوښتنه کوي: ښاپېرۍ د کورټۍ لاندې سه اغوشتي وو؟

حيرانېږم چې دی نو څنګه خبر شو. بيا له ځــان سره وايــم چــې زرمينې به ورته ويلي وي.

ځواب ورکوم: نه.

وايي: نو دا به هماغه جامې وي چې ما د کراچۍ نه ورتــه لېګلــې دي.

راويښ شوم. چورت وړی وم چې دا نو څه رنګه خوب و. ګــنګس وم.

بېرته مې سترګې سره ورغلې.

چا را باندې غږ وکړ: راځه! نور دې بس دی.

شا ته مې وکتل. د هېندارو ښاپېرۍ د وره په خوله کې ولاړه وه.

حيران حيران مې ور وکتل.

ومې ویل: دا دې څه وکړل؟ ځان را نه هېر و. دنیا را نه هېــره وه. ښه په خوندونو کې ډوب وم. هېڅ مې نه وو په یاد. نو ولې دې دا هر څه را باندې وکتل؟

ویې ویل: ما خو درته ویلي وو چې رازونه مه سپړه. خو ته پخپله راپسې راغلې. ربښــتیا یــې ویــلي دي چــې «انســان عجــول دی» هاهاهاها! بني‌آدم يې نو په هر څه کې تلوار کوې. خو غم مه کوه. هر څه به سم شي. په ما پسې راشه.

د هېندارو کوټې ته ورغلم.

دې تر لاس ونیولم. روانه شوه.

د هېندارو له سمڅې ووتو.

پر سترګو یې لاس را تېر کړ. سترګې مــې پټــې شــوې. دغــومره پوهېدم چې مخ په بره روان یم او لاس مې د هغې په لاس کې دی. د اوبو شرپا شوه.

سترګې مې پرانیستې.

بېرته د هماغه چینې پر غاړه وم. شا و خوا ته شنبلې، د ســنځلو د ګلو وږم، پسته هوا.

لکه تازه چې له موره زېږېدلی وم، حافظه مې تشه وه. هېڅ شــی مې نه یادېده.

د هېندارو ښاپیرۍ وویل: ورشه، زړګیه! خوند واخله، بس خونــد واخله او خوند واخله.

ketabton.com - The Digital Library

پستې ګوتې يې زما پر ګوتو وښويېدې. لاس يې زما له لاسه وايست خو خوندوره ګرمي يې په لاس کې را پاتې شوه.

نيلي سترګې يې زما په سترګو کې ښخې وې. دوه درې ګامه شا ته لاړه. همداسې يې شا ته ځان خطا کړ. د اوبو شړپا شوه او دا په چينه کې ورکه شوه.

د چينې اوبه بېرته سره ورغلې، هوارې شوې، هېنداره ځنې جوړه شوه خو يوازې زه په کې ښکارېدم.

په چمن کې ګرځېدمه او ګامونه خوندور وو، هر پل مې خوندور. ساه‌ګانې خوندورې او هر ځل يې خوندور.

چې تلمه تلمه، خوړل او څښل وو، چکر وهل وو. خوب او آرام وو، شراب و، جام و. نه انديښنې وې، نه ارمانونه؛ نه مې کوم زخم، نه يې دردونه. هره شېبه مې وه خوندوره.

د سنځلو د عطر په وږمو راويښ شوم. د هېندارو ښاپيرۍ مې سر ته ناسته، زما په ويښتو کې يې پستې پستې ګوتې تېرولې.

له نيلي سترګو يې مهرباني ورېدله. د نريو ګلابي شونډو موسکا يې د مينې په بې پايه سمندر کې ګرځولم.

د ښاپيرۍ د ښکلي جسم له هرې ذرې څخه مې خوندونه واخيستل.

دا ولاړه.

ما ته خوب راغی.

لمره ورکه شوه. خاموشې تروږمۍ په خواږه خوب ويده کړم.

ketabton.com - The Digital Library

راویښ شوم. لمره هماغسې نېغه ولاړه وه. وړی وم.

سر مې را پورته کړ. د امو ونه مې مخې ته ولاړه وه. چـې څنګـه مې لاس ور وغځاوه، یو دانه یې را جلا شو. په هوا کې ودرېـده. یوه تراړه ځنې بېله شوه، خولې ته مې راغله. په خولـه کـې مـې کرار کرار وېلي شوه. ورپسې بله او بله تراړه.

عجیبه وه، ام زړی نه درلود، پوستکی یې هم نه و، ټوله غوښه.

بل ام مې وخوړ. بل، بل ... شمېر یې را نه ورک شو چـې څـومره مې وخوړل خو نس مې هماغسې سپک و.

روان شوم. پښې مې پر شنه ځمکه داسې لګېدلې چـې تـه وا پـر ورېښمین ټوکر یا د سپنج پر تختې ګرځم. د چمن ډکیو مې د پښو تلي تخنول او لکه چاپي چې یې وکړي، دغسې یې خوند راکاوه.

ګرځېدمه. ګامونه چست، وجود لکه بڼکه، اندامونه نرم نرم او هوا د خوند ذرې.

الوتمه. د نیلي آسمان تر څوکـو، تـر ځلانـدې لمـرې پـورې، لـه سپوږمۍ سره لیدنه.

لامبېدمه. د رڼو اوبو په تل کې، د خـوږو اوبـو پـه مـنځ کـې، د خوندونو په بې پایه سمندر کې، له څپو سره مزلونه.

وخت ولاړ او دنیا لویه. آزادي مې بې له حده، هره چـاره مـې پـه خوښه او خوندونه بې حسابه.

زما تنده ازلي وه، زما تنده ابدي وه. لذتونه ازلي وو او خوندونـه ابدي وو.

ketabton.com - The Digital Library

خوب راغی. رڼـا ولاړه. او د خـوب هـره شـېبه مـې د خونـدونو دنیاګۍ وه.

د سنځلو د ګلو عطر.

لویه ساه مې واخیسته. سترګې مې رڼې کړې. د هېندارو ښاپېرۍ مې سر ته ناسته. سر مې را پورته کړ. لږ بره وځکېدم. سر مـې د هغې پر پاسته ورانه باندې ولګاوه. داسې نرم لکه د ښکو بالښت. بېرته مې سترګې پټې کړې.

خوږو ګوتو یې زما په ویښتو کې لارې جوړولې. د ګوتو سرونـه یې زما د سر له پوستکي سره لګېـدل او ګـوتې یـې ورو ورو لـه تندي څخه د سر څېړۍ ته او بیا څټ ته تېرېدلې.

پوښتنه مې وکړه: زه څوک یم؟ دا کوم ځای دی؟ او ته څوک یې؟

مستانه خندا یې وکـړه، ویـې ویـل: تـه د خونـدونو تـږی، دا د خوندونو نړۍ، زه د خوندونو فصـل. هاهاهاهـا. دلتـه درد او الم نشته. خوښۍ ډېرې خو غم نشته. دلته وږي ته خواړه دي، دلتـه تږي ته اوبه دي. دلته خوند دی، دلته ژوند دی. دلته زه یمه او ته یې، دلته بس دغه پیوند دی.

له ځان سره مې فکر وکړ. رښتیا یې ویله. زما نور هـېڅ نـه یادېدل، یوازې خوند، یوازې تنده، یوازې حسن، یوازې مینه.

بیا مې په زړه کې را تېر شول چې داسې به نه وي. دا دومره ارته دنیا، دغه بې پایه نړۍ، دغه پراخه ځمکه، دغه پـه ونـو او ګلانـو ښایسته شوي چمنونه، دا تر هسکو هسکو پورې آسمانونه، دغـه

ketabton.com - The Digital Library

لوی سمندرونه، او د خوندونو دغه لویه دنیا، دغــه هــر څــه نــو یوازې زما لپاره؟

شونډې مې تودې شوې، خوږې شوې. له شونډو څخه مــې دغــه خواږه خوند ټول بدن ته لاره وکړه او لکه وینه مې په رګونو کــې وبهېده. ټول بدن مې په خوندونو کې ډوب شو.

سترګې مې پرانیستې. د ښکلې ښاپیرۍ تــودې شــونډې مــې پــر شونډو وې او خمارې سترګې یې نیم کښې. بدن یې تــود و. ډېــر تود.

زنګون یې زما د سر له لاندې څخه په کراره را وایست. پر ځای یې خپل څنګل کېښود. پښه یې را باندې واړوله.

ټول بدن مې تود شو. خوندوره تودوخه وه. خوندونه د ســمندر د څپو په شان یو په بل پسې تلل را تلل او زما بې پایه تنده یــې پــه ورو ورو هم زیاتوله، هم یې ماتوله.

پوه نه شوم چې څومره وخت په دې خوندونو کې ډوب وم. زمان ولاړ و. لمره د آسمان په منځ کې نېغه ولاړه وه.

مړ پړ غځېدلی وم. زړه مې غوښتل چې تل تر تله دې همدا ښکلې د هېندارو ښاپیرۍ وي، همدا تنده همدا خوند وي، همدا زه وم.

خو نه پوهېدم چې دا خوند هم ختمېدونکی و. ښکلې پاڅېده. پــه نیلي سترګو کې یې پخوانۍ مهرباني نه ښکارېده. تندی یې تریو و.

زړه مې ولړزېد. داسې نه چې ښکلې را نه مروره وي.

ketabton.com - The Digital Library

ویې ویل: ناځوانه!

او همداسې روانه شوه.

اوچت پاڅېدم.

«ناځوانه»، «ناځوانه»! په غوږونو کې مې دغې کلمې انګازې کولې.

ولې یې ناځوانه را ته وویل؟

کومه ناځواني مې کړې وه؟

نه، دې را ته نه دي ویلي.

بل چا، هو بل چا ویلي دي. دغه غږ خو د دې نه و.

خو چا؟

ولې داسې فکر کوم؟

ولې دا کلمه او دا غږ را ته آشنا ښکاري؟

دا خو د هېندارو د ښاپېرۍ غږ نه و. دا څو شېبې مخکې یې چې د خوندونو خبرې را ته کولې، غږ یې دا ور نه و.

نو دا غږ د چا دی؟

ولټېدم. په ښکلې پسې راون شوم.

هغه بې له دې چې شا ته وګوري یا زما په نارو غوږ وګروي، همداسې روانه وه. داسې چُسته، داسې چابکه چې ته وا په هوا کې ګرځي، نه پر دې ځمکه.

د هغې د هر ګام په ځای کې د سنځلو واړه واړه خړ او ژېړ ګلونه راټوکېدل. او زه ورپسې وم.

ketabton.com - The Digital Library

ګامونه مې چټک کړل.

دا هم تېزه شوه.

منډه مې واخیسته خو هغه چینې ته رسېدلې وه. ځان یې خطا کړ. د اوبو شړپا شوه. هوا د سنځلو د ګلو له لانده وږمه ډکه شوه خو هاغه پخوانی خوند په کې نه و.

د چینې اوبه بېرته سره ورغلې، هېنداره ځنې جوړه شوه.

هماغلته، د چینې پر غاړه کېناستم. چینې ته مې وکتل. یوازې زه په کې ښکارېدم. توره اوږده نرۍ ږیره مې له نریو برېتونو سره لګېدلې وه. رنګ مې سپین و، نوراني وم. شفاف پوستکی، نری مخ، نرۍ پزه. ځیږې وروځې، ځیږه باڼه، سترګې برابرې، نه غټې، نه ډېرې وړې.

خدای خبر چې څومره وخت مې هلته تېر کړ. خو په دې ټوله موده کې مې په ذهن کې یوازې یوه خبره ګرځېده: «ناځوانه».

ډېره هڅه مې وکړه چې دا کلمه هېره کړم خو مه دې شه. دې کلمې له ما نه لاس نه اخیست. د ګناه غوندې را پورې نښتې وه.

پاڅېدم. روان شوم خو نور مې پښو پر شنه چمن له لګېدلو خوند نه اخیست. هوا بې خونده وه. رنګونو خپل ښایست بایللی و.

روان وم خو لکه هېڅ چې نه یم. مخې ته مې ګلونه راغلل، ونې او باغونه، خو هر څه بې روحه، هر څه بې مالګې، هر څه بې خونده. په خوا کې مې د شاتو او شیدو لښتي بهېدل خو تنده نه وه.

ketabton.com - The Digital Library

وخت ولاړ و، خو دا ځل يې زړه را تنګاوه. زړه مې غوښــتل چــې وخت را باندې ژر تېر شي. که هر څه کېږي، ودې شي خو چې دا حالت نور نو تمام شي.

خو نه، وخت هم د «ناځوانه» د کلمې په شان ځای پر ځــای ولاړ و. ولاړ نه بلکې له ما چاپېر و. دواړو لاسونه سره يو کړی و چــې ما وځوروي. وخت د لېوه يوه ژامه او د «ناځوانه» کلمه يــې بلــه ژامه او زه يې تر منځ د بسمل د غاړې غوندې.

وخت ناځوان، هوا ناځوانه، فضا ناځوانه، هر څه ناځوان. لمره هم په ځوروونکي لمر اوښتې وه. نوره هغه مهربانه لمــره نــه وه چــې تودول يې زده وو خو سوځول نه. د هغې پر ځای لمر راغلی و چې سترګې يې برېښولې او وړانګو يې بدن سوځاوه.

نه مې په ګرځېدو کې زړه ښه کېده، نه په ناسته، نه پــه ملاســته. خوب هم نه راته چې له دې بلا مې وژغوري.

مرمرينه ماڼۍ مې را ياده شوه. ور رهي شوم.

ماڼۍ هماغسې شانداره وه خو ما تــه د ختيځــې کــلا د کنــډوالې هومره هم ښکلې نه ښکارېده.

د شرابو د حوض خوا ته کېناستم. جام مې ډک کړ. خولې ته مــې ونيو. ساه مې بنده کړه او په يوه ساه مې له ستوني تېر کړ.

لويه ساه مې واخيسته. بل جام مې را ډک کړ. لا مې جام پــه لاس کې و چې ورو ورو مې بدن تود شو، سر مې دروند شــو. پــه سر کې مې خوندوره ګنګسي پيدا شوه.

ketabton.com - The Digital Library

له جام نه مې وړوکی غړپ وکړ. شراب مې د ژبې پر سر وساتل او لږ لږ مې ځاځکی ځاځکی په کراره تېر کړل. د ژبې هره ذره مې د شرابو له خونده ډکه شوه. دغسې ستونی، مری، معده.

بل غړپ مې وکړ.

بل.

سترګې مې درنې شوې.

خوندور کیفیت مې په بدن کې وغځېد. سستي، ګنګسي، بې غمي، خوښي.

لا هم د «ناځوانه» کلمې را نه لاس نه و اخیستی، خو ځورولم یې نه.

پرېږده یې چې ناځوانه مې وبولي.

څه ناځواني مې کړې ده؟

هېڅ.

نو ولې به زړه ورته خورم؟

ښه خبره ده. خپل عیش به ولې خرابوم؟

د رنډۍ لورې! ته لا څوک یې چې ما ته وایې «ناځوانه»؟

پاتې نیمایي جام مې په یوه وار په سر واړاوه.

لویه ساه مې واخیسته. خوند یې راکړ.

پرېوتم. لاس مې تر سر لاندې بالښت کړ.

ګنبدي ته مې سترګې واوښتې. وه مرمرینه، خو د ښیښې غوندې شفافه. د لمر وړانګې ځنې تېرېدې خو وړانګې یوازې زېړې نه

ketabton.com - The Digital Library

وې. شنې، زرغـونې، سـپينې، سرې، نـارنجي او نـيلي وړانگـې، گلابي، بنفشې، زېړې وړانگې. سل رنگونه په کې گډ وو.

رنگارنگې وړانگـې د گنبـدې او غـولي تـر مـنځ نځېـدلې. سره گډېدلې، نوي رنگونه يې جوړول، نوي شکلونه يې جوړول. بېرتـه له يو بله بېلېدلې. برېبوکۍ غوندې تاوېـدلې. د وربـځـو پـه شـان غونډېدلې، بېرته خورېدلې.

وړانگې د سرو شرابو تر ډنډه پورې را کښـته کېـدې، تـر مـا را تاوېدې او بېرته پورته خوا تللې. هره وړانگه جلا عطـر، پـه هـر رنگ کې يوه بېلـه خوشـبويي. د گلابـو، د سـنځلو او نـارنجو د گلونو، د شبيو، د چندنو، د لونگو خوشبويي.

د دې وړانگو او رنگونو خوشبويي مې د شرابو په شان پـه ټـول بدن کې غځېدله او زه يې په خوندونو کې ډوبولم.

وړانگې به را کښته شوې. له ما نه به چاپېرې شوې. برېبوکۍ بـه شوې. زه به يې پورته کړم. تر گنبده به يې ورسولم. بېرته به يـې خوشې کړم.

وړانگې سره تاوې را تاوې شوې. دوه د رنگونو او د خوشبو پړي ور نه جوړ شول. ټال ځنې جوړ شو، زه يې په کې کېنولم. دومره اوږد، دومره لوړ ټال چې ته وا سر يې ان آسمان تـه رسي. ټـال د ماڼۍ له دېوالونو داسې تېرېده را تېرېده چې ته وا دېوالونه هسې رنگونه دي، وربځې دي يا لړې يا د بوډۍ ټال رنگونه. د دېوالونو

ketabton.com - The Digital Library

بیا ځان ته خوشبويي وه. له هرې ټالۍ سره به مې د هووووووو، هيييييي، نارې کولې.

زه وم او شراب وو، رڼاګانې او عطرونه.

د ښکلې ښاپيرۍ خبره را ياده شوه: مه سپړه رازونه چې خراب به شې. پاتې وي خوندونه، په عذاب به شې.

دا خبره مې بې اختياره له خولې وتله. ورو ورو يــې د تــرنم بڼــه خپله کړه، لکه خوږه سندره په ښکلي طرز کې. د ټال هره ټــالۍ د طبلې ضربونه وو، په هوا کې تېربېدل يې ټول سُرونه.

تر هغې پورې چې په سد وم، بس همدا سندره مې زمزمــه کولــه: مه سپړه رازونه چې خراب به شې. پاتې وي خوندونه، په عذاب به شې.

د مرغيو په ښکلو غاړو راويښ شوم. څنګل مې تر سر لاندې و او ستوني ستغ پروت وم.

عجيبه وه. مخکې مې مرغيو ته څنګه پام نه و شوی؟

هغه رنګارنګې وړانګې چې له ګنبدې را تېرېدې، په حقيقــت کــې رنګارنګې مرغۍ وې چې سره غاړه غړۍ کېدې، له يوې بلې لــرې کېدې، کښته راتلې، پورته تلې، مختلفې بڼې يې جــوړولې او هــره يوه يې بېله خوشبويي خپروله. د هرې يوې غاړې جــلا خونــد او جلا رنګ درلود. خو ټولو غږونو په ګډه بله ښکلا جوړولــه. لکــه داسې سندره چې شعر او طرز په کې لــه مختلفــو ســازونو سره

ketabton.com - The Digital Library

غاړه غړۍ وي، هر شی یې جلا جلا اثر ولري، جلا خوند ولري او ټول یې په ګډه د خوندونو بله مجموعه جوړه کړي.

کېناستم. لکه د بړبوکۍ په منځ کې چې ایسار شــوی وم، مرغــۍ چارچاپېره را نه تاوېدې را تاوېدې.

لاس مې ور وغځاوه. څو مرغۍ مې له لاس سره ولګېدې خو لکــه دوی چې رڼاګانې او لاس مې رڼه ښیښه وي، په یو بل کې او لــه یو بله تېرېدل.

لاس مې راټول کړ. حیرت اخیستی وم. لاس مې سترګو ته رانږدې کړ. له ګوتو مې د ګلابو بوی لټېده. مړوند مــې د ســنځلو د ګلــو بوی کاوه. لېچه مې د نارنج ګل له بویه ډکه وه ...

زړه مې نه غوښتل چــې دا خوندونــه یــوازې پرېــږدم. زړه مــې غوښتل چې تل تر تله یې مل وم.

مدهوش ومه، نشه وم. خوندوره مې نشه وه او څه ښکلې تماشــه وه.

خدای زده چې څــومره وخــت بــه دغســې ناســت وم. ســترګې، غوږونه، پوزه، لاسونه، د بدن هر غړی مې د خوندونو په بې پایــه سمندر کې.

غږونه ورو ورو تت شول. رنګونه پیکه او وړانګې کمزورې شوې. لکه د اور په پای کې چې لوګی کرار کرار کمېږي او بیــا یــو مــخ ختمېږي.

ketabton.com - The Digital Library

ولټېدم. د باندې راووتم. لا مې په سر کې د خونــدور درونــدوالي تتې څپې پاتې وې.

یو ځل بیا مې د هوا په تنفس خوند واخیست.

وږی وم. په مېوو کې بیا بې پایه خوند پیدا و.

خوړل، څښل، خوند اخیستل.

وګرځېدم. والوتم. ولمبېدم. هر څه بېرته د پخوا غوندې وو.

ښکلې مې را یاده شوه، د هېندارو ښاپېرۍ.

را ورسېده. خو، نیلي سترګې یې نه ځلېدې.

په تندي کې یې ګونځې ښکارېدې.

شونډې یې ځړېدلې وې.

د پخوا غوندې یې د سنځلو د ګلو عطر شینده خو مهرباني یې نه خپروله.

دغسې مې له څنګه ښویه تېره شوه. ته وا زه یې بیخي لیـدلی نــه وم.

غږ مې ورباندې وکړ: د هېندارو ښاپېرۍ!

را ویې کتل. خو کاش چې را کــتلي یــې نــه وای. ســترګو یــې د ملامتۍ بڼز را باندې وکړ. وچ پر زړګي یې وویشتم.

بېرته یې مخ را نه واړاوه. داسې روانه شوه چې ته وا په هوا کــې ګرځي.

څه ګناه مې کړې وه؟

ketabton.com - The Digital Library

هېڅ نه پوهېدم خو ځان را ته پر ښکارېده. د ملامتۍ درونـد بـار مې پر سينې ايښی و. گومان مې کاوه چې زړه مې درېـدلی دی. ساه مې ډوبه وه، سينه مې درنه. ته وا چا مــې پـر مـرۍ بانـدې منگولې ټينگې کړې دي.

ورپسې رهي شوم. خو چې څومره زه چابکېدم، هماغومره دا رانه لرې کېده. منډه مې واخيسته خو خبره لا خرابه شوه. لکه له لـرې چې د غره خوا ته روان وې او چې څومره مزل کـوې، هماغـومره غر هم لرې کېږي او داسې درته ښکاري چې غر به در نه تښتي.

په ټول قوت وځغاستم.

ښاپېرۍ هوا ته ټوپ کړ. کښته ولوېده. د لوېدو له ځايه يې د اوبو جوپې هوا ته پورته شوې، بېرته را ولوېدې.

چې ور ورسېدم، په هغه ځای کې هواره گرده هېنـداره وه او پـه هېنداره کې يوازې زما تصوير. ويښتان مې گډوډ وو لکه له خوبه د پاڅېدلي کس ويښتان. تر سترگو مې شنې کړۍ تاوې وې. رنگ مې تور اوښتی و. شونډې مې وچې وې.

تصوير مې وار په وار سره تتېده. آخر ورک شو. خو زه لا پر خپل ځای وم. عجبه وه، هېندارې هم را نه مخ اړولی و.

د هېندارو ښاپېرۍ ولې را نه خپه وه؟

څه مې ورته ويلي وو؟

هېڅ مې ذهن ته نه راتلل.

ketabton.com - The Digital Library

ځوړند سر روان شوم. ګامونه مې داسې درانــه وو لکــه د سربــو غونډاري چې ورپورې تړلي وي.

بیا هوا بې خونده شوه. سترګې مې لــه ځمکــې څخــه نــه پورتــه کېدې. په هر ګام کې د هغې نیلي سترګې را ښــکاره کېــدې خــو قهرجنې، ګرموونکې.

سر مې پورته کړ. د ونو په پاڼو کې قهرجنې نیلي سترګې ځلېدې. آسمان ته مې وکتل. ټول آسمان سترګې سترګې و. په هر څه کې د هغې سترګې وې. د پناه لپاره مې هېڅ ځای نه و. له هرې خــوا د ملامتۍ ږلۍ را باندې ورېدله.

خو، ولې؟

دا څه رنګه پلیته ده؟

ولې مې داسې ځوروي؟

حال را ته ولې نه وایي؟

له شا څخه مې د زګیروي په شان آواز واورېد: «ناځوانه»

د غږ لوري ته مې وکتل. څوک نه وو.

له بلې خوا چا په لوړ غږ ناره کړه: ناځوانه! اې ناځوانه!

نارې انګازې وکړې. له هرې خوا د «ناځوانه»، «ناځوانه» غږونــه راتلل.

ځای پر ځای ودرېدم. غږونه ورک شول.

روان شوم. له هر ګام سره مې له چمنه همدا غږ پورته کېده.

ketabton.com - The Digital Library

د شیدو د لښتي څنګ ته کېناستم. شرهارو تــه یــې غــوږ شــوم. شرهار نه و. بل څه و. غوږونه مې ور ته څک کړل، ښه ورته ځیر شوم. د شیدو له بهېدو څخه تــت آواز پورتــه کېــده: «ناځوانــه»، «ناځوانه»، «ناځوانه»

آوازونه وار په وار سره تېز شول، چیغې شوې، فریاد شو.

پاڅېدم. منډه مې کړه خو خلاصون مې ځنې نه و. د ونو له پــاڼو، د ګلانو له عطره، د هوا له چلېدو، له ځمکې، له آسمانه، لــه لمــر او سمندره بس همدا غږونه راورېدل: «ناځوانه»، «ناځوانه» ...

په غوږونو کې مې ګوتې کېښودې. له ګوتو مې هــم همــدا کلمــه راوتله.

نه پوهېدم چې چېرته وتښتم. بس منډې مې وهلې. مرمرینې ماڼۍ ته ورسېدم. چې څنګه ور ننــوتم، غږونــه ورک شــول. آه! کــراره کراري شوه.

لویه ساه مې وایسته. مطلقه خاموشي وه. یوازې مې د خپــل زړه دربا اورېدله او بس. داسې هوسا شوم لکه په ځنګله کې چــې لــه هرې خوا زمریان، پړانګان او لېوان درپسې وي، هــر یــوه تېــرې داړې درته نیولې وي او غرهارې وکړي، هر یو یې فقط یو ګام در نه لرې وي او ناڅاپه د امن ځای تــه ورســېږې او چــې شــا تــه وګورې، هېڅ هم نه وي. لکه لــه ســخت وېروونکــي خوبــه چــې راویښ شې او د کابوس اثر دربانديې وي، خو د وېرې منبع نوره نه وي.

د شرابو ډنډ ته ورغلم. گنبدې ته مې وکتل. نــه رڼاگــانې وې، نــه هغه وړانگې، نه هغه مرغۍ او نه یې سندرې.

بیا زه وم، بیا شراب وو، بیا مستي وه، بې خودي وه، بیا د هر څه هېرول وو، د خپل ذات بیا رغول وو.

بدن مې سپک شو، ذهن تش.

زړه مې غوښتل چې تل تر تله همداسې وپایم. که خوند نه وي نو عذاب هم نه وي. بې غم له خیر و شره او نه فکر، نه سودا.

جامونه ډکېدل، تشېدل او شراب مې په رگونو کــې ځغســتل. لاس مې د شرابو ډنډ ته ورکښته کړ چې وروســتی جــام را ډک کــړم. گورم چې په سرو شرابو کې یوه جوړه نیلي سترگې را ته گوري.

ښه ورته ځیر شوم. خرمایي ویښتان یې را ښکاره شــول. گــلابي شونډې یې وخوځېدې، په کراره یې وویل: ناځوانه!

نبغ را کېناستم. د سنځلو د عطر خوشبویي وه. خوشبویي وار په وار زیاتېدله او په شرابو کې تصــویر ورسره دم پــه دم را نــژدې کېده. د نیلي سترگو په څنگ کې مې خپلې سترگې ولیدې.

تت غږ مې تر غوږ شو: ناځوانه!

ښۍ خوا ته مې وکتل. پخپله وه. په ملا کړوپه، زمــا څنــگ تــه وه ولاړه. تر لاسه مې ونیوله.

ویې ویل: چېرې را نه تښتې؟

ketabton.com - The Digital Library

- زه؟ زه در نه نه تښتم. دا خو تــه وې چــې وتښــتېدې. د هېندارو په چینه کې دې ځان غیب کړ. وایه، څه ناځواني مې کړې ده؟
- رښتیا! غواړې چې وپوهېږې؟
- خود.
- مه سپږه رازونه چې خراب به ...

خبره مې ځنې ونیوله: مه سپږه رازونه چې خراب به شي/ پــاتې وي خوندونه، په عذاب به شي. مه سپږه رازونه چې خراب به شي، خو دا ته مې نه پرېږدې. ته مې زړه ته سودا را اچوې. ناځوانــه، ناځوانه. ولې مې ناځوانه بولې؟

غېږه یې خلاصه کړه، په مهربانه غږ یې وویل: راشه، غېږې ته مې راشه.

د ماشوم غوندې یې په غېږ کې ونیولم. د شرابو حوض ته یې ور ټوپ کړ. ما داسې ګڼل چې دغه حوض به د یوه زنګانه قــدر ژور وي خو چې ور ولوېدو، دغسې پســې کښــته روان وو، روان وو، روان وو، تل ته یې هېڅ نه رسېدو. لکه له الوتکې څخــه چــې لــه پراشوټ سره مو ځانونه خطا کړي وي، همداسې پــه مــدار مــدار کښته خوا تللو.

آخر د ځمکې تل ته ورسېدو. بیا مې مخې تــه د هېنــدارو دره وه. پورته مې وکتل. سره شراب نه وو، سره هېنداره وه.

ښاپېرۍ مخته شوه، ویې ویل: راځه ناځوانه!

ketabton.com - The Digital Library

یوې خونې ته ورننوته. زه ورپسې جوخت ورننوتم خــو دا غیبــه شوه. هرې خوا ته هېندارې وې او زه وم. چت له هېندارو جوړ و، غولی هېنداره، دېوالونه ټول هېندارې.

څو شېبې چوپتیا. بیا د یوې هېندارې لــه شــا څخــه آواز راغــی: «ناځوانه»

د آواز لوري ته ورغلم. هېندارې ته مې لاس ور وړ. هېنداره د اوبو په شان پسته وه او په منځ کې بېله شوه. ورننــوتم. شــا تــه مــې وکتل. هېنداره بېرته د اوبو په شان سره ورغله.

مخ مې واړاوه. د سراچې موټر جلو ته ناست وم. د کابــل هــوایي میدان په لاره کې سړک سخته ګڼه ګوڼه وه. په یو ساعت کې ایلــه له وزیر اکبر خان مېنې څخه د صحت عامه تر چوکه رسېدلی وم، یعنې تقریباً یو کیلو مټر لاره مې په ساعت کې وهلې وه.

موټرې داسې شا په شا په دریو لیکو کې ولاړې دي چې د تسبیح مرۍ به هم داسې سره جوختې نه وي. پنځه - شپږ دقیقــې چــې تېرې شي، موټرې لږ لږ خوځېږي، یو څو مټره وړاندې ځي او بیا درېږي.

وزیر اکبر خان مېنه د کابل د عصري او شــتمنو خلکــو ځــای و. کورونه او کوڅې یې په نقشې برابرې، منظمې. لــوی انګړونــه او دوه پوړیز کورونه، سړکونه او کوڅې کانکرېټي. د هرې کوڅې په سر کې نمبر. د سیمې په مرکزي برخه کې یو لوی ښایسته پــارک له دنګو ونو، ښایسته چمن، سمیټي چوکیو سره. د امریکا، جاپان،

ketabton.com - The Digital Library

کوریا، جرمني، او ځینو نورو ملکونو سفارتونه ټول همدلته دي، د لویو موسسو دفترونه هم ورسره. پــه همــدې خــاطر یــې دېــرې کوڅې بندې کړې دي. د هرې کوڅې په سر کې یې دنگ ســمیټي دېوالونه درولي دي. یو څو کوڅې چې خلاصې دي، هلته یې هــم دروازې لگولې دي او یوازې کارت والا موټر ور ته پرېږدي.

په پخوانیو حکومتونو کې چا ته اجازه نه وه چې تر دوو پوړونــو لوړ کورونه جوړ کړي خو اوس نو د وزیر اکبر خــان مېنــې پــه څنگ کې په شېر پور سیمه کې نوي کورونه پنځه - شپږ پوړه دي او هر کور د گاونډي د کور د رڼا او لمر مخه یــو مــخ نیــولې ده. اکثره کورونه د پېښور د حیات آباد پــه نقشــې جــوړ شــوي دي، ودانۍ ډېره لویه خو د رڼا او لمر درک یې نشــته. د هــرې کــوټې مخې ته دوه – درې متره راوتلې برنډه چې د لیندۍ غوندې نــیم دایره‌یي بڼه لري. د ځینو کورونو پــر دېوالونــو رنگــارنگې وړې وړې ښیښې او هینداري لگېدلې. د کورونــو دروازې غټــې پلنــې اوسپنیزې چې دوه موټره په کې تېرېدای شي.

موبایل ته مې زنگ راغی. ښاپېرۍ وه.

- څه شوې؟
- دا دی په لاره کې یم. لار بندي ده.
- ژر راشه چې را باندې ناوخته شو.
- درځم، درځم. ته ودرېږه چې د دې شین ســترگو مــوټرې تېرې شي، بیا لاره خلاصېږي.

ketabton.com - The Digital Library

ټيليفون بند شو. د امريکايانو موټرې چې تېرېږي، نه پوهېږم چې څه چل کوي، ټول موبايلونه يو دم بند شي.

شل دقيقې نورې ووتې. د څلورم ميکرويان مارکېټ ته ورسېدم.

د هوايي ميدان سړک پخوا يو لاين او ډېر کم سوری و، ايلــه لــس متر به يې سور و خو اوس څلور لاينه دي دوه سورور لاينونه په منځ کې چې هره خوا به يې دېرش متره وي او دوه فرعي لاينونه يې په څنډو کې، خو بيا هم کله کله دومره ګڼه ګوڼه پــه کــې وي چې هرې خوا ته يې پنځه شپږ کتاره موټرې پــه يــو بــل پســـې د مېږيو د لام غوندې ولاړې وي.

د څلورم ميکرويانو سړک يې هم ښه ښايسته رغولی دی. هغســـې چې د طالبانو په وخت کې کند و کپر و، اوس هغسې نه دی.

موبايل مې بيا وشرنګېده. پخپله وه. ويې ويل: څه شوې؟

- در ورسېدم.
- د شيريخ د دوکان مخې ته ولاړه يم.

ورغلم. ويې ويل: راځه چې يو شيريخ وخورو.

- بوډا چېرته دی؟
- کور کې. ويده دی. دوا چې وخوري، بيا ګــنګس شي. پــه دنيا نه وي خبر.
- نو زما کار به څنګه شي؟

- وبه شي. ماښام چې جومات ته ولاړ شي، بيا يــو ســاعت پسې ورک وي. ډاکتر ورته ويلي چې ګرځې به. يــو شــی مې درته اخيستی.
- رښتيا؟ څه شی؟

په دسکول کې يې لاس ورننه ايست. يوه قوطۍ يې را وايســته. د موبايل عکس ورباندې و.

- ما ته دې اخيستی؟
- نو چا ته به مې اخيستی وي؟ ګوره، ښه کامره هم لــري. يو درې ساته يې چارج کې کېده. سبا چې راغلې، بيا بــه يې کمالونه دروښييم.

له يوه دوکانه يې نانځکه واخيسته. سره سپينه ښکلې ناوکۍ. چې سويچ يې ټينګ کړې، ګرد چاپېره تاوېږي او سندره بولي.

نانځکه يې ما ته راکړه، ويې ويل: ماښام چې راغلې، دا زرمينې ته ورکه چې خوشحاله شي. ها بله ورځ چې تــه ولاړې، تنــدی يــې تريو و. ويل يې چې دا ملا صاحب به تر کله داسې وخت نا وخته زموږ کور ته راځي؟

- بوډا ته خو به يې حال نه وي ويلی؟
- نه، نه، نه. هسې خو هوښياره ده. ډارولې مې ده چــې که پلار ته دې څه ووايې، ما به وژني او بيا بــه تــه بــې موره پاتې کېږې. هسې خو يې له پــلار سره هــم نــه ده جوړه. پلار يې هر وخت ورباندې غالمغال او پټکې کــوي

چې هله دا راوړه، هله دا وکه، وه نجلۍ څه شـوې- یـوه خوړه خبره ورسره نه کوي.

- دغه مو په ګټه ده.

❋❋❋

د جمعې له لمانځه نه وروسته مولوي صاحب څنګ ته کړم: ګلابـه بچو! یو سو ورزې به دې موټر همدقلته دروې.

زړې جامې، شکېدلی واسکټ، او خیرنه خولۍ یې له تـور ډبـرین کچکول سره راکړل.

ویې ویل: نور به دغسې خیرن ګرزې، په زان به ګوتې نه وهې. د وزیر اکبر خان په ګلیو کې به ګرزې. کور په کور به یې معلومې چې سوک په کې اوسېګي، کومه موسیسه ده، کـوم دفـتر دې پـه کې. د کسانو د تګ راتګ وخت به یې رامعلومې.

موبایل ته مې زنګ راغی. بند مې کړ.

ویې ویل: ټچ موبایل دې؟

- هو.

- ته یې دې خوا که. همممممم! دا خو نورم خـه شـوه. نـو تصویرونه به یې هم الې. ګوره، د تصویرونو د پټولو چل درزي؟

- نه.

چل یې راوښود چې تصویرونه په دغه فولډر کې واچوه، دغســې پسورډ ورکه.

ketabton.com - The Digital Library

هر فولډر ته مې جلا جلا پسورډونه ورکړل.

ښاپیرۍ ته مې زنګ وواهه چې یو څو ورځې نه شم درتلی. داسې ورسره عادت شوی وم چې بې له هغې شېبه راباندې کال تېرېــده خو څه مې نه شول کولی.

د وزیر اکبر خان د ډېرو کورونو مخــې تــه پیــره داران ولاړ وو. هېڅ چېرې یې درېدو ته نه پرېښــودلم: اې ملګنــه، دلتــه بــه نــه درېږې. ځه ورځه. هله.

هر چا به شړلم.

تر مازدیګره په سپین سترګۍ سره په یو څو کوڅو کې وګرځېــدم خو ډېر څه مې بود نه کړل.

ماښام مولوي صاحب پوه شو چې داسې نه کېږي. ویې ویل: یــو سو ورزې صبر وکه چې د خلقو هېر شې بیا به دې په بله جامــه ور ولېګم.

دا ځل یې بېړه راباندې لنډه کړه. تورې غټې عینکې، سپینې جامې او نوې واسکټ یې راکړ. قاتېدونکې سپینه لکړه یې په لاس راکړه. یو دوه ورځې مې د ړندو په شان د تګ تمرین وکړ، بیا مــې کــار شروع شو.

یوه ورځ به په اوله کوڅه کې ګرځېدم، بله ورځ په اخره کې، بلــه ورځ په دویمه ... یو یا دوه واره به په یوه کوڅه تېرېدم خو ډېــر په کراره. هر څه به مې په ځیر څارل.

ketabton.com - The Digital Library

دې حالت ته خوښ په دې وم چې ښــاپېرۍ تــه ورتلــی شــوای. جامې مې پاکې وې او مجبور نه وم چې خيرن وگرځم.

عکسونه مې ډېر په چل سره اخيستل. په جېب کې به مې د موبايل موزيک چالان کړ چې گواکې زنگ راته راغلــی دی. بيــا بــه مــې موبايل مخې ته ونيو او مخکې له دې چې غوږ تــه يــې ونيســم، عکسونه به مې اخيستل.

په عکسونو کې هغه د تورو ښيښو بې نمبر پلېټه تــور کروزينــگ چې دوه سپين لنډ کروزرونه ورپسې وو، د مولوي صاحب په درد لگېده.

بله ورځ يې د نسوارو د غټ ډبلي په اندازه يو ټايمر والا چســپکي بم راکړ. سهار چې تور کروزينگ له کــوره ووت، مخــې تــه يــې ورولوېدم. موټر لږ گړندی و. تر هغه پورې چې بربېــک يــې کــار وکړي، پمپر يې معمولي راباندې ولگېد. تر موټر لاندې ولوېدم. تر څو پورې چې خلک له موټره کوزېدل، بم مې يې په فــرېم پــورې ونښلاوه.

ټوپک والو راپورته کړم. عينکې مې پر سړک لوېدلې وې. مــا مــې سترگې مخامخ وچې نيولې وې او سترغلي مې ژر ژر رپــول. پــه لاس مې مځکه ټپوله چې امسا مې پيدا کړم.

يو چا مې عينکې را په سترگو کړې، بل مې لکړه په لاس کې راکړه. په توره دريشۍ کې سره نيکټايي والا سړي مې لاس ونيــو، ويــې ويل: ژوبل خو به نه يې؟

ketabton.com - The Digital Library

په ببره مې وويل: نه، نه، بلا وه برکت یې نه و. خـدای را بانـدې ورحمېد.

سړي له جیبه یو زرګون راوکیښ، په ورغوي کې یـې را کېښـود. ویې ویل: دا درباندې خیرات که. که ژوبل یې، شـفاخانې تـه دې یوسو.

ومې ویل: نه، نه. یو ځای مې هم نه خوږېږي. الله مو ښاد لره.

دوی مې رخصت کړل. په ټکسي کې کېناستم، سیده جومـات تـه ولاړم.

مولوي صاحب په کوټه کې ګوښې ناست و راډیـو تـه یـې غـوږ نیولی و. په لاس یې اشاره وکړه چې ځنګ ته یې کېنم. د نهو بجو خبرونه شروع شول. اول خبر یې دا و: «د کابل د لسـمې امنیتـي حوزې په مربوطاتو کې د چاودنې غږ اورېدل شـوی دی خـو د پېښې د څرنګوالي او مرګ ژوبلې په اړه کره معلومات نشته.»

د څو نورو لنډو خبرونه وروسـته یـې وویـل: «پـه کابـل کـې د چاودنې په اړه تازه جزئیات. زمـوږ خبریـال د پېښـې ځـای تـه ورغلی او د ټیلفون پر لیکه راسره دی.»

خبریال د چارواکو له قوله وویل چې په پېښه کې د یوې انجي‌او مشر او دوه ساتونکي یې وژل شوی دی.

مولانا صاحب په سترګو کې را ته موسکی شو. پر شا یې وټپـولم. ویې ویل: شاباس د نر بچیه! جزاک الله، جزاک الله!

ketabton.com - The Digital Library

چورت وړی وم. کله مې چې د سړي په موټر کې بم نښـــلاوه، پــه کیسه کې یې نه وم خو اوس مې سترګو ته د سړي څېره درېــدلې وه. څه ښکلي برېتونه یې وو. د عطرو بوی مې یــې احساســاوه. خبرې مې یې په غوږو کې انګازه کوله: «که ژوبل یې، شــفاخانې ته دې یوسو.» هغه غریب څه خبر و چې زه به یې بلــې دنیــا تــه لېږم. اخخخ، بېچاره! زرګون یې په لاس کې راکړ چــې پــه ځــان پسې یې خیرات کم او اوس به په ده پسې خیراتونه کېږي.

مولوي صاحب پر اوږه وټپولوم: ګوره چې خپــه نــه شــې. د دې خلقو وجل داسې دي لکه ماران او لړمان چــې وجنــې. لکــه ســه شي؟

زه غلی وم.

ویې ویل: لکه ماران او لړمــان چــې وجنــې. دا خلــق چــې دي د لستوڼي ماران دي، د لستوڼي ماران. دا د خدای دخمنان دي. الله فرمایي چې: «ترهبون به عدو الله و عدوکم» د خپلو دخمنانو او د خدای په دخمنانو کې ډار او دهشت واچوئ. اوس به د دې خلقو په زړونو کې سخت ډار ننوتلی وي. سه پوی شوې؟

ومې ویل: له رنګه خو بد سړی نه ښکارېده.

له لاسه یې ونیولم. ویې ویل: رازه چې لګ بهر وګرزو. ته پوهېګې چې دې کس د سه شي کار و بار کولو؟ نه پوهېګې کنه. خلق یې عیسویت ته اوړول. په خپله هم اوړېدلی و، عیسوی شــوی و. پــه شار نو کې یې لویه بنګله کرایه کــړې وه. جــونې او هلکــان یــې

ketabton.com - The Digital Library

راغونډول، د شرابو او شبابو محفلونه يې جوړول. دنده يې كوله. سه يې كول؟ دنده يې كوله. مسلمانې جونې به يــې كــافرانو لــه بوتلې. چا له يې بوتلې؟ كافراااانو ته.

په زړه کې مې تېر شول چې ته يې برېتونو ته وګوره او دا کارونه يې وګوره. برېتونه يې وو د غيرتي سړي خو پراته وو پــه دوســه خوله باندې.

ومې ويل: نو دی خو سم دم مرده‌ګاو و.

مولانا صاحب ودرېد. پر اوږه يې لاس را کېښــود: بالکــل بــړوا و کنه. الله په سورة التوبه کې وايي: «قاتلوا الذين يلونكم من الكفار و ليجدوا فيكم غلظة». نو الله متعال را ته امــر کــوي چــې هغــه کافران ووجنئ کوم چې تاسو ته نګدې دي او په عمل کې ورسره شدت وکړئ. سه وکړئ؟ شددددت وکړئ. نو ته را له اووايه چــې عيسوی کافر دی که نه دی؟ دی که نه دی؟

ومې ويل: خود کافر دی.

- شاباس! خه نو چې سوک مسلمان وي بيا عيسوی شی؟
- هغه خو مرتد دی.
- دقسې. او مرتد د کافر نه بدتر دی که نه دی؟
- بدتر دی.
- بس نو. چې سوک د اللــه پــه امــر عمــل وکــي او د اللــه دخمنان اووجني، هغه بايد خوشحاله وي که خپه؟
- خوشحاله.

ketabton.com - The Digital Library

په کټ کټ یې وخندل. په غېږ کې یې ټینګ کړم. تندی یې رابشــکل کړ. ویې ویل: آفرین! د تا د جهاد په برکت به دواړه جنت تــه زو. ته به زما شفاعت کیې. سه به کیې؟ زما شفاااعت به کیې. شفاعت به مې کیې که نه یې کیې؟

شرم را ته ودرېد. ومې ویل: مولانا صاحب دا څه وایې. ته خو زما استاد یې. شفاعت خو به ته را ته کوې.

ویې ویل: نه، نه، نه! داسې نه ده. د مجاهد مرتبــه د هــر مــلا او مولوي نه زیاته ده. سه پوی شوې.

په ښکلې غاړه یې ترنم کې وویل:

هلته په جنت کې بس جانان به وي مزې به وي

خکلې پېغلې حورې او غلمان به وي مزې به وي

شابه! اوس نو د خوشحالۍ وخت دی. موټر دې واله، سیده جلال آباد ته ولاړ شه یو سو ورزې آرام وکه. هه، دام درواله.

د زرګونو یو بنډل یې را ته ونیو.

موټر مې را وایست. بې اختیاره مې لــه خــولې نــه درګــرده دغــه زمزمه راوتله:

هلته په جنت کې بس جانان به وي مزې به وي

ښکلې پېغلې حورې او غلمان به وي مزې به وي

ښاپېرۍ را یاده شوه. ټېلیفون مې ورته وکړ: جلال آباد ته را سره نه ځې؟

- ولې نه؟

ketabton.com - The Digital Library

- رښتیا وایې؟
- خود. ها بل تللی پېښور ته. ډاکـتر ورغوښــتی و. درې – ځلور شپې به وکي.

دا او زرمینه مې په موټر کې کېنولې. د جلال آبــاد خــوا تــه روان شوم. ښځې او نجلۍ بله دا ګټه را ته کوله چې له تلاشۍ نــه بــې غمه شوم. په هر چک پاینټ کې به چې عسکرو ځنګه ولیدل چــې په موټر کې راسره زنانه دي، په لاس به يې اشاره وکړه چې ورځه. په لاره کې بېروبار نه و. سړک نو نوی لــه سره پــوخ شــوی و، د ښیښې غوندې هوار.

تېر ځل چې د طالبانو په وخت کــې لــه مولانــا صــاحب سره لــه پېښوره راغلم، داسې بد حال و، سړک ټوک ټــوک و. لــه تورخمــه سهار اوه بجې روان شوو، ایله ماښام کابل تــه ورســېدو. د لارې ټکانونو داسې ځب ځب کړی وم چې ټوله شپه مــې ځــټ او مــلا خوږېدل. خو اوس نه دوړې ګردونه وو، نه جمپ و جول.

په مزه مزه مو د ماهیپر په غرونو او ټونلونو کې مزل کاوه. کله د سیند په یوې خوا کله په بله خوا، کله د غرونو په سر کلــه د درې په بېخ کې روان وو. د موټر ښیښې مې ټیټې کړې وې، د سیند له څنګه چې تېرېدو، یخه هوا يې را باندې لګېده.

سروبي ته ورسېدو. د سیند په غاړه د دنګو نښترو او ناجو ونو په څنګ کې ښه رستورانونه جــوړ شــوي وو. پــاک ســوتره، د لاس مینځلو لپاره سرامیک دستشوی او ورسره د لاس مینځلــو مــایع.

پخوا په دې لاره کې یو څو سپېره خیرن رستورانونه وو چــې پــر توشکې به یې کېناستې، ګرد به ترې لټېده. د لاس مینځلو لپاره به یې اوسپنیز وړوکی اودان لګولی و چې څو نلونه ترې راوتلي وو او که صابون به ورسره و هم، د کالي مینځلو خیرن صابون بــه و چې په سر یې د خیرې، ګرېس او موبلایلــو تــورې لیکــې ولاړې وې.

پخوا به تشنابونه نه وو او خلک به د اودس ماتي لپاره د غره ډډې ته کېناستل یا به د سیند په غــاړه کنــدو تــه کوزېــدل خــو اوس عصري تشنابونه د نارینه‌وو لپاره جلا او د ښځو لپاره جلا جــوړ شوي وو چې کموډونه یې په کې لګولي وو.

یوه رستوران ته ورغلو. شاګرد یې په ښي لاس کــې پــرده پورتــه کړه. د فامیلونو لپاره بېل شوي ځای ته ور ننوتو.

ښاپېرۍ او زرمینه پر تخت کېناستې.

زه بېرته را ووتم.

یوه زلمکي اوږد پیپ په لاس کې نیولی و، پر یوه موټر یــې چــې د صابون ځګونو پوښلی و، اوبه شیندلې.

ورته کړه مې: ځوانه! چې بیا د ما موټرم ومینځې.

ویې ویل: په سترګو حاجي. بې غمه شه.

هلته مو ماهیان وخوړل.

د ډوډۍ په وخت کې مې زرمینې ته پام شو. غټوکۍ شوې وه. په سترګو ښه لګېده.

ketabton.com - The Digital Library

د هغې سر کښته و.

سترګې مې يې په ټټر پورې ښخې وې.

د ښاپېرۍ را ته پام شو. ويې سکوندلم. په ټيټ غږ يې وويل: خير خو به وي؟

په غوږ کې مې ورته وويل: بيخي تا ته شوې ده. تا غوندې ښکلې ده.

برند يې را ته وکتل، هماغسې په ټيټ غږ خو په غوسه يـې را تـه کړه: پام کوه! سترګې دې در خپلې کړه. پوی شوې که نه؟

په خندا مې وويل: ما خو څه نه دي کړي. سترګې درياب دي.

په جلال آباد کې مې د دوو کوټو يو کور پيدا کړ. کرايه يې په شپه کې دوه زره. تشناب، دهلېز او پخلنځی هم ورسره. د کور په انګړ کې د خرما دنګې ونې، ښايسته چمن او رات کې راني ګلونه.

په اول مازديګر مې د کامې چکر ورکړ. د پسرلي اولې ورځې وې. وطن شين او هوا مزېداره وه. د بهسود پل نوی کـانکريټي جـوړ شوی و. د پله قبلې خوا ته د سيند په غاړه رسټورانونه کتار وو.

ښاپېرۍ په پزه لويه ساه واخيسته. ويې ويل: اخخخخخخـخ! دا د کبابو بوی څومره ښه لګي.

ومې ويل: غم يې مه کوه. ماښام به يې دربانديې وخورم. اوس به د کامې چکر ووهو.

لس دقيقې وروسته مې د کامې له پله سره موټر ودراوه.

ketabton.com - The Digital Library

د کونړ سیند ډک بهېده. د اوبو شرهار یې له لرې اورېــدل کېــده. ورښکته شوو. څپلۍ او بوټونه مو وایستل.

ښاپېرۍ اوبو ته ور ودانگل.

ژر مې له مټه راونیوه. ومې ویل: پام! اوبه تېزې دي.

زرمینه د سیند په غاړه پر ډبره کېناسته. پښې یــې پــه اوبــو کــې ځوړندې کړې.

یو ناڅاپه مې پر مخ د اوبو شړک شو. مخ مې واړاوه. ښاپېرۍ په دواړو لاسونو اوبه راباندې شیندلې او کټ کټ یې خندل.

سر مې ټیټ کړ. لاسونه مې مخې ته ونیــول. اوبــو تــه ورښــکته شوم. په یوه ساه مې څو لپې اوبه پرې وشیندلې. څــادر یــې لــه سره وغورځېد. ویښتان، مخ او ټټر یې خیشته شول. چغه یې کړه: بس، بس! توبه مې ده.

زړه مې و چې ښه یې چاره ور وکړم خو پام مې شو چې پــر پلــه موټرې تېرېږي او ټولې سپرلۍ موږ ته راگوري.

ښاپېرۍ مې تر لاسه ونیوله. له سینده راووتو.

گرېوان یې سم دم لوند شوی و.

د نریو پنجابي جامو له لاندې یې بدن جوت ښکارېده. خپل څادر مې پرې وگرځاوه.

د سیند په غاړه گرځېدو. پستو شگو مې د پښو تلي نازول. د سیند له پاسه نری شمال تېرېده او پر لانده مخ مې خوږ خوږ لگېده.

ketabton.com - The Digital Library

موټر ته ور وختو. د کامې خوا ته وخوځېدو. نــری پــوخ ســړک، دواړو غاړو ته یې کروندې او خال خال کورونه. د ځینو پټیو پــر پولو د چنار او کلیپټوس ونې ولاړې. په ځینو پټیو کې غــنم یــوه لوېشت جګ ولاړ وو، په ځینو کې ترکاری.

یو پنځلس دقیقې مزل به مو کړی و چې د شیریخ دوکــانونو تــه ورســېدو. د ســړک دواړو غــاړو تــه دوکانونــه وو. شــیریخ مــې وربانديې وخوړ.

د تازه شیدو شیریخ او ورسره وطني پېروی. عجب خوند یې وکړ. لا مو شیریخ نه وو خلاص شوي چې د دوکان شاګرد لویه کاســه او یوه کاشوغه په لاس کې راغی. ویې ویل: پېروی درته واچوم؟

ومې ویل: نو ورته ګورې. هههه.

چې بېرته تله، یو سلګون مې په لاس کې ورکړ.

بېرته راوګرځېدو. لمر په ډوبېدو و. د بهسودو له پله سره ښې لاس ته تاو شوم. موټر مې د یوه رسټوران مخې ته ودراوه. ښاپېری ته مې وویل: تاسې په موټر کې کېنئ، زه به هوټلونه وګورم.

یو یو هوټل مې تر سترګو تېراوه. په یو ځای کې مې ولیــدل چــې یو رقم واړه مرغان په سیخونو کې کبابېږي. پوښتنه مې وکړه چې دا څه دي؟

ویې ویل: شی دی شی. مرزان دي.

دخل ته ناست هډور سړي وویل: ځوانه! واده لرې؟

ketabton.com - The Digital Library

ځان سره مې فکر وکړ چې که رښتيا ورتــه ووايــم نــو بيــا چــې ښاپېرۍ او زرمينه وګوري، شک به کوي چې دا ښځه او نجلۍ نو څوک دي.

ومې ويل: واده، هو. واده مې کړی.

ويې ويل: نو راشه چې مرز دربانديې وخورم چې د کوروالايي پــه خوند پوه شې. قسم دی چې تر سهاره بــه درنــه ويــده نــه شي. هاهاهاها.

شاګرد يې وويل: پهلوان رښتيا وايــي. ده چــې د مــړزو خــوراک شروع کړی، دوې نورې ښځې يې کړې دي. څنګه پهلوانه؟

پر دخل ناست سړي پرې برېچ وهل: ځغله خرکوسه!

په زړه کې مې وويل چې ښه شی په لاس درغلی دی.

ښاپېرۍ او زرمينه مې راسره کړې. د رسټوران شا ته د فــاميلونو لپاره کــوټې وې. ورغلــو. د کــوټې کړکــۍ د ســيند خــوا تــه وه. خوندوره هوا په کې چلېدله. د مړزانو کباب، پــه ســيخانو کبــاب شوي ماهيان او د پسه د غوښې کړايي مې راوغوښتل.

ډوډۍ مو وخوړه خو ډېر څه را نه اضافه پاتې شول.

د کوټې له څنګه سيند ته کانکرېټي زينې ورکښته شوې وې. يــوه ګړۍ د سيند پر غاړه کېناستو.

د سيند اوبه د سپوږمۍ رڼا ته لکه ســپين زر ځلېــدې. دا ځــلا د اوبو له وړو څپو سره داسې کښته پورته خوځېدله لکه پېغله چې

ketabton.com - The Digital Library

ویده وي او د کمیس په غاړه یې ګنډل شوې اشرپـۍ د سـاه لـه اخیستلو او ایستلو سره کښته پورته شي او رڼا ته وپړقیږي.

د اوبو شرهار لکه ساز او د ښاپیرۍ خوږې خبرې لکـه سـندرې.

ګومان مې کاوه چې سر مې سپک دی. لکه دا مې چې د ژوند اوله شپه وي. لکه په ژوند کې مې چې هېڅکله غم او خپګـان نـه وي لیدلي. هر څه مې هېر کـړي وو. یـوازې پـه همـدې شـېبو کـې اوسېدم. په شېبو کې ډوب وم. له هرې شـېبې څخـه مـې خونـد اخیسته.

زرمینې وویل: مورې! خوب راځي. کور ته نه ځو؟

زړه مې غوښتل چې ټوله شپه هماغلته د سیند او ښاپیرۍ په څنګ کې تېره کړم خو ښاپیرۍ وویل: څه چې ځو. نجلۍ ستړې ده.

راولټېدو. په ښار کې د موټرو بېروبار کم شوی و.

کور ته ډېر زر ورسېدو.

ټول انګړ د رات کي راني د ګلونو په خوشبویو ډک و. چـې هـرې خوا ته به تلې، داسې ښه وږم په کې خپور و چې ته وا چا په ټوله هوا کې خوشبویه سپرې شیندلې ده. کوټې هم هماغه مستوونکي وږم په سر اخیستې وې.

زرمینه ویده شوه.

زه او ښاپیرۍ بلې کوټې ته ولاړو.

ښاپیرۍ خپل دسکول ته ټیټه شوه، ویې ویل: زړه مې! زه به مـې غاښونه برس کم.

ومې ویل: ما نه خو برسم هېر شوی. خیر دی پــه گوتــه بــه یــې ومینځم.

پر تخت کېناسته. دسکول یې پر ورونو کېښود. یو نوی برس یــې ترې را وایست. په هوا کې یې وښوراوه. ویې ویل: خو ما نه یــې هېر کړی. زنده باد خودم!

ومې ویل: زنده بااااااد!

د غاښ مینځلو په وخت چې دستشوی ته ټیټ شوم، په مــلا مــې نری درد تېر شو. د چپ لاس په څټ مې لړه وسولوله. یو تود لاس ورباندې ولگېد. ښاپېرۍ وویل: خوږېږي؟

- ټوله ورځ د موټر جلو ته ناست یم نو کله کله لږ درد وکي.

تر لاس یې ونیولم: زه به یې چاره وکم.

هماغسې لاس نیولی یې کوټې ته بوتلم. پر تخت یې کېنولم.

په موسکه خوله یې وویل: آفرررررین! همدلته کېنننه.

لکه مور چې د وړوکي ماشوم کالي اوبــاسي، اول یــې د گرېــوان تڼۍ راخلاصې کړې، بیا یې د لستوڼو. را باندې ټیټه شوه. زما لــه شا نه یې لاسونه تېر کړل. د شا لمن یې را ونیوله، را کش یې کــړه. لږ پورته شوم چې لمن مې خوشې شي. ټټر یې پر مخ راولگېد. دې نوره هم ځان راجوخته کړه. ما یې له ورنونو لاسونه تاو کړل.

دا بېرته را نېغه شوه. مړوند یې را ونیو، گوته یې را تــه وخڅنډلــه: نه، نه، نه! بې ادبي به نه کیې.

ketabton.com - The Digital Library

کټ کټ په خندا شوه. بیا یې زما د ښي لستوڼي له خولې نه ونیو. لاس مې پورته کړ. دې مې لستوڼی وایست. بیا بل لستوڼي او ټول کمیس او بنین را نه وایست. پړ مخې یې پرې ایستلم. پر مـلا یـې لاس راتېر کړ. څه ښه تود را ولګېد.

ویې ویل: همدا ځای دې خوږېږي.

- همم.
- یوه شېبه.

له دسکول نه یې د زیتون غوړي را واخیستل. څو څاڅکي یې زما پر څټ وڅڅول. بیا یې سولول شروع کړل. د مـلا د تیـر د دواړو خواوو غوښې مې داسې شخې وې چې د هغې تر لاس لاندې بـه دې خوا ها خوا ښویېدې لکه کچالان چې ښه نه وي پاخه شوي او چې غواړې ګوله ترې جوړه کړې، په کاسه کې ښویېږي او نیـوی نه درکوي. سوکه سوکه یې په سـولولو د څـټ غوښـې داسـې را نرمې کړې چې درد مرد یې ورک شو. بیا یې ولې او تخرګونـه، د ولیو سرونه او مټې یې راکېکاږلې. ټوله ستریا یې را نه وایسته.

ومې ویل: ګلې! خیر یوسې څنګه ښه چاپې دې کړم. چـې دا دې چېرته زده کړې؟

- وی ربښتیا، تا ته خو مې نه دي ویلي. زه خـو پـه مسـاج سنټر کې شاګرده وم. خارجیان به مې مساجول.

دا خبره یې را باندې بده ولګېده خو څه مې ونه ویل.

- څنګه غلی شوې؟

ketabton.com - The Digital Library

- هسې.

په کټ کټ خندا یې وویل: ټوکې کوم. شل کاله کېږي چې هر وخت حاجي ځان راباندې چاپې کوي نو خود به مې زده کېږي. هله نو اوس کېنه چې سر دې درته غوړ کم.

دا مې شا ته پر ګونډو کېناسته. لږ غوړي یې پر سر باندې را وڅڅول. د ګوتو په سرونو یې د ویښتانو بېخ را ته مساژ کړ. ټېکونه، تندی، مغزۍ او د کوپړۍ ټول پوستکی او د غوږونو پوڅکۍ یې راچاپې کړل. بیا یې پرې ایستلم. وروځې، سترغلي او غومبري یې را وسولول. د ږیرې او برېتونو بېخونه یې را ته مساج کړل او بیا یې په غېږ کې ونیولم.

د پهلوان خبره رښتیا وه. بل رقم قوت را کې پیدا شوی و.

تر نیمې شپې پورې مو پر یو بل خوندونه اخیستل.

په آخر کې ښاپیرۍ وویل: دا څه یږ درنه جوړ شوی. بس دی نو، د تمامېدو شی خو نه دی. سبا او بل سبا لا دلته یو.

سبا تر نهو بجو پورې ویده وو.

چې را پاڅېدم، زرمینه مې ولیده چې د مور په موبایل کې ګېم وهي.

ورته ومې ویل: ګېم دې خوښېږي؟

سر یې هماغسې موبایل ته ټیټ و، بې له دې چې راوګوري، ویې ویل: خود.

ښاپیرۍ ته مې کړه: د ډرونټې چکر به څنګه وي؟

ويې ويل: نيکي و پرسش!

اول بازار ته ولاړو. ښاپيرۍ ته مې وويل: ته راځه چې يو شی واخلو.

پوښتنه مې وکړه چې زرمينې ته د ګېم لپاره څه شی واخلو؟

ويې ويل: که پلې سټېشن ورته واخلې، ډېره به خوشحاله شي خو بيه يې زياته ده.

زرمينه د پلې سټېشن په ليدو په ټوپو شوه. ويل يې تاسې چکر ته ولاړ شئ، زه به په کور کې ګېم کوم.

خو مور يې وويل: نه. ته به هم راسره ځې. ژر به بېرته راځو.

ډرونټې ته ولاړو. هوا لږه ګرمه وه خو د ډرونټې د بند هوا چې د ونو له منځه تېرېدله، يو څه به نرمه او سړه شوه. د سړک په غاړه هوټلونه وو. يوه ته ورپورته شوو. شا ته يې انګړ و او د انګړ په بل سر کې کوټې. ماهيان مې راوغوښتل. داسې ښه يې وريت کړي وو چې په خوند يې نه مړېدم.

ښاپيرۍ هم په خوند خوند ماهيان وخوړل خو زرمينې دومره ونه خوړل.

چې څنګه کور ته ستانه شوو، زرمينې د پلې سټېشن لينونه له ټلويزيون سره ونښلول او په ګېم وهلو لګيا شوه.

زه او مور يې بلې کوټې ولاړو او بيا په خوندونو کې ډوب شوو. دا ناسته وه. پېښې يې غځولې وې. ما يې پر ورانه باندې سر لګولی و او ستوني ستغ پروت وم. دې په پستو ګوتو زما په

ketabton.com - The Digital Library

ويښتانو کې لارې جوړولې. ما يې د غوړ پوڅکۍ ورو ورو سولوله.

سر يې ټيټ کړ. زلفې يې په مخ راولګېدې. د شامپو ښايسته بوی ترې لټېده. لويه ساه مې واخيسته.

ورته مې وويل: کاش دا خوندونه ابدي وای.

- چې زه او ته يو، نو خوندونه به وي.
- نه پوهېږم ولې مې په زړه کې وېره ننوتلې ده. ډارېږم چې هسې نه دا هر څه ختم شي.

سر يې را ټيټ کړ. په ناز يې ښکل کړم.

په خمارو سترګو يې را وکتل. ويې ويل: وېره دې د زړه نه وباسه. خوند واخله، بس خوند واخله.

د ښاپيرۍ لوڅ عکسونه مې واخيستل.

عکسونه يې په خوند سره وکتل، بيا يې وويل: دا به ايسته کوې.

- نه، نه. دا کار به راباندې نه کوې.
- څه پې کوې؟
- چې تا پسې خپه شم، بيا به ورته ګورم.
- زه خو دې هر وخت په خدمت کې يم، نور نو څه غواړې؟

ډېره راته ټينګه شوه چې پاک يې کړه خو ما وويل چې په پس ورډ والا فولډر کې مې اچولي دي، څوک يې نه شي ليدای.

د دويمې ورځې په مازديګر منډيي ته لاړو. دې او زرمينې ته مې يو څو جوړې جامې واخيستې.

ketabton.com - The Digital Library

زرمينې په موسکه خوله خپلو نويو جامو ته کتل. کـور تـه چـې ورسېدو، مور يې تشناب ته ولاړه.

دې له کڅوړې خپلـې جـامې راوايسـتې. د هېنـدارې مخـې تـه ودرېده. جوړه يې په غاړه کې ونيوه. يوه شېبه يې ځان ته وکتـل. بيا يې بله جوړه ور واخيسته.

ورو ورو يې خوا ته ورغلم.

پوښتنه مې وکړه: خوښه دې شوه؟

- ډېېېېره.

لاس مې يې پر ټټر کېښود، د پنجابي کاليو پر رخـت مـې لاس ور تېر کړ. ومې ويل: ډېره ښه در سره ښکاري.

څه يې ونه ويل. لاس مې په کراره ټټر ته يې ور ووړ.

لاس يې را پورې واهه.

کالي يې پر ځمکه وغورځول.

په لوړ غږ يې وويل: څه کې؟

د مور چيغه يې پورته شوه: څه خبره ده؟

ور ومې کتل. د دروازې په خوله کې ولاړه وه.

راغله. لور يې دلاسا کړه. بلې کوټې ته يې ور وسته.

څو شېبې ورسره ورکه وه. بيا راغله. تندی يې تريو و.

ويې ويل: سړيه! دا څه ليونتوب دې شروع کړی؟ شرمېـږې نـه، وړه نجلۍ ده.

ورپاڅېدم. په غبرگو لاسونو مې يې متې ونيوې.

ketabton.com - The Digital Library

ځان یې شا ته کړ: لاس راباندې مه وهه.

- خیر دی. ما خو څه نه دي کړي.
- نور به نو څه وکې؟ لږ وشرمېږه خو که شرم وپېژنې.

چې هر څه مې وکړل، ښځه پخلا نه شوه. په دې شپه نـو یـوازې پاتې شوم. دا له لور سره په بله کوټه کې څملاسته.

سخت پښېمانه وم. خوب نه راته. ځان ته به مې کنځلې کړې چې ولې دې داسې وکړل.

لټ په لټ اوښتلم. پالنګ خوړلم. فکر مې کاوه چې د پاڼ پـر ژئ پروت یم او که مې سترګې پټې شي، وبه لوېږم.

اوووف! ولې مې داسې بې باکي وکړه؟

ښاپېرۍ مې ولې خپه کړه؟

له ځان سره په جنګ وم.

چورتونو خوب ته نه پرېښودلم.

پاڅېدم. د هغوی د کوټې خوا ته ولاړم. ورو مــې د وره دســتګیر تاو کړ.

ور یې قلف کړی و.

په کراره مې ور وټکاوه.

په دهلېز کې دې خوا ها خوا لږ وګرځېدم.

چا ور خلاص نه کړ.

په ټیټ آواز مې ناره کړه: ښاپېرۍ! وه ښاپېرۍ! خیــر دی، دروازه خلاصه که.

ketabton.com - The Digital Library

چا ځواب را نه کړ.

پخلنځي ته ولاړم.

له یخچاله مې یخې اوبه واخیستې.

اوبه مې وڅښلې.

بېرته ستوني ستغ پر تخت پرېوتم. سترګې مــې پټــې کــړې خــو خوب رانه تښتېدلی و. خوب هم د ښاپېرۍ غوندې را نه مــرور و. هڅه مې کوله چې پام مې بلې خوا ته شي خو هره ګړۍ به هماغه صحنه را يادېدله چې ښاپېرې ويــل: دا څــه ليونتــوب دې شروع کړی؟ شرمېږې نه، وړه نجلۍ ده.

اوووووف! دې خبرو څومره ځورولم.

خدای زده چې نيم ساعت به هماغسې پروت وم که يو ساعت خــو خوب رانغی. بېرته پاڅېدم. سر مې دروند و او سينه مــې نيــولې. لکه د غوړيو دوه منی ټيم چې مې پر ټټر پروت وي.

انګړ ته ووتم.

هوا د رات کي راني له عطره ډکه وه خو هغه پخوانی خوند په کې نه و. دې خوا ها خوا وګرځېدم. پښو مې سستي کوله. لکه د دوی زړه هم چې نه وي چې ملګرتيا راسره وکړي.

د برنډې پر ژۍ کېناستم. له دهلېــزه پــه قلــف کــې د کــونجي د تاوېدو غږ مې تر غوږ شو. ور خلاص شو.

ښاپېرۍ وه.

څو پورې چې زه پاڅېدم، دا په تشناب ننوته.

ketabton.com - The Digital Library

ورغلم.

د تشناب وره ته نژدې ودرېدم.

څو شېبې وروسته راووته. بې له دې چې را ته وګوري، چابکــه د کوټې خوا ته روانه شوه.

له مړونده مې راونیوله.

لاس یې تاو کړ چې له منګولو مې یې خلاص کړي.

پر منګولو مې زور ور وکړ.

دې هم په زوره لاس تاو کړ. په تروه ټنډه یې را وکتل.

دې ډول کاته یې سخت وځورولم. لاس مې سست شــو. پــه یــوه جټکه یې مړوند زما له منګولو وایست. هېڅ یې ونه ویل او په دوو ګامونو یې ځان د کوټې وره ته ورساوه.

ورنژدې شوم. پر اوږه مې یې لاس کېښود.

ومې ویل: خیر دی. داسې مه کوه.

اوږه یې کښته کړه. لاس مې ورو راوښوییږد. له ولي سره یې ولګېد او همداسې کښته راغی.

غوږونه مې په دواړو لاسو ونیول. ومې ویل: هن! دا دی توبه مې وکړه.

خو هغه کوټې ته ننوته او ور یې په ځان پسې قلف کړ.

خدای خبر چې تر کله پورې ویښ وم خو په آخر کې خــوب وړی وم.

سهار وختي دربی شو. سر مې جګ کړ. له انګړه د سفري بکس د ټیرونو د ګرځېدو ګړبهار راته.

په بېړه پاڅېدم.

ورمنډه مې کړه.

ګورم چې ښاپیرۍ د بکس لاستی په لاس د حویلۍ د دروازې خوا ته روانه او زرمینه هم ورپسې ده.

ورغبرګ مې کړ: خیر خو به وي؟

هماغسې چې روانه وه، ویې ویل: موږ ځو.

زورکي خندا مې وکړه. زړه مې ډاډه و چې تلی خو نه شي. په دې چې د وره کونجي زما په جېب کې وه.

دې خپله خواري وکړه خو کله چې پوهه شوه چې ور قلف دی، بېرته راوګرځېده.

ومې ویل: ګوره! بې آبي به نه جوړوې.

ویې ویل: بې آبي خو تا جوړه کړه.

ومې ویل: پربېږده چې له دې ځایه په آب و پرده ولاړ شو. پردی وطن دی. نه ما بې آبه کوه، نه ځان. بیا به په کابل کې خبرې وکو.

موټر مې چالان کړ.

حرکت مو وکړ. په لاره کې ټول غلي وو.

ومې ویل: چای په کوم ځای کې څښئ؟

چا ځواب رانه کړ.

ketabton.com - The Digital Library

د درونټې د بند له کاسې سره مې موټر ودراوه.

زرمينې ته مې وويل: وګوره، اوبه څومره ښې ښکاري، تکې شنې.

مخ يې بلې خوا ته واړاوه.

حرکت مې وکړ.

تر سروبي پورې مې په چوپه خوله مزل وکړ.

له يوه هوټل سره ودرېدم.

- چای درته همدلته راوړم که کوزېږئ؟

ځواب مې وانه ورېد.

کښته شوم. د هوټلي د شاګرد په لاس مې کباب، ملايـي او چـای وروليږل. پخپله هوټل ته ورننوتم. ډوډۍ مې راوغوښته خو ټولـه را نه پاتې شوه. ايله يو دوه ګولې به مې ورنه کړې وي.

چې موټر ته ورغلم، يوازې د ډوډۍ خامې څنډې او سوې ټوټې له څو ټوټې وازدو سره په پتنوس کې پرتې وې.

زرمينې ته مې د ژاولو پوړۍ ونيوه.

وايې خيسته.

مور ته يې کړه: تشناب ته ځم.

مور يې هغه تشناب ته بوتله. خپله د تشناب د دروازې څنګ کـې ودرېده. پسې ورغلم.

- خپه يې؟

ښاپېرۍ ځواب رانه کړ.

غوړونه مې په ګوتو ونيول: دا دی، توبه مې وکړه.

ketabton.com - The Digital Library

دې مخ سيند ته واړاوه.

- مه کوه، دومره ظلم ښه نه وي.

غلې وه.

زرمينه راووته.

روان شوو.

تر کابله پورې بيا يوازې وم، چا خبرې نه کولې.

د ځلورم ميکرويانو له سړکه تېز تېر شوم. د هوايي ميدان سـړک خوا ته روان وم.

ښاپيرۍ غږ وکړ: ودرېږه، چېرته مو وړې؟

ځواب مې ورنه کړ.

موټر مې لا ګړندی کړ.

- وه سړيه، په سد يې؟ زموږ له بلاکه راتېـر شـوې، ويـې دروه.

اکسلېټر ته مې پښه ټينګه کړه. د سړک جمپونو ته مـې هـم ونـه کتل. د زرمينې سر په ښيښې ولګېد. مور يې په خوا پورې ونيوله. سر يې ور وسولاوه.

- څه درباندې شوي، وه سړيه، دا څه کيې؟ لېونی يـې کـه څه بلا؟

- درې واړه وژنم.

- مه کوه، د خدای د پاره. پـه کـراره، هلـه چـې لارۍ سره لګېږې. وی، خدايه! ته مو وساتې.

ketabton.com - The Digital Library

د دواړو د ژړا غږ پورته شو.

موټر مې ورو کړ. د سړک څنډې ته شوم. د برېـک کغهــار شــو.

موټر مې ودراوه: خبرې راسره کوې که نه؟

ژړا يې سوکه شوه.

- تا ته وايم. ولې راسره نه غږېږې؟

په سلګو کې يې وويل: خدای ته وګوره، لږ راباندې رحم وکه. پــه ما خو دې مرګ تېر کړ.

- هر څه دې له خپله لاسه وو.

- بد مې کړي. نوره به داسې نه کوم.

- اوس صحيح شوه.

موټر مې روان کړ. د هوايي ميدان خوا ته وګرځېدم.

- چېرته ځې؟

- د غرمې ډوډۍ به په ليسهء مريم کې درباندې وخورم.

دوی لا ډوډۍ خوړله چې زه د باندې ووتم. هوټــل تــه مخــامخ د زرګرانو دوکانونه وو.

ښاپېرۍ ته مې د سرو زرو ګوته واخيسته، لور تــه يــې وړوکــې غاړه‌کۍ.

چې بېرته ميکرويانو خوا ته تلو، دواړه خوشحالې وې.

زرمينې غاړه‌کۍ په غاړه کې اچولې وه. يو وار يې زنځير ته کتــل، يو وار يې د پټنګ په بڼه جوړ شــوي زر تــه. خولــه يــې موســکه موسکه کېدله.

ketabton.com - The Digital Library

مور يې وويل: گوره! چې پلار دې يې درنه ونه ويني، ښه.

کور ته يې ورسره لاړم.

زرمينې ته خوب ورغی.

چای مې له ښاپېرۍ سره پر پالنگ وڅښه.

ساعت وروسته لامبېدلی راووتم.

موټر مې هم مينځلو ته ودراوه.

د مولانا صاحب زنگ راغی: بچيه، چېرته يې؟

راياد مې شو چې ما ته يې د يوې هفتې ويلي وو. ومې ويل: جلال آباد کې يم.

- دا شور د سه شي دې؟
- د بهسودو له پله سره يم. د موټرو آوازونه دي.
- شابه چې رانه شې.
- بې غمه اوسه، مولانا صاحب.

موټر مې په يوه سرای کې ودراوه. پخپله د تره کره لاړم. لــه لارې مې يو څه چای، بوره، گوړه، غوړي او وريجې راسره واخيستې.

ډېره موده وروسته ورتلم. د طالبانو په حکومت کې چــې يــو وار تللی وم، بيا خدای زده چې مولانا صاحب څنگه خبر شوی و. مــا ته يې کړه چې څوک به په ځان نه خبروې چې دلته يې. تــره تــه دې ووايه چې بېرته لاهور ته ځم.

ketabton.com - The Digital Library

مولانا صاحب راسره منلي وو چې وخت په وخت به د خوړو مرسته ورسره کوي. چندان تره خو مې والله که و خو زړه مې يې په ښځې او بچيو سوځېده.

دا وار چې ورغلم، قدر مې لا زيات شوی و. همدا چې تينداره مې خبره شوه، د حويلۍ وره ته يې رامنډه کړه. پر مخ يې ښکل کړم. لوڼو زامنو ته يې وويل: هلئ، د لالا له لاسه مو کڅوړې واخلئ چې ستړی به وي.

دا مخته روانه شوه. د کوټې په بر سر کې يې پر يوې نيالۍ بالښت ورسم کړ. گردونه يې په لاس سره وڅنډل.

کور يې يو څه بدل شوی و. دېوالونه، کړکۍ او دړې يې رنگ شوي وو. چت ته يې چينايي مسطح ورکړې وه. کړکيو ته ښيښې اچول شوې وې.

يوازې د دوی کور نه و بدل، په کوڅه کې چې تېرېدم هر څه بدل وو. د کوڅې غولی کانکرېټ شوی و او تر پخوا را ته لوړ ښکاره شو. د کوڅې د سر دوکان نوی شوی و. هغه زړه لرگينه دروازه او د خامو خښتو دېوالونه يې نه وو، پر ځای يې سم کانکرېټې دوه منزله تعمير و. لاندې لوی دوکان چې الماری او ويټرينونه يې ښه ډک ښکارېدل. په څنگ کې يې درملتون و او پاس په دوهم منزل کې يې د ډاکټرانو معاينه خانې.

د کوڅې اکثره کورونه دوه او درې منزله شــوي وو او د پخوانــو وړو دروازو پر ځای لويې لويې اوسپنيزې دروازې چې موټر پــه کې تېرېدای شي، لګول شوې وې.

پــه کوڅه کې څو ماشومان مخې ته راغلل. پاکې نوې جــامې يــې وې. غوړ غوړ مخونه يې وو او هر څوک چې به مې ليدل، مســت او خوشحاله به راته ښکارېدل.

د اکا اولادونه هم غټ شوي او هم مزي شوي وو.

تينداري مې چای راوړ.

په لور باندې يې غږ وکړ: وه نجلۍ! دا ميرات مړی لږ ټيټ که چې سړی خبرې واوري.

لور يې په ريموټ د ټلويزيون غږ راټيټ کړ.

تينداري مې دعا راته وکړه. ويې ويل: خدای دې ارمانونه پوره که زويه! هغه د طالبانو په پاچهي کې چې راغلی وې نو زموږ حــال خو دې ليدلی و. بيا ته چې پسې ولاړې، د مولانا صېب کســانو د ډوډۍ دوه کارتونه راته راوړل. دلته موسسو نانواياانو ته اوړه او پيسې ورکولې چې ډوډۍ پخې کي. موږ ته يې دانه په زر روپــۍ راکوله، ښې غټې ډوډۍ به وې.

تينداري ښی لاس په هوا کې او چپ لاس يې له ښي مټ سره ونيو، ويې ويل: دومره دومره ډوډۍ به وې. په هر کارت بــه يــې شــپږ شپږ ډوډۍ راکولې. زموږ خو نو شپږ ډوډۍ بس وې، شپږ نورې به مو په پنځه پنځه زره خرڅولې. په هغو پيسو به مــو چــای او

ketabton.com - The Digital Library

ګوړه او نور شيان اخيستل. مولانا صېب به کله کله څه غــوړي او وريجې او لوبيا هم رالېږل. خدای دې ورسره ښه وکي.

ومې ويل: آمين! استاد مې ډېر ښه مسلمان دی.

ساعت ته مې وکتل، لمانځه ته لږ وخت پاتې و. اودس مې بايد تازه کړی وای.

تشناب ته ورغلم. عصري تشناب يې نوی جوړ کــړی و. غــولي او دېوالونو ته يې کاشۍ ورکړې وې. کمــوډ او دستشــوی پــه کــې لګېدلي وو. په نل کې اوبه راتلې. د دست شوی په هېنداره کې مې ځان ته وکتل. ځان هم را ته غوړ غوندې ښکاره شو. تازه وم.

کوڅه مې په ذهن کې تېره کړه، د هغو پخوانيــو کنــارابونو هــېڅ درک نه و. په يوه کور کې مې هم هغسې کناراب ونه ليد. د خلکو ژوند ښه شوی غوندې و.

تره مې په کور کې نه و. ښځې يې وويــل چــې د شــپې پــه يــوه موسسه کې چوکيداري کوي، د ورځې بيــا دوکــان کــې کينــې. د کوڅې په بل سر کې يې د پرچون دوکان کړی و.

څه کم اته بجې وې چې ډوډۍ تياره شــوه. ښــې وريجــې يــې د چرګ له زېمنې سره پخې وې.

د تينداري راپام شو چې د چرګ په غوښه مې څکه نــه ده کــړې. ويې ويل: زويه، ونيسه کنه دا غوښه ورسره خوره.

- دا به نو حلاله وي؟
- ولې به نه وي؟

ketabton.com - The Digital Library

- ته څه خبره يې چې په اسلامي طريقه ذبح شوي دي کـه نه؟ دا چرگان خو د خارج نه راځي. په ماشين يې سرونه غوڅېږي. نه څوک پرې الله اکبر وايي، نه ښه نه بد.

اکاناوې په خندا وويل: خدای مې دې نه گناگاروي، زه خـو چـې هر شی پخوم، په بسم الله يې پخوم. نو که هلته چا خدای نه وي ياد کړی، زه خو يې يادوم.

ومې ويل: په دې خبرو نه کېږي. د مال د حلالولو شرط دی چـې الله اکبر به پرې وايې.

هماغه لورکۍ يې چې مخکې ټلويزيـون تـه ناسـته وه، وويـل: د قصابۍ په غوښې نو څه ايتبـار. سـړی څـه پـوهېږي چـې چـا وربانديې الله اکبر ويلي دي که نه؟

- خود به يې ويلي وي. قصاب خو څه کافر نه دی.
- نه، هسې وايم که يې د ياده وتلي وي نو سړی څـه پـوه شي.

په زړه کې مې وگرځېدل چې ته يې قد ته وگوره او خبرو تـه يـې وگوره. مکتبۍ ده کنه.

ومې ويل: اودس په شک نه ماتېږي. دا چرگان خو معلومداره دي چې د کافرانو د ملکونو نه راځي.

- نو د دې په کارټن يې هم حلال ليکلي دي. ولې بـه شـک وربانديې کوو.

تينداري خپلې لور ته سترگې برگې کړې، هغه غلې شوه.

ketabton.com - The Digital Library

تینداري وویل: کاشکې پوهېدلای، تا تــه بــه مــې ژونــدی چــرګ اخیستی وای. کلونه پس د موږ کره راغلی يې.

ومې‌ویل: پروا نه کوي.

زه خو هسې هم موړ وم خو هغې ګومان کاوه چې خپه شوی يم.

د شپې مې عجیبه خوب لیده. له مولانا صېب سره موټر کې ناست يم. زه جلو ته ناست يم، دی مې څنګ ته. کم‌ســوری پــوخ ســړک دی. داسې را ته ښکاري لکه د قرغې له بند نه چې د پغمان خوا ته ځې. دغسې روان وو چې ناڅاپه مولانا صاحب راباندې غږ وکــړ: پام کوه، پام! دا نو سه بلا ده؟

ګورم چې پر سړک د چینجي غوندې يو شی اوږد غځېدلی پــروت دی. له رنګه شين خو په سته غټ. ته وا د ملخ نیکه دی.

زړه مې و چې موټر پرې وخېژوم خو کټل مې چې شـــی ورو ورو غټېږي، غټېږي. اول د کېشپ قدره وي، بیا د تمساح په اندازه شي. دغسې لا پسې غټېږي او لوړېږي. ډایناسور ورنه جوړېږي. يو دم خوله خلاصوي. نژدې وي چې موږ له موټر سره له ســتوني تېــر کړي.

ژر مې موټر ریورس کړ. د بلا خوله دومره لویه وه لکه د مــاهیپر د ټونل خوله.

خو ښه وه چې بلا ډېره درنه وه. ژر ژر خوځېدای نه شوه.

د موټر مخه مې وګرځوله. اکسلېټر ته مې لته ورکړه. چې ښه لرې شوو، موټر مې سوکه کړ.

ketabton.com - The Digital Library

له یو چا مې پوښتنه وکړه چې هاخوا ته بله لاره نشته.

ويېویل: ولې‌نه، دغسې لنډ راتاو شه، ښي لاس ته د کورونــو پــه منځ کې لاره ده.

سبا مې تر مازدیگره پورې چورت واهه چې د دې خوب تعبیر بــه څه وي خو ذهن ته مې څه نه راتلل.

له تره سره په دوکان کې ناست وم. سرمایه یې ډېره زیاته نــه وه خو گوزاره یې پرې جوړه وه. مازدیگر یې دوکان بند کړ. د دخــل پیسې یې وشمارلې، پنځه دانې یوازې زرگونونه په کې وو.

د کارته نو تر سړکه ورسره لاړم.

ده یو ژوندی چرگ واخیست. په دوکاندار یې حلال کړ. چرگ یــې زوی ته ورکړ چې کور ته یې یوسي. پخپله نوکرۍ ته ولاړ.

څلور شپې ورځې مې د ده په کور کې تېرې کړې.

د مولانا صېب زنگ راغی چې راځه نو.

تینداري ته مې پنځه‌زره افغانۍ ورکړې چې ماشومانو ته جــامې وکړي.

د تگ په وخت کې مې ورته وویل: دا نجونې دې مکتب نه وباسه، بې لارې کېږي. دلته لنډ، کور ته نــږدې مدرســه لــرئ. ولــې یــې مدرسې ته نه‌لېږئ.

هېڅ یې ونه‌ویل.

چې روان شوم، غږ یې راباندې وکړ: زویه، کله کلــه راځــه. خپــل کور دې دی.

ketabton.com - The Digital Library

هغوی ته مې ویلي وو چې بېرته لاهور ته ځم چې سبقان مې پاتې دي.

د هوتخېلو په جومات کې مې مولانا صېب ولید. له لرې یې راته وخندل او غېږه یې خلاصه کړه.

نوې سپینې جامې یې راکړې: واله بچیه. کاټن والا دې. دا مې خاص تا له د سعودي نه راغوختې. د کابل د ګرمیو چاره به درله وکي.

دوه ښایستوکي ځوانان ورسره ناست وو. ویې ویل: دې ملا صېبانو له مو اوس اوس پګړۍ تړلې. مېرانشاه کې یې مدرسه ختمه کړې.

نرۍ ږیرې، سپین مخونه. ما ته د بل ځای ښکاره شول.

همداسې و. نجم الدین د تخار و، ضیأالحق د بدخشان. فارسي خو یې هسې هم خپله ژبه وه خو پښتو او اردو یې هم ډېره ښه زده وه. داسې وزیرواله پښتو یې ویله چې ان زه پرې سم نه پوهېدم.

د شپې مو تر ناوخته مجلس کاوه. ښه مجلسي هلکان وو.

سهار بیا مولانا صاحب راته وویل چې دوی په کابل کې بلد نه دي او ته به یې په ښار کې درسره ګرځوې.

چېرې چې اوسې، هلته هر څه درته عادي ښکاري خو که څوک له بل ځایه ورته راشي نو داسې څه په کې ویني او داسې خبرې درته کړي چې بیا به له ځان سره وایې: «امممم. دا خو رښتیا وایي نو ما ولې په دې سترګه نه وو ورته کتلي.»

ketabton.com - The Digital Library

دا څو کاله مې په کابل کې وخت تېر کړی و او له هر څه سره یې عادت شوی وم خو نجم الدین او ضیأالحق داسې نه وو.

د غازي سټډیم خوا ته روان وو. د فوټبال له سټډیم سره، لــه یــوه بس څخه په ورزشي جامو کې یوه ډلــه پېغلــې نجــونې راکښــته شوې.

نجم الدین وویل: ای بر پدر مو لعنت شه په دې کفري کارونو!

ضیأالحق وویل: لا حول ولله! ته یې تیونو ته وگوره چې بوټ بوټ راوتلي دي.

نجم الدین ورغبرگه کړه: عمداً یې هلکانو ته ښیي چې شهوت یــې وپاربېږي. ورته گوره! تنگ تنگ پتلونونه یې وگوره چــې کونــاټې یې ترې وتلي دي.

ما په ټلویزیون کې او دې خوا ها خوا ورزشکارې نجونې ډېــرې لیدلې وې خو دا اول ځل و چې دې شي ته مې ورپــام شــو. دوی رښتیا ویل.

تر غرمې پورې مې نیم کابل ورباندې وکوت. دوی به په هر ځای کې داسې بدعتونه او داسې نارواوې لیدلې چې ما هر وخت لیدل خو په دې سترگه نه.

غرمه مې جومات ته ورسول.

جماعت نه وروسته، مولانا صاحب راته وویل: گاهې دې همدقلتــه ودروه. هن دا چابي واله، هغه ټرک وینې.

ketabton.com - The Digital Library

په لاس يې د سړک پورې غاړه کې ولاړې لارۍ تــه اشــاره وکــړه: ټرک چالان که، ميکرويانو له يې بوزه. د مسلخ په خــوا کــې چــې هغه ناتمام بېلډينگ دې، هماقلته يې ننه باسه.

په لارۍ کې سمېنټ بار وو.

پوښتنه مې‌وکړه: مولانا صاحب! دې سره څه کوئ؟

ويې‌ويل: هلته چې ورسېدې بيا به پوی شــې. هلــه نــو ورزه لــه خيره؟

موټر مې روان کړ. له درانه تگ نه يې معلومېدل چې ډېــر درانــه شيان پرې بار دي.

د بېلډينگ شاوخوا ته په شين ټوکر پوښلې جــالۍ گرځېــدلې وه. چوکيدار زما انتظار کاوه. چې څنگه ور ورسېدم، د بېلډينگ مخې ته ولاړ و او د موټر په ليدو يې ژر دروازه بېرته کړه.

ورننوتم.

چوکېدار په بېړه ور بند کړ. کړکۍ ته رانــږدې شــو. ويې‌ويــل: د موټر مخه وگرځوه. ليورس راشه.

د موټر شا مې د بېلډنگ پوړيو ته برابره کړه.

پنځه – شپږ تنه ځوانان له بل چته راکښته شول. د موټر لــه شــا څخه يې د سميټو بوجۍ لاندې وغورځولې. د سمېنټو بوجې يــې سر په سر سره کېښودې او پوړۍ يې ځنې جوړه کړه. چې گــورم د موټر په دواړو خواوو کې د سمېنټو د بوجيــو دوه دوه قطــاره لکه دېوال ولاړ دی او تر منځ يې ځای خالي دی. د بوجيو پر سر

ketabton.com - The Digital Library

يې لرګي او دړې اچولې وې او د دړو د پاسه سمېنټ خــو لانــدې ټوله وسلې. پې کا، راکټ، د مرميو صندوقونه، لاسي بمونه ...

دوی د وسلو او مرميو په خېژولو بوخت شول. چوکېدار راته کړه: ستا کار تمام دی. ورځه له خيره.

لاړم. د هوتخېلو په يوه هوټل کې ډوډۍ ته کېناســتم. ډوډۍ مــې تمامه کړه، چای مې څښل چې د ميکرويانو له خوا د ډزو غږونــه راغلل.

د باندې ووتم. ډزې د ميکرويانو د پله له خوا کېدې.

دوې امريکايي هيلي کوپټرې د ميدان له خوا راغلې.

بېرته هوټل ته ورننوتم. د هوټل په ټلويزيون کې خبر راغی چــې وسله‌وال کسان يوه ناتمام بېلډينګ ته ننوتي، د امريکا پر سفارت او د ايساف پر قوماندانۍ ډزې کوي.

د مولانا صېب زنګ راغی: بچو سه شوې؟

ورغلم. بيا يې پر شا وټپولوم: اوس به د غازيانو کاروايي ګــورې. ســه بــه ګــورې؟ د غازيــانو کــارروايييييي. شــل – پنځه‌ويشــت امريکنان يې مردار کړي دي.

ومې‌ويل: د زړه نه؟

- خود. راشه چې درله خکاره يې کم.

کوټې ته ننوتو. کمپيوټر يې چالان و. له يوه لوړ ځايه لانــدې ځايونه ښکارېدل. د ډزو پر له پسې غږونه وو.

د الله اکبر، الله اکبر نارې وې.

هلته لرې یو ښایسته بېلډینګ ښکارېده.

په غولي کې یې څو کسان پراته وو. تصویر رانږدې شو. دوه سرتورې ښځې په پتلونونو کې پړمخې پرتې وې.

څو امریکایي عسکرو مخامخ ډزې وکړې، ته وا چې د کمپیوټر له شا څخه موږ ولي. دوه نور یې په منډو د پرتو ښځو خوا ته ورغلل. په همدې وخت کې دوی هم دواړه ولګېدل او ولوېدل.

مولانا صېب چیغه کړه: الله اکبر. دوه نور یې ور له مردار کړل.

پوښتنه مې وکړه: دا کوم ځای دی؟

په موسکه خوله یې وویل: خو همدا دې کنه، د امریکې سفارت.

ومې ویل: دا څنګه ستا په کمپیوټر کې ښکاري؟

ویې خندل: هههههههه، بچو! هلته مو کېمره لګولې ده. هر سه په انټرنټ کې به راه راست راځیي. دغه دې خوا ته بېلډینګونه وینې؟ دا د ایساف والا دي. اوس به وګورې چې سنګه ورنه درز باسي.

په کمپیوټر کې کله د سفارت تصویرونه راتلل، کله د ایساف، کله د میکرویانو د سړک او بلاکونو. له هرې خوا ډز و ډوز روان وو.

ښاپېرۍ مې رایاده شوه. د هغې کور هـم پـه میکرویـان کـې و. خدای دې خیر کړي. زړه کې مې سل خبرې تېرېدې. هسې نه چې خدای مه کړه د هغې کور ولګېږي. خدای دې نه کوي.

مولانا وویل: بچو، سه سوچ کیې؟

ومې‌ویل: هېڅ. لږ سترې غوندې یم.

ویې‌ویل: ورزه نو ته دې دمه جوړه که.

په دې څلورو ورځو کـې مــې دوه درې ځلــه ښــاپېرۍ سره پــه تیلفون خبرې کړې وې خو تر دې مې زرمینه ډېره یادېدله.

خدای زده چې ولې مې یو ناڅاپه ورپام شو.

دا د مور غوندې جادوګره وه. سحرګرې سترګې یې وې، اثرناکې. زړه یې رانه وړی و. حیران وم چې څنګه یې راخپله کړم.

یوه ورځ مې ښاپېرۍ ته وویل: زرمینه به رضا کوې ګنې هغه لوڅ عکسونه به دې مېړه ته وښییم.

څو شېبې لکه بوت غلې پاتې شوه. ان یې سترګې هم نه ځمبلــې. دغسې مخامخ یې راته سترګې نیولې وې. بیا یې پــه آرامــۍ سره وویل: نه. دومره ناځوانه به نه یې.

- قسم دی چې ورښکاره به یې کم. دوکان یې را معلوم دی.

تر لاسه یې ونیولم. ویې ویل: راځه ناځوانه! زه به جــوړه درسره لاړه شم. ناځوانه!

حاجي مې ولید چې له جوماته راووت. د ښاپېرۍ مېړه یادوم. ما هلته څه کول؟

ketabton.com - The Digital Library

دی د کور خوا ته روان و. زه هم ورسره روان وم. لمر ځرک وهلی و.

د لمر تتې سپينچکې رڼا ته د بلاکونو په دهليزونو کې د بلو ځراغونو رڼا لا ډېره تته او ژېړبخونه ښکارېده، لکه د ملامت او شرمېدلي سړي مخ.

حاجي ورو ورو روان و او له هر گام سره يې امسا پر مځکه لگوله. تر شونډو لاندې يې تسبېح ويله «استغفر الله، استغفر الله، استغفر الله». يا به يې په زړه کې ويله خو ما اورېدله.

- حاجي په خير راغلې.

حاجي له غږه وپېژانده چې د مخامخ کور گاونډی يې دی.

بې له دې چې ورته وگوري، ويې ويل: خدای دې وبخښه.

گاونډي غاړه تازه کړه، ويې ويل: حاجي گله! يوه خبره مې درته کوله.

- وايه کنه.

- امممم. هسې ما وې ته چې نه يې، واړه دې هم چېرې تللي وو که څنگه؟ هېڅ غږ و غوږ يې نه و.

- هو. جالبات ته تلي وو. په قريبانو کې يې مړی شوی و.

گاونډي ناړې تېرې کړې. څو گامه چوپه خوله روان و. بيا يې وويل: رښتيا يوه بله مې کوله.

حاجي ودرېد. مخ يې ده ته واړاوه. سترگو ته يې ځير شو.

ketabton.com - The Digital Library

ګاونډي په ټيټ غږ وويل: والله څه ووايم نو. خلک درپسې خبرې کوي. وايي دی چې په دوکان کې وي، يو ځوان يې کور ته راځي.

اوه! دا څه اورم؟ هغه خو زما خبره ورته کوله. دا څنګه زما په مخکې دا خبره کوي؟ نو ما ته ولې ګوته نه نيسي چې دغه ځوان دې کور ته راځي؟

حاجي په ملامتوونکو سترګو ګاونډي ته وکتل.
ګاونډي سترګې ورنه واړولې.
حاجي په چوپه خوله نېغ ورته کتل.
سرې اېخوا دېخوا وکتل. بيا يې د حاجې سترګو ته وکتل. ژر يې سترګې کښته واچولې.
حاجي وويل: ظالمه! همدا اوس د جومات نه راووتې. تا خو ماشأالله سبقم ويلی. ته خو پوهېږې چې د بهتان ګناه څومره ده؟ ولې په خلکو باندې بد ګومان کوئ. هغه څوک چې ته يې يادوې هغه مې د باجه زوی دی. پوه شوې کنه؟

اوه!
دا يې لا بله. نو دی په هر څه خبر و او هسې يې ځان ناګاره اچولی و. او څه ښه پلمه يې جوړه کړه. زه يې د خپل باجه زوی وبللم. حيران وم چې ګاونډی ما څنګه نه ويني؟

ګاونډي د خواخوږۍ په انداز وویل: ته وګوره، دا دلـهګان هســې لګیا دي. هی هی نو! خیر دی ته مه خپه کېږه. ما ویــل خــبر دې کړم چې خلک دې پسې شا داسې خبرې کوي.

- خیر یوسې. هر چا ته دې خدای انصاف روزي کي. د هر چا خولې ته خو برغولی نه شو نیولی.
- ولله چې رښتیا وایې. خلک خپل هېڅ کار و بار نــه لــري، هسې په نورو پسې خبرې کوي. رښتیا دا هلک مو پخــوا نه و لیدلی. د کوم باجه زوی دې دی.
- ته یې نه پېژنې. مور و پــلار یــې مــړه دي. دی لا بیخــي ورکوټی و چې یتیم شو. تره لوی کړی دی. دا څو کاله په پاکستان کې و.

دواړه د بلاک په دهلیز ننوتل. پر زینو چې ختل، ګاونــډي وویــل: حاجي ګله! چې د ما نه یې ونه ګڼې.

حاجي ودرېد. ستمی یې کېده. څو وارې یې ساه سمه کړه، بیا یې وویل: نه، نه. په تا مې باور دی. ګاونډی خو لکه ورور وي. ورور نو کله داسې کار کوي.

ګاونډي وویل: راځه ناشته د ما سره وکړه.

حاجي د خپل اپارتمان د وره په قلف کې کــیلي وګرځوله. ویــې ویل: کور دې ودان.

چې ور يې پرانيست، د سرو کړيو زېړو غوړيو وړم مو په سپږمو ولګېد.

ورننوت.

ښاپيرۍ له پخلنځي څخه غږ وکړ: راغلې په خير؟ هګۍ درته څه رقم پخې کړم؟ ستاره‌يي، که بل رقم؟

حاجي لويه ساه واخيسته، ويې ويل: نه يې خورم.

کوټې ته ور ننوت. امسا يې له وره سره پر دېوال تکيه کړه. چې څنګه کېناست، غږ يې وکړ: ما ته يې واېشوه.

نو زه چېرې وم؟ ده نه ليدم، ګاونډي يې نه ليدم، خو ما هر څه ليدل، هر څه مې اورېدل. هسې نه چې زه دی وم يا مې روح د ده په کالبوت کې ننوتلی و.

د زېړو غوړو وړم تېرو وختونو ته يووړ.

د واده د شپې په سبا يې مور په زېړو غوړيو کې هګۍ پخې کړې وې او په پتناسه کې يې د دوی کوټې ته راوړې وې.

اخخخخ! څه دوزخي شپه يې تېره کړې وه.

ده ته خو ځان له پخوا نه معلوم و خو ښه خبره دا وه چې بل څوک پرې نه پوهېده. اوس يې نو ښځې ته هم هر څه ور معلوم شول.

ketabton.com - The Digital Library

بده يې لا دا چې په زړه کې يې ورتېر شول چې ناوې يې پــه پټــه ورته پسخېږي. ورپورې خاندي.

کاش مور يې خبره منلې وای. د څلوېښتو کلونو و چې دسمال يې ورته راووړ. پوره شل کاله يې مقاومت وکړ خو په آخــر کــې يــې مور خپل کار وکړ. مور به هر وخت ورته ټينګه وه چې څوک درته وکړم، څوک دې خوښه ده. خو ده به ويل چې نه يې غواړم.

مور يې ويل: شکر تجارت دې شته، خپل کور لرې نــو دا دومــره جايداد به چا ته پرېږدې؟ ولې يې په لوی لاس ميرات کوې؟

ده به ايلې بهانې کولې.

خو مور يې يوه ورځ خپل کار وکړ.

دی بېخي ناخبره وو چې د ښاپېرۍ دسمال يې ورته راووړ.

او ده نو نور انکار نه شو کولی.

واده يو غم، اولاد پيدا کول بل غم.

په هره مياشت کې چې به د ښاپېرۍ جامه شروع شوه، مــور بــه حاجي ته ويل چې ولې دې ښځه ډاکټر ته نه بيايې، علاج يې ولې نه کوې. سبا به مړه يم او د لمسي ارمان به مې ګور ته وړی وي.

آخر يوه شپه حاجي په ټيټ سر ښاپېرۍ ته ودرېد: ګوره! ما خــو واده نه غوښت. مور را ته په زوره وکړې. زه خو د خدای په غضب ککړ يم خو ته خپله چاره پخپله وکه. زما د خوا در تــه اجــازه ده. خو قول راسره وکه چې دا راز به چا ته هم نه وايې.

ketabton.com - The Digital Library

ښاپېرۍ په ناهیلي انداز را ته وویل: ناڅوانه! ودې لیدل؟ شل کاله مې دغه راز پټ ساتلی و خو تا بې لوظه کړم. اوس به حاجي تــه په کومو سترګو ګورم؟ ډېر ناڅوانه يې، ډېییییر.
پر حاجي مې زړه خوږېده. څومره سخته ده چې سړی دې داسې خبره وکړي. په خپل کار پښېمانه وم. د ښاپېرۍ سترګو تــه مــې وکتل. غوسه نه وه، خو خپه وه، سخته خپه. خو کاش غوسه وای.
ويې ویل: زما و د تا نو نــوره نــه کېــږي. زه د نــاڅوانو سره نــه جوړېږمه. یو وار مخکې دېم ناڅواني کړې وه خو ما ویل څه خیر دی په ناپامۍ کې به ورنه شوې وي خو دا وار.
اسویلی يې وکیښ: آآآآآه! نور مو سره نه کېږي. څه پــه مخــه دې ښه شه!
عذر مې ورته وکړ. توبې مې وایستې. یاسین شریف مې له جېبــه وایست، لاس مې پرې کېښود، قسم مې وکړ چې بیا به داسې بد نه کوم.
خو ښاپېرۍ نوره نه پخلا کېده.
ولې مې داسې وکړل؟
او بل وار مې څــه کــړي وو؟ دې ویــل یــو وار مخکــې دې هــم ناڅواني کړې وه. کومه ناڅواني یادوي؟ هغه په بلا وهه خو دغه اوسنۍ ناڅواني به دې څنګه شي؟
ځان ته مې زیاړې کړلې.
را نه ولاړه.

يوازې پاتې شوم.

د موټر جلو ته کېناستم.

موبايل مې له جېبه را وايست. زنګ مې ورته وکړ.

ټيليفون يې بند و.

لاس مې د موټر پر کيلي اېښی و خو د چالانولو متره يې را کې نه وه.

څه وکړم؟ چېرته لاړ شم؟

ځمکې ځای نه راکاوه. ساه مې ډوبه وه. پر سينه مې درونند بـــار پروت و. هېڅ شي خوند نه راکاوه.

«ناځوانه!» «ناځوانه!»

دې کلمې را نه لاس نه اخيست.

رښتيا مې لويه ناځواني کړې وه، نو دا مې حق و چې د «ناځوانه» کلمه مې دې همداسې وځوروي.

موټر مې چالان کړ. فول اکسلېټر مې ورکړ.

د ټيرونو کغهار يې شو.

مخې ته مې لارۍ روانه وه.

موټر مې پسې تېز کړ.

نيت مې و چې تر لاندې يې ننوځم او هر څه ختم کړم.

موبايل ته مې زنګ راغی.

خدای دې وکړي چې ښاپيرۍ وي.

ketabton.com - The Digital Library

اکسلېټر مې پرېښود. موټر لږ څه سوکه شو. ګېر مې را کـم کـړ.
موټر چې ورو شو، د سړک څنګ ته مې ودراوه.
موبایل مې پر له پسې زنګونه وهل.
مولانا صاحب و. ویل یې چې زر راشه په کار مې یې.
ورغلم.
ته وا بزرګ دی. وار له واره یې پوښتنه وکړه: جي سنګه چل دې؟
دومره خفه مې کله هم نه وې لیدلی. ولې خفه یې؟
ومې ویل: نه یم.

- خو سترګې دې داسې نه وایي. په عاشقي کې هـم ګیلـې وي هم جنګونه جانانـه. هههههـه. دنیـا بـه سـه وي او عاشقي به یې سه وي؟ ګوره بچو! حال را ته ووایه. سـه شوي دي؟ هن؟
- دنیا نه مې زړه تور دی. مرګ غواړم.
- خه خه، نووو خبره داسې ده. د خاپېرۍ سره خو بـه دې ورانه شوې نه وي؟

په زړه کې مې تېر شول چې دی نو څنګه خبر شوی. لکـه بـزرګ چې وي. دا اول ځل نه و. څو وارې داسې شوي دي چې ما ورتـه خبره نه وي کړې خو دی پرې خبر وي.
ویې ویل: ګوره بچو! ته یې مه وایه خو زه پوهېګم.
ټوله کیسه مې ور ته تېره کړه.

ketabton.com - The Digital Library

له لاسه يې ونيولم. کوټې ته يې بوتلم. ور يې پورې کړ. کوټه کې تياره شوه.

ويې ويل: خه نو! ته که حورې وګورې نو بيا به سه کيږې؟ هن؟ دا خاپيرۍ ده که سه بلا ده، د دې او د حورو مقابله خو نو کله هم نه شي کېدی. دنيا به سه وي، خزې به يې سه وي او خوند به يې سه وي. اصلي خوند خو په جنت کې وي. چرته وي؟ په جننننت کې وي.

هلته په جنت کې بس جانان به وي، مزې به وي

خکلې پېغلې حورې او غلمان به وي، مزې به وي

زه غلی وم.

ويې ويل: د تا يادېګي چې ما در ته ويلي وو چې زما شفاعت به هم همدا ته کوې؟ يادېګي دې که نه؟

- هو. يادېږي مې.
- ولې مې دقه خبره درته کړې وه؟ په دې چې د تا په تندي کې مې د جنت نور وليدو. تندی مې دې هماغه وخت کې چپ کړو که مې نه کړو؟
- بالکل. په تندي دې ښکل کړم.
- بس نو. ما ته معلومه وه چې ته به يو ورز افضل الجهاد کوې او د شهادت درجه به ګټې، جنت له به ورځې او بيا به د ما شفاعت هم کوې. الله تعالی په سورة المحمد کې، قربان يې شم، فرمايي چې: «ذٰلِكَ وَلَوْ يَشَاءُ اللَّـهُ لَانْتَصَرَ

ketabton.com - The Digital Library

مِنْهُمْ وَلَٰكِنْ لِيَبْلُوَ بَعْضَكُمْ بِبَعْضٍ ۗ وَالَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَلَنْ يُضِلَّ أَعْمَالَهُمْ» یعنې که الله تعالی وغواړي د کافرانو نه غچ اخلي خو غواړي چې تاسې له یو بـل سره په امتحان کې واچوي او سوک چې د الله په لاره کې وجل کېګي الله به یې اعمال هېسکله نه ضایع کوي.

ځان را ته تکړه ښکارېده. د فخر او غرور نرۍ احساس را کې پیدا شوی و. لکه څوک چې په امتحان کې کامیاب شـوی وي. هغه شېبه مې سترګو ته درېدله چې د خدای په امتحـان کـې کامیاب یم او خدای پاک مې نازوي.

مولانا صاحب وویل: ته یې نه وینې خو قسم په رب دی چې دغـه اوس ستا له جبـین نـه نـور راوزي نـور. سـه راوزي؟ نـوووور راوزي. دغه کوټه یې داسې رڼه کړې ده لکه زر سراغونه چې پـه کې لګېدلي وي. سو سراغونه؟ زرررر سراغونه. هله نو. همدا یـې موقع ده. داسې کار وکه چې هم ګناهونه دې پـاک شي او هـم د جنت حـورو لـه ورسـېګې. داسـې حـورې چـې یـو وار ورسره کوروالایي وکې، د دنیا ټولې خزې او جونې او ټول خوندونـه بـه در نه هېر کي. سه به کي؟ درنه هېېېېر به یې کي. که یـې خونـد وسَکې، په ځان به غوسه شې چې مړه ولې لس کاله مخکې ور له نه راتلې. ځان له به وایې چې ولې مې هسې خوشې چټي په دنیـا کې جوند وکو. د حورې داسې خوند دی چې ویې ګورې، بیا کـه دغه خاپیرۍ ده که سه بلا ده، هغه که پېغله هم شي، نـه بـه یـې

ketabton.com - The Digital Library

غواړې. او ولې به يې غواړې؟ تا ته خو دوه اويا حــورې مقــررې دي. سو حورې مقررې دي؟ دوه اويا.

څه چې ده ويل، زما سترګو ته درېدل. ځان مې د دوه اويا حــورو په منځ کې ليده.

پر اوږه يې لاس را کېښود، ويې ويل: نو داسې سه وکه چې خرما هم ده، ثواب هم.

بې له دې چې ور وګورم، ومې ويل: څنګه؟

- استشهاد! رسول اکرم صلی الله علیه و سلم فرمايي چــې اَشرُفُ المُوَتِ قَتْلُ الشَّهادَهِ

هر څه تيار و. د يوه ټونېس موټر کيلي يې راکړه.

موټر مې رهي کړ. موټر داسې دروند و لکه د لارۍ بار چې دې په کې اېښى وي. چې څومره رېز مې ورکاوه، موسم يې نه اخيست.

د پل چرخي په سړک روان وم. د ميکرويان له څنګه چې تېرېــدم، د ښاپيرۍ د بلاک خوا ته مې وکتل. په زړه کې مې وويل: د رندۍ لورې! ما پسې به ارمان کوې.

له لرې د امريکايانو کتار راښکاره شو.

ورنژدې شوم.

نيم کتار تېر شوی.

اکسلېټر مې ټينګ کړ. شټرينګ مې چپ ته تاو کړ. بټن مې ټينــګ کړ. ګړز شو ...

له شا څخه مې د زګيروي په شان آواز واورېد: «ناځوانه!»

ketabton.com - The Digital Library

د غرې لورې ته مې وکتل. څوک نه وو.

له بلې خوا چا په لوړ غږ ناره کړه: ناځوااااانه!

نارې انګازې وکړې. له هرې خوا د «ناځوانه»، «ناځوانه» غږونه راتلل.

ځای پر ځای ودرېدم. غږونه ورک شول.

روان شوم. هر قدم چې به مې کېښود، له چمنه همدا غږ پورته کېده.

د شيدو د لښتي څنګ ته کېناستم. شرهارو ته يې غوږ شوم. شرهار نه و. بل څه و. غوږونه مې ور ته څک کړل، ښه ورته ځير شوم. د شيدو له بهېدو څخه تت آواز پورته کېده: «ناځوانه»، «ناځوانه»، «ناځوانه»

آوازونه وار په وار سره تېز شول، چيغې شوې، فرياد شو.

پاڅېدم. منډه مې کړه خو خلاصون مې ځنې نه و. د ونو له پاڼو، د ګلونو له عطره، د هوا له چلېدو، له ځمکې، له آسمانه، له لمر او سمندره بس همدا غږونه راورېدل: «ناځوانه»، «ناځوانه» ...

په غوږونو کې مې ګوتې کېښودې. له ګوتو مې هم همدا کلمه اورېدله.

نه پوهېدم چې چېرته وتښتم. بس منډې مې وهلې.

بده لا دا چې دا ځل پوهېدم چې ولې مې ناځوان بولي. خپله ناځواني را ته معلومه وه.

ketabton.com - The Digital Library

د چینې غاړې ته ورغلم. ګونډې مې پر ځمکه ولګولې. سر مې ځړېدلی و. نه پوهېدم چې څه ووایم. څنګه بخښنه وغواړم چې ومې بخښي.

په نرمه غاړه مې غږ ور وکړ: ښاپېرۍ!

چا ځواب را نه کړ.

ومې ویل: ښاپېرۍ! پوهېږم چې غږ مې اورې. خیر دی، دا ځل مې وبخښه!

هماغسې خاموشي وه.

بیا مې وویل: بد مې کړي دي. قسم دی، بیا به داسې نه کوم. ګوره! دا دی غوږونه مې نیولي دي. توبه! توبه! توبه! صحیح شوه؟

غږ یې نه کاوه.

غږ نه کول یې سخت ځورولم. ان که یې زیاړې را ته کولای، سپکې سپورې یې را ته ویلای، دومره به یې نه ځورولم خو چې مازې خبرې یې راسره کولای.

توبه مې وکړه، معافي مې وغوښته، نور نو څه وکړم چې رضا شي؟

کېدای شي چې دلته نه وي. هلته په ماڼۍ کې د شرابو په حوض کې به وي.

هلته پسې ورغلم.

د حوض پر غاړه څملاستم. په ځير مې ور وکتل. شراب داسې راښه وو چې د حوض تل جوت ښکارېده خو ښاپېرۍ په کې نه وه.

وي به. هغه به په شرابو کې ځان حل کړی وي. چې خبرې ور ته وکړم، را پيدا به شي.

ومې ويل: ښاپېرۍ مې! خدای ته وګوره، نور مې مه ځوروه. هرې جزا ته حاضر يم. جزا راکوه خو خپګان دې نه شم زغملـی. خيـر دی خبرې را سره وکړه. زياړې وکړه. بد رد را ته ووايه. سپک مې کړه. دا مې حق دی. خو خبرې دې را نه مه درېغوه!

چوپه چوپتيا وه.

ان زما خپلو خبرو هم په ګنبده کې انګازې نـه کـولې، ببرتـه نـه راګرځېدې.

کېناستم. چارچاپېره مې وکتل.

بيا مې په زوره ناره کړه: ښاپېېېېېرۍ!

ګورم چې د ماڼۍ ټولو ډبرو خولې خلاصې کړې دي او زما خبره له ستوني تېروي.

د شرابو ځاځکي په چينجيو بدل شوي وو. زما له خولې بـه چـې خبره ووتله، دوی به پرې حمله وکړه. شل پنځه ويشـت اروا وږو چنيجيو به زما د خبرو پر هرې کلمې را چاپېر شول. پر هر توري به پنځو شپږو چينجيو خوله واچولـه. تـوري بـه يـې ذرې ذرې کړې.

ketabton.com - The Digital Library

ما به چې څومره خبرې کولې، چینجي بــه هماغــومره چاغېــدل، غټېدل، خولې به يې غټېدې او لا به زما د خبرو په خوړلو کې تکړه کېدل.

اوس پوه شوم. ښاپیرۍ چې مې څواب نه راکوي، وجه يــې دا ده چې نارې مې تر هغې پورې نه رسېږي. گنې دومره زارۍ به مــې بې اثره نه وای.

پر چینجیو مې برید وکړ. د لاس په مخ او څټ مې چینجي ووهل.

- ځئ! ورک شئ!

چینجیو هوا ته ټوپ کړ. په هوا کې يې زما خبرې وخوړې.

- لرې شئ! اې خرکوسانو!

څو چینجیو ان زما شونډو ته راټوپ کړل.

لا مې له خولې نه کلمه پوره نه وه وتلې چې دوی يې يو يو توری په غاښونو وچیچل او ويې ژدویل.

نور مې خبرې نه پوره کېدې. چې خبرې مــې کــولې، بــې معنــا غږونه ور نه جوړېدل.

چینجي دومره اروا وړې وو چې ان زما پر کنځلو يې حملې کولې. ما به چې هره کنځا وکړه، دوی به خوړله.

په دواړه لاسونو مې له مخې نه چینجي پورې وهل. لکه مچان يــا غومبسې چې شړې. خو دوی را نه لاس نه اخیست.

منډه مې کړه.

له مانۍ نه ووتم.

ketabton.com - The Digital Library

چینجي ورک شول.

ودرېدم. اسویلی مې وکېښ. شا و خوا ته مې سترګې وغړولې.

راون شوم. بېرته د چینې غاړې ته ورغلم.

ښاپېرۍ د چینې په تل کې ناسته وه. زنګنونه یې پــه ټټــر پــورې جوخت نیولي لاسونه یې له زنګونو چاپېر کــړي وو. سر یــې پــر زنګنو ایښی و. ویښتان یې د مجنون بېد د څانګو غوندې په هــوا کې څړېدلي وو او دا یې پټه کړې وه.

غږ مې پرې وکړ: ښاپېرۍ!

هماغسې غلې ناسته وه.

- ګوره! ومې ویل چې بد مې کړي دي. توبه مې وکړه. نور مې نو ولې ځوروې؟

ویده خو نه وه ځکه چې ما ولیده چې ځان یې نور هــم را غــونج کړ.

- یو څه خو ووایه! آخر انسان هو میں، فرشــته تــو نهــي / انسان نه کریګا تو خطا کون کریګا

پاڅېده. زانګه وانګه د هېندارو خونې خوا ته روانه شوه.

ناره مې کړه: ښاپېرۍ! ته و خدای که داسې وکې.

پاس یې را وکتل. سترګې یې نه ځلېدې. غوســې او خپګــان تتــې کړې وې.

بېرته یې مخ واړاوه. چابکه شوه.

- ښاپېرۍ مې! ګرانې! داسې مه کوه!

ketabton.com - The Digital Library

هماغسې بې پروا روانه وه. د هېندارو خونې ته ور ننوته.

چینې ته مې پسې ور ټوپ کړ. سر مې پر کلکې هېندارې ولګېد.

پر تندي مې ځړیکه وشوه.

د چینې اوبه کنګل شوې وې.

تندی مې په ورغوي وسولاوه. درد او سوی سره ګډ وو.

سیوري مې را ته کړه: پرېږده چې لاړه شي. دا نو په دومره زارۍ ارزېدله؟

ومې ویل: خود! ډېره راباندې ګرانه ده.

- ځه بابا! ولې ځان ورته دومره سپی سپی کوې. داسې رنډۍ په زاریو نه ارزي.

- نه. هغه رنډۍ نه ده. هغه مې ملګرې ده.

سیوري مې کټ کټ وخندل. ویې ویل: هسې خو یې نه دي ویلي چې د مینن سترګې ړندې وي. دا خو یوازې تا سره نه وه جوړه. تا غوندې یې ډېر انډیوالان لرل.

- خو زه تر هر چا درباندې ډېر ګران وم. ما ته یې ډېره مینه راکوله، ډېره زیاته.

- هغه د سپي ګومان هم درباندې نه کوي، ته وایې مینه یې راکوله. خپل کار یې درباندې سماوه. مېړه یې د کار نه و، ځان به یې په تا سړاوه. داسې خبرې کوې چې ته وا ببخې پرې خبر نه یې. دا حرامونې لور یې چې د هغې په

ketabton.com - The Digital Library

سر په تا باندې نخرې کوي، د هغه ډاکټر لور نه ده چې
دا به يې کلينيک ته ورتله؟

رښتيا يې ويل. کومه بي بي ښځه خو نه وه چې دومره نازونه کوي. لور يې هم حرامونې. په دوارو کې يې ومنډم له دومره نخرو سره.

تمه مې ځنې وخته.

روان شوم. گورم چې نور د «ناځوانه» غږ را باندې نه کېږي.

آرامه آرامي وه.

واه! د تمې په پرې کولو کې څومره لوی سکون دی. تر هغه وخته پورې چې مې ورته تمه وه، يو وار به مې ځان سره ويل چې زارۍ به مې ومني او بخښنه به را ته کوي، بيا به مې ويل «نه، نه به دې بخښي» نو ډېر ناقرار وم، ډېر ځورېدم. خو اوس چې مې لاس ور نه ومينځل، يو دم هوسا شوم. زړه مې ډاډه شو چې خبره نوره خلاصه ده. لکه د مردار دانې زوه چې وباسې او درد يې تسکين شي. کله کله ناهيلي هم بلا خوند لري.

خو د ناهيلۍ خوند هم ډېره موده پاتې نه شوه.

روان وم خو په بې خوندۍ کې ډوب. نور نو د ښاپېرۍ يادونو نه ځورولم خو خوندونه هم را نه تښتېدلي وو.

رښتيا، مخکې له هغې چې په موټر بم کې ځان والوځوم، يوه بله پېښه هم شوې وه.

ketabton.com - The Digital Library

زرمينه په پلې سټېشن کې په ګېم لګيا وه. زه ورته مخامخ د کوټې په بل سر کې ناست وم.

لاسونه يې په هوا کې خوځول: وا وا! مېشن مې پوره کړ.

ورنژدې شوم. د ټلويزيون پردې ته مې وکتل. رنګ رنــګ پوکــاڼې پورته خوا تلې. په انګليسي يې څه ورته ليکلي وو.

زرمينې وويل: دا ډېر سخت مېشن و، خو پوره مې کړ.

ومې ويل: آفرين! پنجه که!

د لاسونو ورغوي مو سره وجنګول.

- يو بل ګېم نوی راغلی دی. وايي ډېر ښه ګېم دی.

- در ته وا يې خلم؟

مور ته يې وکتل.

مور يې د نه په معنا سر وخوځاوه.

ما زرمينې ته سترګه ووهله.

کله چې يې له کوره وتلم، زرمينې غلې يو ټوټه کاغذ د واسکټ په جېب کې را واچاوه.

بله ورځ چې ولاړم نوی ګېم مــې زرمينــې تــه ورکــړ. رنــګ يــې وغوړېد. موسکه شوه خو کله يې چې مور ته وکتل، شــونډې يــې سره ورغلې.

د ښاپيرۍ ورغوی مې په ګوتو ټينګ کړ.

را ويې کتل. په سترګو يې وپوهولم چې دا کار مې بايــد نــه وای کړی.

ketabton.com - The Digital Library

زرمينه په بله كوټه كې په ګېم بوخته وه. ښاپېرۍ تشناب ته ننوته چې ولامبي.

زرمينې ته ورغلم.

په ټيټ غږ يې وويل: ډېره منته!

څنګ ته يې کېناستم.

- خوښ دې شو؟

- ډېرررر.

لاس مې پر سر ور تېر کړ.

موسكه شوه.

په دوو ګوتو مې يې غومبرۍ ټينګ کړ.

څه يې ونه ويل.

څو ځله نوره مې هم همدغسې ونازوله.

بله ورځ يې چې د ګېم مېشن پوره كړ، ورغوي مو سره وجنګول.

بيا مې پر مخ ښكل كړه.

سترګې يې كښته واچولې خو بده پرې نه وه لګېدلې.

لاس مې يې په لاس كې ونيو. ګوتې مې يې ونازولې. ورغوى مې يې ټينګ کړ.

غلې وه.

ورو ورو زړور شوم.

بله ورځ ښاپېرۍ وويل چې ماسپښين به د چا كره ځي او زه دې يې كور ته نه ورځم.

ketabton.com - The Digital Library

شیطان وسوسه کړم. را ته ویې ویل چې همدا یې ښه وخت دی. ورغلم. زرمینې ته مې بل ګېم اخیستی و.

د ګېم په خاطر یې دروازه خلاصه کړه خو ویې ویل: مور ویلي دي چې دروازه به چا ته نه خلاصوې.

ومې ویل: پروا نه کوي. هغه دومره زر نه راځي او که را هم شي، زما په خاطر څه نه در ته وایي.

دا په ګېم اخته وه.

ما یې بدن نازاوه. ویښتان، غومبري، متې، لاسونه.

بیا مې یې ټټر ته لاس ور وړ. رنګ یې سور اوښتی و. ساه یې تېزه شوه. اول یې په کراره زما لاس پورې وواهه. ما یې څو شېبې اوږې د ګوتو په سرونو کېکاږل.

بیا مې یې ټټر ته لاس ور وړ. دا ځل یې څه ونه ویل.

څو شېبې وروسته د دروازې د خلاصېدو غږ شو. لا له ځایه خوځېدلي نه وو چې ښاپېرۍ را ورسېده او په هماغه حالت کې یې ولیدو.

خبره ورانه شوه.

خو څه به مې کړي وای. ښاپېرۍ نوره خوند نه را کاوه. زه لا د پنځه ویشتو نه وم او هغه د څلوېښتو نه اوښتې وه. د مجبورۍ ورځې مې ورسره پاالله خو په زړه کې مې یې لور ښخه وه.

خو په هغه ورځ مې دواړه له ګوتو ووتلې.

ketabton.com - The Digital Library

دا څو شپېې مخکې داسې ښه هوسا وم. که مې خوند نه اخیست، ځورېدم هم نه. خــو دا یادونــه مــې بیــا ولــې ذهــن تــه راغلــل. اووووف!

روان وم خو په بد خوندۍ کې ډوب.

د ګلونو ورېم داسې ځورولم لکه د اغزیو له څوکو چــې ډک وي او چې بویوم یې په پوزه کې مې چوخبږي، پوزه مې څبږي.

ته وا هوا د تېزابو له څــاڅکو جــوړه ده او پــوزه مــې ســوځوي، ستونی او سږي مې داسې اېشوي لکه د معدې تېزاب چې مرۍ ته را پورته شي او زړه دې واېشوي.

د چمن پر پستو ډکیو چې به کېناستم، لکه د مېخونو پر انبار چې ناست یم او غږونــه، د مرغیــو، د چڼچڼــو، د بلبلــو، د کــوترو، د څارویو، د باد او د باران او د اوبو، ټــول غږونــه بــس د تالنــدې غږونه وو. هر غږ به مې غوږونه را خوړل.

«د خدای ډېر ډېر ذکر کوه چې زړه دې سکون ومومي!»

د بې خوندیو په دنیا کې دا د خوند خبره له کومه راغله؟

چار چاپېره مې سترګې وغړولې خو څوک مې ونه لیدل.

ته را یاد شوې.

وی وی! دا دومره وخت ولې را نه هېر وې؟

پر ما به چې هره سخته راغله، ته به مې یادولې. په تا به ډاډه وم.

څومره ډېره موده تېره شوه؟

وروستی ځل چې مې یاد کړی وې، څه مهال و؟

ketabton.com - The Digital Library

په نرم گرم ځای کې وم. وینې مې خوراک وو. وینه مې ساه وه. را نه چارچاپېره اوبه وې او زه په کې معلق، لکه په مالوچ کې چې څه را ونغاړې. آرامه آرامي وه، بې غمي وه. مطلق سکون و.

ناڅاپه له هرې خوا را باندې زور راغی. چارچاپېره اوبه له هرې خوا را پورې وهل کېدې. درز شو. کڅوړه وچاودېده، اوبه ولاړې او زه په میدان داسې پاتې شوم لکه له عسکره چې وسله او زغره واخلې او د دښمن مخې ته یې ودروې.

بیا له درېوو خواوو را باندې زور کېده. د هډوکو تونل ته یې پورې وهلم او شېبه په شېبه یې لا وړاندې ټېله کولم. زه چې په ناز او نعمت پایېدلی وم او کړاو مې نه پېژانده، سخت دردېدلی وم او ته مې هماغه مهال یاد کړی وې.

ستا به یادېږي، که نه؟

ته مې چې یاد کړې، کړاو مې کم شو او شېبه وروسته په بله دنیا کې وم.

همدا سوچونه مې کول او د غږ خوا ته روان وم.

ونې ته ورسېدم. لویه دنگه زړه ونه. هرې څانگې یې بېله مېوه کړې وه. هرې مېوې یې ځان ته وربللم. په هره مېوه کې یې بلا کشش و. د هرې مېوې رنگ تر بلې ښایسته و.

سخت ورته وهوسېدم. د لومړۍ څانگې مېوه مې را وشکوله. خولې ته مې وړله چې په لاس کې مې وچاودېده، منځ یې تش و.

ketabton.com - The Digital Library

هېڅ هم په کې نه. له چاودلو سره يې رنګ او بڼه هــم والوتــل او هېڅ ترې پاتې نه شول.

د ونې بلې څانګې ته ور وختم. د هغې مېوه هم همداسې وه. بلې ته، بلې ته، د ونې د ټولو څانګو مېوې مې وازمايلې خو څه تــرې بود نه شول.

لوی جماعت په يوه ملا پسې درېدلی و. زه هم ورګــډ شــوم. مــلا «الله اکبر» وويل. ګورم چې کلمې ور نه تښتي. هره کلمه چې يــې له خولې څخه وځي، په داسې منډه ځنې تښتي لکه بندي مرغــۍ ته چې د پنجرې ور پرانيزې. خو چېرې؟ په کوم لوري؟

د هېڅ خوا ته!

ملا لګيا شو «الحمد لله رب العالمين ...» نورو مقتديانو سرونه ټيټ نيولي وو او سترګې يې په ځمکې پورې ښخې وې او د کلمو منډه يوازې ما ليدله.

«السلام عليکم و رحمة الله» ټولو ښي لوري ته مــخ واړاوه. نيمــه دنيا مې مخې ته راشنه شوه. وښو د دې کلمــو پــه اورېــدو سره مخونه بلې خوا ته واړول. لکه توند باد چې پرې لګېدلی وي. ونو د خپلو څانګو سرونه په غوړونو ورننه ايستل او سرونه يې پر ټټر باندې لږ ټيټ کړل. څارويو د غوړونو پکې راغــونجې کــړې او د غوړونو سوري يې پرې پټ کړل. وريځې د سپينو او تورو آسونو غوندې وځغاستلې. د سيندونو او سمندرونو اوبو پــه يــوه ســاه

ketabton.com - The Digital Library

داسې لويې څپې جوړې کړې او داسې په منډه را نــه وتښــتېدې چې سپېره تلونه يې رابښکاره شول.

چپ لوري ته مو سلام وګرځاوه. پاتې نيمه دنيا چپ لوري ته را نه په تېښته شوه. موږ او هېڅ يوازې پاتې وو.

ملا زموږ خوا ته مخ واړاوه. تندی يې له ګونځو ډک و. لاسونه يې پورته کړل. دعا يې وکړه.

نه، دعا نه وه. ښېرا يې وکړه. دعا يې ټوله ښېرا وه. په دعا کې يې د ډېرو خلکو تباهي پرته وه.

ټول پاځېدل او هرې خوا ته سره تيت شول. د ټولو مخونه د مــلا غوندې وو. د ټولو څېرې ترينګلې، ټول ترخه زړي. فضا ترينګلې شوه، توري لوخړې خپرې شوې او هر څه يې تت کړل. حيران وم چې دا څه وشول.

په لوخړو کې شرنګا شوه. ورته ځير شوم. لنډې ږيرې تــوره پــه لاس په خرييلې ږيرې پسې منډې وهلې او اوږدې ږيرې د لنــډې ږيرې ګرېوان نيولی و.

خولۍ والا سر سر تور سر ته برګ بــرګ کتــل. د پګــړۍ والا سر سوک پورته کړی و چې د خولۍ والا سر چيت کړي. د پګــړۍ والا سر مخې ته دستار والا سر درېدلی و او ګوته يــې ورتــه څنډلــه، ويل يې: دستار همداسې وي لکه تا؟ ولې زما غوندې نه يې؟

دستار هوار او ښوی و او پټونه يې يو د بل پر سر مــنظم راغلــي وو. شمله يې نه وه او څوکه يې هم داسې هواره وه لکه کاغذ چې

ketabton.com - The Digital Library

خط کش ورباندې کېږدې او منظم او په مستقیمو کرښو یې قات قات کړې. خو د پګړۍ ولونه لاندې باندې او ټیټ او جګ وو، او شمله یې درلوده.

د هغه آمین په لاس کې لیندۍ وه چې په لمانځه کې تر الحمد وروسته په جهر ویل شوی و. په لیندۍ کې یې غشی اېښی و او هغه بل آمین یې په نښه کړی و چې خفیه ویل شوی و.

پر نامه اېښودل شویو لاسونو هغو لاسونو ته غاښونه چیچل چې پر ټټر اېښودل شوي وو. په ټټر اېښودل شویو لاسونو په هغو لاسونو پسې توره راخیستې وه چې په لمانځه کې څوړند نیول شوي وو.

«ته کافر یې!»

«ته کافره یې!»

«کافره ته یې!»

«کافر خو ته یې!»

ګورم چې د هر چا له ککرۍ څخه کرکه راوځي او چارچاپېره خپرېږي. کرکه په هر څه کې ګډه شوه. د هر څه رنګ یې بوین کړ. ګنده رنګونه پر هر شي کېناستل. ونو، بوټو، ژوو، مرغانو، ځمکې او هوا ټولو هغه کوله چې له ځانه بوین رنګونه وڅنډي خو نه پاکېدل، لکه په بنده کوټه کې چې جامې، قالینه، توشکې، بالښتونه، پردې او دېوالونه ټول په اوړو ککړ سپېره وي او هر

ketabton.com - The Digital Library

څوک ځان وځنډي خو څومره دوړې چې ځنې پورته کېږي، بېرته د اوړو هماغومره ګردونه وربانديې کېني.

لږ وروسته مې هماغه خلک ولیدل چې په خپلو دعاګانو پسې لالهانده وو. دعاګانې یې لوګي وو او دوی لکه ماشوم چې په کوټه کې لوېدلي رڼا پسې ځغلي، دوی هم په خپلو دعاګانو پسې منډې وهلې. چې لږ به ورنږدې شول، لاس به یې پسې واچاوه خو لوګی به یې د ګوتو له منځه وښویېد او پورته لاړ. دوی تول ستړي هلاک شول خو لوګیو نیوی نه ورکاوه.

په زړه کې مې راتېر شول چې دا خلک ولې په داسې څه پسې ځغلي چې یې لاس ته نه ورځي او د نیولو نه دي. لوګی نو چا نیولی دی چې دوی یې د نیولو هڅه کوي.

تا را نه پوښتنه وکړه: دعا ولې کوې؟

- دعا؟ دعا ولې کوم؟ خو کوم یې نو.

څه به مې ویلي وای؟ تر اوسه هېچا داسې پوښتنه رانه نه وه کړې. لږ فکر مې وکړ، بیا مې وویل: امممم، په دعا کې خپله ستونزه، خپل مشکل درته یادوم.

- یعنې زه په هر څه خبر نه یم؟
- یې.
- نو ته ولې خپل مشکل را ته یادوې؟
- هسې.

ketabton.com - The Digital Library

ما یو عمر دعاګانې کړې وې خو دې ته مې فکر نه و کـړی چــې دغسې دعا ولې کوم.

ومې ویل: په دعا کې هغه څه در نه غواړم چې زما په وس کې نه وي.

ته را ته داسې موسک شوې لکه پلار چې د خپـل ماشـوم اپلتــې اوري خو غوسه کېږي ورته نه.

ودې ویل: ولې یې را نه غواړې؟ زه پخپله نه پوهېږم چې د چا څه شی په کار دي؟ ما ته نه معلومېږي چې چا ته څه ښه دي، څه نه دي ښه؟

رښتیا دې ویل. د هر چا په خیر او شر خو ته ښه پوهېږې.

نو موږ ولې په لوګیو پسې منډې وهو.

له دې پوښتنې سره بیا هماغه د بې خوندۍ څپه راباندې راغله.

ځوروونکې خوشبویۍ، خوسـا رنګونــه، تربتــوونکې هــوا، تــور خوندونه ... هر څه یو عذاب و، یو آفت و او بلا وه. رنګونو هــم د «ناځوانه» نارې وهلې، خوندونو هم.

له ځانه مې کرکه کېده.

ځان ته مې ویل چې همداسې بې خوندۍ درسره ښــایي. تــه یــې لایق یې.

سر بداله روان وم چې یو غږ مې واورېد، یو شرنګېدلی آواز:

باز آ، باز آ، هر آن چه هستی، باز آ

ګر کافر و ګبر و بت پرستی، باز آ

ketabton.com - The Digital Library

این درگهٔ ما، درگهٔ نومیدی نیست
صد بار اگر توبه شکستی، باز آ

څه مستانه خلک وو. سپین اوږده کمیسونه، گردې لوړې خــولۍ، یو لاس پورته او بل کښته، د چمبې دربهار ته گډېدل. گډېدل څــه گډېدل وو، بس پر ځان راڅرخېدل وو، چورلېدل وو، تاوېدل وو.

دومره گڼ کسان په دې میدان کې گډ وو، لکه په حج کې طوافگر چې له کعبې څخه راچورلي. ټولو په گډه د «باز آ، بــاز آ» ســندره بلله او دې سندرې زه داسې د دوی خوا ته څکولم لکه د ځــړوبي اوبه چې ځان نه شي ټینگولی او خامخا به د گړنــگ خــوا تــه ور درومي. لکه په فضا کې هغه تورې ســمڅې چــې رڼــا هــم تــرې تښتېدلی نه شی او هر شی په ځان کې داسې جذبوي چې په ځان کې یې ورک کوي او د ځان غوندې یې کوي.

یو وخت مې ځان ته پام شو چې نور زه هم دوی یم. نــه، دوی زه وو. هر څوک زما غوندې وو او زه د هر چا غوندې وم.

نه، داسې نه وو. موږ ټول یو کس وو. یوازې په جامو او گډېــدلو او د سندرې په بللو کې نه، په رنگ او په قد او قواره کې هم کــټ مټ سره یو شان وو. لکه دا نــور چــې هېنــدارې وي او حقیقــت یوازې زه یم.

له گډېدلو سره مې وار په وار سره زړه او ذهن داسې سپکېدل لکه لوند خیشت ټوکر چې په هوا کې یــې وڅرخــوي او ورو ورو لــه اوبو څخه تش شي. لکه د سپېلنیو والا په ټیمگي کــې مړژوانــدي

ketabton.com - The Digital Library

سکاره چې لوګی ترې خېژي او کله یې چې په هوا کې څرخــوي، اېرې ترې والوځي، لوګی یې وار په وار سره کم شي او بیا یو مخ ورک شي او سکاره یې په سره انګار واوړي. زه هغه انګخــور وم چې اوس را نه سکروټه سازه شوې وه.

زړه او روح مې تازه شوي وو. یو سرور و، خوشحالي وه، څه بې غمه زندګي وه، هم نشه وه هم خمار و، تلوســه وه، هــم قــرار و. داسې کیف و چې په هېڅ شي کې به نه وي.

زمان او مکان را نه هېر وو. نه پوهېږم چې څومره موده ګــډ وم، بلکې ګډ وو. خو دومره پوهېدم چې زړه مې له هــر شي نــه تــش شوی و. نور هېڅ د «ناځوانه» غړونه نه کول.

د چمبې غړ غلی شو. ټول ځای پر ځای ودرېدلو. لاســونه مــې د چلیپا غوندې پر ټټر ولګېدې، ښی لاس پر چپې اوږې او چپ لاس پر ښی اوږې.

ګورم چې ټولو لاسونه همداسې نیولي دي. هره شېبه کې یــو یــو ګام خوځېدلو او چپ لوري ته تللو.

څنګ ته مې ولاړ کس ته وکتل، هغه زه نه وم. بل تــه مــې وکتــل، هغه هم بل کس و. ټول خلک نور وو. زه هغوی نه وم.

ورو ورو خوځېدلو او یو وخت مې پام شو چې د اوږدې لیکې په آخر سر کې ولاړ وم.

بیا نو یو یو ګام مخ ته تلو. معلومه نه وه چــې چېــرې روان یــو. پوښتنه مې هم نه کوله. سره له دې چې نور مــو ځېــرې سره یــو

ketabton.com - The Digital Library

شان نه وې او هغوی زه نه وم خو بیا مې هم د پردیتوب احساس نه کاوه.

لکه د سیند د اوبو څاڅکي چې په یوه لـوري درومـي او د هـېڅ څاڅکي په زړه کې شک نه لوېږي چې ولې روان دی، زه هـم لـه هغوی سره پر یوه لیکه روان وم. مطلق سکون و. مطمین وم چې پر کومه لاره ځم د پښېمانۍ لاره نه ده. خو دومره اطمینان ولې؟ نه پوهېدم.

لکه تار چې پر ګوټک یې وپېچې، کتار وار په وار سره لنډېده. لکه په چینه کې د منګیو کتار چې هر منګی ډکېږي، کتار لنډېږي.

بل شي ته مې پام شو. په کتار کې رنګ رنګ خلـک ولاړ وو، تـور پوستي، سپین پوستي، غنم رنګي، زېړ بخوني او سور پوسـتي. د چا پر غاړه صلیب، د چا په لاس کـې قـرآن، څـوک رام رام وایـي، څوک الله یادوي، د چا پر مړوند د بودایانو پنځه رنګه تارونه.

له ځان سره مې وویل چې دا تارونه ولې پنځه دي.

تارونه وخوځېدل. یو یې د شمال خوا ته ولاړ؛ بل یې د جنوب لاره ونیوه؛ دریم یې لمرخاته ته ځان ورساوه؛ او څلورم یې لمرلوېده ته ولاړ؛ پنځم تار یې زه شـوم. څلـورو نـورو تـارونو لاسـونه سره ورکړل او تر ما په چورلېدو شول. د تـارونو شـین، زېـړ، سـور، نسواري رنګونه په چورلېدو چورلېدو کې سره ګډ شول او بیا زما غوندې بې رنګه شول.

لږ مخکې چې موږ ګډېدلو، له ځانه تاوېدلو. د چورلېدو محور مو خپل ځان و. ښايي همدا وجه به وه چې په هر چا کې مې ځان ليده او ځان مې په هر چا کې لېده.

په ليکه کې تر ما وړاندې دوو ولاړو کسانو په خورا ټيټ غږ خبرې کولې خو زما غوږونه تېز وو.

يوه يې ويل: بېګا مې د بې ځايه تقليد حکايت ولوست. سخت مې ورته وخندل. تا به نه وي لوستی؟

څنګ ته يې ولاړ کس سر وړقاوه.

هغه وويل: نو غوږ شه ورته. يوه سوداګر په کاروان سرای کې واړول. خره يې په غوجله کې وتړله او پخپله په کوټه کې دمه شو. څو تنه غله ورپسې وو. ساعت نيم پس د سوداګر کوټې ته ورغلل او څه خواړه ماړه يې هم ورسره يوړل. تر خوراک وروسته، يو غل پاڅېد او په نڅا شو. سندره يې بلله چې «خره مې ولاړه، خره مې ولاړه، خره مې ولاړه» بل هم ورسره ملګری شو، دريم هم پاڅېد. څلورم غل غلی له کوټې ووت. د غلو شور او مستۍ پر سوداګر هم اثر وکړ. دی هم پاڅېد او له غلو سره مل شو. ټولو په يوه خوله ويل چې «خره مې ولاړه، خره مې ولاړه، خره مې ولاړه». څلورم غل خره په مخه کړه او له کاروان سرای نه يې وايستله. سهار چې سوداګر له کاروان سرايه وته، ګوري چې خره يې نشته. چوکيدار يې راټينګ کړ چې خره مې څه شوه. هغه ورته وويل چې خره دې ملګري بوتله او ما ته يې وويل چې تا ورته

ketabton.com - The Digital Library

اجازه کړې ده. زه درغلم چې درنه پوښتنه وکړم خــو ومــې لیــدل چې ته پخپله ګډېږې او وایې چې «خره مې ولاړه، خره مــې ولاړه، خره مې ولاړه» نو ما فکر وکړ چې تا پخپله اجــازه ورکــړې ده او هغه سړی رښتیا وایي.

بل ورو ورو وخندل. ما ته هم خندا راغله.

هغه کس چې دا کیسه یې کوله، وویل: رښتیا چې په پټــو ســترګو تقلید سړی خرابوي.

ځان ته مې فکر شو. زه هم له دې ډلې سره همداسې ګډ شوی وم؛ بې له دې چې وپوهېږم دوی څوک دي، ولې ګــډېږي، څــه پســې غواړي.

ما هم په پټو سترګو د دوی پیښې کړې وې. نه، زه خو دوی ځان ته ورجذب کړی وم نو زما ګناه څه وه. د جاذبې قوې ته نو څوک ټینګېدی شي؟

پورته مې وکتل. کتار ختم و. وروستی کس په کې زه یم او مخــې ته مې پیر ولاړ و.

پوښتنه یې وکړه: ته څوک یې؟

بې له دې چې فکر وکړم، له خولې مې ووتل: لاروی.

دواړه لاسونه یې پر ټټر کېښودل. پر ملا داسې کــږوپ شــو لکــه رکوع چې کوي. ویې ویل: په خیر راغلې د زړه سره.

ما هم ملا لیندۍ کړه.

ویې ویل: په څه شي پسې ګرځې؟

ketabton.com - The Digital Library

بیا هم بې اختیاره رانه وویل شول: په حقیقت پسې.
اول حیران شوم چې دا خبره ولې رانه وشوه خو چې لږ فکر مې وکړ، خبره همدا وه. له هماغې شېبې چې د «زه څوک یم؟» پوښتنه مې په سر کې پیدا شوه، د حقیقت په لټه کې وم.
پر شونډو یې نرۍ موسکا تېره شوه، ویې ویل: دا خو آسانه خبره ده. سم د لاسه به ور ورسېږې.
ګوته مې د هغو کسانو خوا ته ونیوه چې زه ورسره چورلېدم. هغوی چې له دې سپین بږیري سره روغبړ وکړ، بېرته میدان ته ورغلل او بیا په څرخېدو شول. بیا هم په لیکه کې ودرېدل او په وار سره د پیر مخې ته راغلل، لک بوک شول او بېرته په ګډا شول.
نو ومې ویل: چې دومره آسانه ده نو دا نور خلک څنګه لا ور رسېدلي نه دي؟

- هغوی یې غواړي نه.
- که حقیقت ته رسېدل نه غواړي نو دلته څه کوي؟
- هغوی د حقیقت یوه ټوټه موندلې ده او ګومان کوي چې ټول حقیقت همدا دی ځکه ورته خوښ دي او درګرده ګډېږي راګډېږي. نو ته چې غواړې حقیقت کشف کړې، والوځه او څه چې وینې، را ته ویې وایه.

والوتم. په هوا کې مې دوره ووهله. بېرته راکښته شوم. ومې ویل: هر څه عادي وو، د پخوا غوندې. په شنه چمن کې د مختلفو مېوو ونې، د مختلفو مرغانو ډول ډول چغهار، دې خوا ته په میدان کې

ketabton.com - The Digital Library

رنګارنګ خلک له ځانه چورلېږي. پاس شينکی آسمان دی او زرين ځلانده لمر.

ويې ويل: بس نو حقيقت همدا دی خو دا حقيقت نه دی.

له ځان سره مې وويل چې دا نو څنګه کېدای شي چې حقيقت دې همدا وي خو دا حقيقت نه وي.

دی ولې داسې وايي؟

ناڅاپه له هرې خوا نه «ولې‌ګانو» راباندې حمله وکړه. ولې؟ ولې؟ ولې؟ ... هره ولې لکه غشی راباندې لګېده. لکه د ځنګله په منځ کې چې ولاړ يې او د هرې ونې هر ښاخ او هره څانګه غشی وي او درګرده د تا خوا ته ګوزارېږي او ته نه ډال لرې، نه زغرې.

زهير وم، بېچاره وم. يو عمر مې داسې کارونه کړي وو چې نه پوهېدم ولې يې کوم او اوس دغو ټولو ولې‌ګانو ډله‌ييز بريد راباندې کړی و.

ځان ته مې ويل: اوووووف! نو تا ته چا ويل چې بحث وکه. ستا يې له دليلونو سره څه؟ بې غمه به دې خپل خوب خوراک کاوه، خپلې مزې به دې کولې. ولې دې په لوی لاس د غومبسو ځالې ته لاس ور ووړ. ولې دې ولې‌ګانې را وتورولې؟

زه مخکې او ولې‌ګانې را پسې وې. هرې خوا ته مې چې مخ اړاوه، څو ولې‌ګانې به را ته نېغې ولاړې وې او وار به يې نه راکاوه چې ځکه‌ګانې ورته پيدا کړم. لا به مې يوه ځکه نه وه موندلې چې د

ketabton.com - The Digital Library

ولېګانو بله ټولۍ مې مخې ته راشنه شوه. «ربه! ربه! زمـا ربـه! لېونی شوم په فکرونو.»

همداسې روان وم، سرګردان وم.

یو وخت مې سر پورته کړ. ګورم چې ډلې ډلې خلک سره پنډ دي. ته وا په مېلې راغلي دي. څوک یو ځای څوک بل ځای لکه د مېږو او پسونو رمې سره راټول دي.

ورو ورو تر ټولو نژدې ډلې ته ور روان شوم. ښه ورنژدې شـوم. د دوی مخونه، سترګې او بدنونه مې سهي کړل. اکثرو نرانـو یـې اوږدې سپینېږېرې او اوږدې څڼې لرلې. د ځینو خو برېتونه هم دومره غټ وو چې خولې یې په کې پټې وې.

ښځې یې دنګې نرۍ، ګوړګوټي ویښتان. د هر چـا سـترګې کلـه تورې، کله ځرځې، کله شنې، کله نیلي، او کله بیا د ټولو رنګونـو ګډولې.

هر څوک په خپلو خبرو کې پټ. د هر چا جامې لـه خپلـو خـبرو جوړې وې او د هر چا خبرې په بېل رنګ. د هر چا په څېره کې د دریاب شور او د صحرا خاموشي.

اوس نـو بېخـي ور رسـېدلی وم. موسـکې څېـرې یـې را تـه را واوښتې.

را ته وویل شول: خدای دې راوله! په خیرونه، پلټونکیه پـه خیـر راشې!

ketabton.com - The Digital Library

دا خبرې په مختلفو رنګونو هوا ته پورته شوې وې. رنګونــه زمــا خوا ته راغلل. د ډېرې نرۍ ليکې غوندې را نه تاو شول. ايله اوس مې ځان ته پام شو چې لوڅ لغړ يم او يوازې د رنــګ ډېــره نــرۍ کړۍ مې د پښو له ښنګرو راچاپېره ده.

ژر مې لاسونه د خپلې تناسلې آلې مخې ته ونيول، خو ګټه يې ونه کړه. ته وا لاسونه مې رڼې ښيښې دي، هر څه ترې ښکارېدل.

را ته وويل شول: موږ ستا بدن ته نه ګورو، ستا فکــر تــه ګــورو. پوهېږې؟ دنيا ته ولاړو لوڅ لغړ وو او دلته چې راغلو هم لــوڅ او لپړ وو. نو د بدن لوڅوالی عيب نه دی. که بدن دې په جامو پټ نه وي، پروا نه کا عيب خو دا دی چې په فکرونو پټ نه وي.

دا خلک څه په ګډو وډو سر وو. حيران دريان مې شا و خــوا تــه کتل.

بيا را ته وويل شول: چورت ورته مه وهه. ورو ورو به پــه خــبرو پټ شې.

زړه مې لږ کرار غوندې شو. د هغوی په خــبرو مــې پــوره يقــين وشو. لاسونه مې مړه پړه د بدن دواړو خواوو ته ايلــه کــړل. خــو حيرانۍ بيا په مخه کړم. دوی څــوک دي؟ دا خــبرې ولــې ليــدل کېږي؟ خبرې ولې رنګونه لري؟ انسان په خپلو خبرو او فکرونــو څنګه پټېږي؟ وايي چې دنيا ته لوڅ تللي وو او دلته هم لوڅ راغلي يو، نو دا کوم ځای دی؟ دا دنيا نه ده؟

يوه رنګ پوښتنه وکړه: ښه، پلټونکيه! ته څوک يې؟

ketabton.com - The Digital Library

زما له خولې نه خبرې ووتې: زه، اشرف المخلوقات یم.

عجیبه وه، زما د خبرې رنګ خوسا و. په هر رنګ خبرې مې هلتــه لیدې خو خوسا رنګ یوازې زما د خبرو و.

لا عجیبه خو دا چې زما د خبرو انداز هم بدل شوی و. تــه وا بــل څوک زما بدن ته ننوتلی او غږېږي.

راته وویل شول: دا دعوا په څه کوې چې اشرف الخلوقات یې؟

ومې ویل: په دې چې زه خبرې کولی شم.

- خبرې خو غږونه دي. غږ خو له تیږې څخه هم راوځــي. باد، باران، تالنده، او د اوبو څپه، ماتېدل او نړېدل دا ټول غږونه نه دي؟ نو، ستا د خبرو تر غږونو خو نــور زورور غږونه هم شته.

ومې ویل: هغه غږونه به زورور وي، خو بې معنا دي.

- ولې به بې معنا وي؟ د لوښي د ماتېدو غږ دا معنا نه لري چې نور ور نه کار نه شې اخیستلی؟ د تالندې غږ نه وایي چې زه او برېښنا سره ملګرې یو؟ د باران غږ د تکــرار او تناوب معنا نه لري؟ په سیند کې د اوبو شرهار در ته نــه وایي چې ځم، ځم، ځم؟

ومې ویل: امممم، ما دې شیانو ته فکر نه و کــړی. ګومــان کــوم اوس پوه شوم چې تاسې ولې پټ یئ او زه ولې لغړ یم.

د نرۍ موسکا رنګ هوا ته پورته شو.

ketabton.com - The Digital Library

ومې ويل: ګورئ! زه اشرف المخلوقات په دې يم چې فکـر کـولی شم.

- ډېر ښه! او د فکر نښې نښانې او د فکر نتيجه دې؟

ومې ويل: زه چې هر کار کوم، د يوه فکر نتيجه ده.

- دا منې چې فکرونه هلــه ارزښــتمن وي چــې نتيجــه يــې ارزښتنمه وي؟

ومې ويل: بالکل، منم يې.

- ارزښتمن کوم کارونه دي؟

لږ سوچ مې وکړ، بيا مې وويل: هغه کارونه چې ګټور وي.

- ډېر ښه! اوس به راشو دې ته چې ستا کارونه ډېر ګټــور دي که د ونې.

دې پر له پسې پوښتنو داسې ور خپل کړی وم چې نور خوندونــه يې يو مخ را نه هېر کړي وو. حيران وم چې ولې مې پخوا پــه دې خبرو فکر نه و کړی. سره له دې چې زما هر ځــواب بــه غلــط را وخوت، خو بيا هم پوښتنو او پر پوښتنو فکر کولو خوند راکاوه.

د ونې پر کارونو مــې غــور وکــړ. پــه تشــو تــورو خــاورو کــې زرغونېږي او رنګارنګې مېوې کوي. ونې د ډېــرو مرغــانو ځــالې دي، د مچيو او چينجيو ګوزاره پرې کېږي، لرګي يې خپل کمالونه لري، پاڼې يې خپل.

ketabton.com - The Digital Library

د یوولس کلن ماشوم غږ مې واورېد: «نباتات هغه موجــودات دي چې زموږ فاضله مواد په مېوو بدلوي. موږ خپل فاضــله مــواد د ونو بېخ ته اچوو او دوی ورنه مېوې جوړوي.»

ومې ویل: رښتیا چې د ونې کارونه ډېر گټــور دي، خــو ونــې دا کارونه په خپل اختیار نه کوي. ونه فکر نه کوي چــې زه بایــد دا رنگه مېوه ونیسم، داسې پاڼې وټوکوم، داسې څانگې او ښــاخونه وکړم.

- نو ونې د چا په اراده کار کوي؟ څوک ورتــه وایــي چــې داسې وکړه، هسې وکړه؟ ونې د چا په فکر عمل کوي؟

ومې ویل: معلومداره خبره ده چــې د خــدای پــه امــر او اراده دا کارونه کوي.

د رضایت د موسکا رنگ مې ولید چې د ټولي له پاسه کړۍ کــړۍ هوا ته پورته کېږي او لکه وربېځ، لکه لوگی ورو ورو زما خوا تــه راځي او بیا پر ما را کوزېږي، نرۍ لیکې را نه گرځوي او د پېښــو خوا ته مې خوځېږي.

را ته وویل شول: گوره پلټونکیــه! دا خــبره بــه دې نــه هېــروې. وروسته به مو په کار شي. اوس بل دلیل ووایه چې ولې فکر کوې چې اشرف المخلوقات يې.

فکر مې وکړ. بیا مې وویل: په دې چې زه په ډېر ښــه ډول جــوړ شوی یم. ښایسته یم. زه تر هر موجود زیات کامل یم.

ketabton.com - The Digital Library

- ښه خبره ده، خو دا هم واوره! ستا تر نظر د شاهین او د ګوربت نظر خورا تېز دی. ډولفین او ماښام ځکالۍ داسې غږونه اوري چې ته یې نه شې اورېدلی. تا کله د مېږیو او موږکانو غږ اورېدلی؟ لېوه او سپي په بویولو کې تر تا سل وارې تکړه نه دي؟ ان میکروبونه وګوره، ځینې میکروبونه بې له هوا پایي، ځینې یې په ډېرو سړو اوبو کې ژوند کوي چې ته په کې یوه شېبه طاقت نه شې کولی. د شاتو مچۍ تر تا ډېرې منظمې دي. ډېر ژوي د ځان په خوندي ساتلو تر تا ښه پوهېږي. او پاتې شوه د ښایست خبره، ښایست خو په هر څه کې شته.

دغه ټول شیان چې دوی یاد کړل، زما سترګو ته ودرېدل. هر یو یې په موسکه خوله راکتل، ګوندې را ته وایي چې څنګه شوې؟

بل فکر مې ذهن ته راغی، ومې ویل: دا خبرې سمې دي، خو زه عقل لرم او دوی عقل نه لري.

- ښه خبره ده. راځه چې په دې باندې سره پوه شو چې عقل دی څه شی.

ومې ویل: عقل د ښه او بد توپیر کول دي. عقل سم او ناسم بېلوي او سمه لاره را ته ښیي.

- ښه څه شی دی؟

ومې ویل: ښه، ښه دی کنه. ښه هغه شی دی چې ګټور وي.

ketabton.com - The Digital Library

ټولو جامونه پورته ونيول. د هر چا جام ته د هغه د خبرو په رنګ شراب ورتوی شول. ته وا د هر چا له پاسه د شرابو جلا جلا داسې نلونه دي چې کله جامونه ورته ونيول شي، دوی اتومات خلاصيږي.

زه هم تږی شوم. سخت تږی شوم. تنده مې وار په وار سره زياتېده. ومې ويل: زه يې هم غواړم.

يو جام په لاس کې راکړل شو. سپک و. تش را ته واېسېده. منځ ته مې يې ور وکتل. د جام په تل کې د ځاځکي هومره شراب پراته وو. د جام شونډه مې پر شونډې کېښوده. نسکور مې کړ. ځاځکی ورو ورو را روان شو. ښه ځنډ وروسته مې خولې ته راولوېد. خو ته وا د اور ځاځکی و. تنده يې لس نه، سل نه، زر ځله را زياته کړه.

نورو ځوابونو ته مې فکر وکړ. پام مې شو چې هر څومره چې فکر کوم، هماغومره مې تنده لا پسې زياتيږي خو په عذابوي مې نه، بلکې لا زيات خوند راکوي. تندې داسې خوند راکاوه لکه د تندې ماتول.

را ته وويل شول: که د عقل کار د ګټې او زيان توپيرول وي، نو هغه چا چې تا ته يې عقل درکړی، مطلب يې څه و؟ مطلب يې همدا نه و چې د ګټې کارونه دې زيات وي، بلکې ټول کارونه دې ګټور کارونه وي؟

ketabton.com - The Digital Library

ومې ویل: همداسې ده. خدای عقل د همدې لپاره راکړی دی چې ځان او نورو ته ګټه ورسوم.

- ډېر ښه. نو د خدای منظور «ښه» یعنې «ګټه رسـول» دي نو په دې حساب خو ونې د خدای امر تر تا ښـه تـرسره کوي ځکه چې ټول کارونه یې د ګټې دي. خو ته چې ځان اشرف المخلوقات بولې، ځـان عقلمـن او د ارادې څښـتن بولې، ستا څومره کارونه ګټور دي؟

لا مې ځواب ته ځان نه و جوړ کړی چې را ته وویل شـول: ولـې ستا ټول کارونه د ګټې نه دي؟ بلکې ډېر کارونه دې تـاواني دي. ته هم ځان ته تاوان رسوې او هم نورو ته. دا ولې؟

ومې ویل: دا په دې چې زه خورا لوی دښمن لرم، شیطان. شیطان له ما نه لاره غلطوي. شیطان مې وسوسه کوي چې په غلطـه لاره لاړ شم.

دا ځل د موسکا پر ځای د شرنګېدلې خندا رنګ هوا ته پورته شوه. دې رنګ وویل: پوهېږې؟ ما ته دې د کبۍ او مونوک کیسه را یاده کړه. د زلکیو او پېغلوټو لپاره دې کیسـه کـې یـو زلکـی ځیـرک نومېږي.

د ځیرک غږ مې تر غوږو شو چې ویل یې: زه به خپله کیسه پخپله درته ووایم. یوه ورځ په مکتب کې استاد وویل چې انسان تر ټولو مخلوقاتو غوره دی، اشرف المخلوقات دی. استاد ویل چې انسـان

ketabton.com - The Digital Library

ځکه غوره دی چې عقل لري او خدای پاک یوازې انسان ته عقــل ورکړی دی او انسان یې خپل خلیفه ټاکلی دی.

ما ورته وویل چې استاده! که انسان عقلمن دی، نو ولــې یــو بــل وژني. هره ورځ جګړه وي، چاودنې وي، بمونــه وي، مرمــۍ وي چې انسانان وژني. څوک چې عقل لري، نو همداسې کوي؟

بیا استاد وویل چې دا خــو د شــیطان کــار دی، شــیطان انســان غولوي.

ما له استاد نه پوښتنه وکړه چې که انسان عقل لري، نو بیا ولې د شیطان مني؟

استاد وویل: شیطان زورور دی، خورا چــالاک دی، انســان خطــا باسي.

ما بیا وپوښتل: شیطان زورور دی، که خدای؟

استاد ځواب راکړ: دا نو پوښتنه ده چــې تــه یــې کــوې؟ تــه نــه پوهېږې چې خدای هر څه کولی شي او تر هر چا بر دی؟

ما وویل: استاده! دا خو منم. پوهېږم چې خدای پاک هر څه کولی شي. خو انسان چې د خدای خلیفه دی، ولې د شیطان مني؟ څوک چې د شیطان مني، هغه به د شیطان خلیفه وي، که د خدای؟

زما ټولګیوالو کټ کټ وخندل. د استاد تندی تریو شو. مېز یې په سوک وډباوه. ټولګیوال مو غلي شول. استاد زه له غوږه ونیــولم. په څټ یې په څپېړه ووهلم. له صنفه یې وشړلم او را ته ویې ویل چې ځه د شیطان بچیه! ستا پلار به د شیطان خلیفه وي.

ketabton.com - The Digital Library

د ځیرک کیسه خلاصه شوه. یو ځل بیا د خندا رنــګ د ټــولي لــه پاسه په هوا کې را ښکاره شو.

بیا را ته وویل شول: ښه نو، د ونې خبره به بیا را واخلو. شــیطان که زر وارې ونې ته ووایي چې مېوه مه کوه، ونه یــې خــبره نــه مني. خو ته که یوه د خدای ومنې، لس د شیطان منــې. ونــې تــه خدای په ازل کې ویلي دي چې دومره وده بــه کــوې، دومــره بــه جګېږې، دومره څانګې او پاڼې به کوې، په دې وخت کې به غوټۍ کوې، په دې وخت کې به مېوه کوې، مېوه به دې په دې وخت کې پخوې، په مني کې به دې پاڼې تویوې او په پسرلي کــې بــه یــې بېرته ټوکوې. ونې د خدای هر امر هو بهو ترسره کوي، خــو تــه چې د خدای خلیفه یې، اشرف المخلوقات یې، ته داسې نــه کــوې. اوس ته ګرم یې که شیطان؟

سر مې ټټر ته را ټیټ شو. په زړه کې مې ځان ته وویل چې ســتا یې له دې خبرو سره څه. بې غمه به دې عیشونه کول، هســې دې ځان په دې لانجمن بحث اخته کړ.

چې ځنګه مې سر پورته کړ، هغه ټولی بېخي ورک و. د هغوی پر ځای ونې ولاړې وې. ډېرې ونې، بېخي ډېرې ونې. هر رنګه ونې. د انارو، د مڼو، د ناک، د توتانو، د مندتو، د خټکیو، د هنــدواڼو، د هرې مېوې ونې. د مېوې د هرې ونې په څنګ کې یوه بې مېــوې ونه ولاړه. داسې راته واېسېده چې د هغه ټولي ښځې د مېوو پــه ونو اوښتې وې او نران یې په چنار، نښتر، او ولو.

ketabton.com - The Digital Library

د دې نو څه معنا؟ نو دا ټولې ونې وې چې تر اوسه پورې یــې را سره خبرې کولې؟ دوی د ونو د ګڼې خبرې په همدې وجه کــولې چې پخپله ونې وې؟

ګنګس وم. سر مې نه خلاصېده چې څه کیسه ده. خو هغوی کــه ونې وې، که انسانان، خبرې خو یې سمې وې. د انار ونې ته مــې لاس ونیو، خو نه یې څانګه را ټیټه شوه او نه یې انار په لاس کــې را ولوېد. لاس مې پسې ور اوږد کړ، خو څانګه پورته وه. ورغلــم چې ور وخېژم.

په کوچنیوالي کې به هر وخت ونو ته ختلم. ونو ته ختل را ته هېڅ هم نه وو. زموږ کور ته نږدې پټي وو او د پټیــو پــه مــنځ کــې د ویالې په غاړه د توت ونې. د توت د ونې له پاسه د لاندې ځمکــې نندارې به ډېر خوند راکاوه.

یو مازدیګر مور را ته په څه خــبره پــه غوســه وه. جــارو یــې را واخیسته چې ومې وهي. په یوه منډه ترې وتښــتېدم او ونــې تــه پورته شوم. څو پورې چې دا د سرای له دروازې را وتلــه، زه پــه ونه کې ناست وم. هغې به فکر کړی و چې د دېواله شا ته پټ یم، سوکه سوکه د دېوال کونج ته ورغله، جارو یې تیار پورته نیولی و چې څنګه له هغې خوا راشم، وار را باندې وکړي. ما به لــه پاســه ورته کتل او پټ پټ به مې خندل.

په هغه ورځ کور ته نه ولاړم. د ماښام اذان وشو. پلار او تره مــې راپسې ګرځېدل او ما ځان غلی کړی و. تیاره شوه. وډارېدم. ورو

ketabton.com - The Digital Library

ورو ښکته شوم. په دې وخت کې مې پلار لاټين په لاس تــر ونــې لاندې تېرېده چې ما د ونې له آخرې څانگې نه ځان خطا کړ. درب پر ځمکه ولوېدم. پلار مې چيغه کړه: وی! وی!

او دې سره په منډو شو. لا يــې دوه گامــه نــه وو اخيســتي چــې وغورځېد. لاټين يې له لاسه په وياله کې ولوېد. سخته خندا راغلې وه خو له ډاره مې ونه خندل. غږ مې وکړ: آغا! مه ډارېږه، زه يم. دا چې نور څه وشول، تاسې به پخپله پوهېږئ.

خو د دې انار ونې ته ختل هغسې آسانه نه وو. پښې مې له ځمکې نه بېلېدې. پښې مې داسې درنې وې لکه د اوړو بــوجۍ چــې دې ورپورې تړلې وي يا لکه په ځمکې پورې چې مېخ شوې وي. پــه ډېر تکليف د ونې هغې ټيټې څانگې ته وختم. انار مې را وشکاوه. له څانگې نه مې په يوه لاس ځان راځوړند کړ او بيا مې لاس ايلــه کړ. څانگه ډېره لوړه نه وه خو داسې کلک پر ځمکې ولگېدم چــې ته وا د دوهم چت له بامه رالوېدلی يم.

انار مې مات کړ. دانې يې داسې کلکې ورپورې نښتې وې چې ته وا چا په ايلفي سرېښ نښلولې وي.

ډېر زورونه مې ووهل، ايله چې يوه دانه ترې بېله شوه. دانه مــې خولې ته واچوله. خوله مې پرې ډکه شوه. چې هــر څــه بــه مــې ژدويله، نه خلاصېده. ډېر ځنډ وروسته مې له ستونې تېره شــوه، خو معدې ته نه، داسې را ته ايسېدل چې سر ته مــې خېــژي. لــږ وروسته مې وليدل چې په ماغزو کې مې د برېښنا غونــډې تېــزه

ketabton.com - The Digital Library

رڼا پړکېږي او چټکه له يوه ځايه بل ځای ته ځي، له بله بل ځـای ته. ټول وجود مې له پوښتنو ډک شو. بې شمېره پوښتنې. داسـې پوښتنې چې هېڅ کله مې يې په اړه فکر نه و کړی.

پوښتنو ځوابونه غوښتل او ځوابونو سفرونه. رهي شـوم. گـورم چې تر زنگانه پورې په رنگونو کې پټ يم. د فکرونو، د پوښتنو، د خبرو په رنگونو.

روان وم خو نه پوهېدم چې په کوم لوري ځـم او ولـې ځـم. لـه پوښتنو داسې ډک وم لکه شپه چې په ستورو ډکه وي. لکه د هـر ستوري پړکا چې دې د ځان ليدو تـه وربـولي، همدغسـې هـرې پوښتنې به هڅه کوله چې زما پام ورخپل کړي. د پوښتنو تر منځ سيالي وه. بالاخره يوې پوښتنې تر نـورو ځـان را نـژدې کـړ: د خلقت راز. کاينات ولې هست شوي دي؟

د دې ځواب مې په ذهن کې تيار و: زموږ لپاره. موږ پر ځمکـه د خدای خليفه يو، نو هر څه ځکه پيـدا شـوي دي چـې زمـوږ پـه خدمت کې وي.

يوه شرنگېدلې خندا نه، بلکې د شرنگېدلو خنداگانو ټولۍ په هـوا کې وپړکېده. لکه تنبور، رباب، سـتار، دوتـار، گيتـار، ويـولن او غيچک چې په گډه سره وخاندي.

په دې خنداگانو کې يوه خبره نغښتې وه: «دوه شيان حد نه لري: کاينات او د انسان حماقت او زه مطمين نه يم چې دا خـبره دې د کايناتو په اړه سمه وي.»

ketabton.com - The Digital Library

جالبه وه. لکه چې د دوی د بحث موضوع هم هماغه زما پوښــتنه وه.

ورنژدې شوم. یوه کړی نوراني کســان چــې د یــوې دایــرې پــه شاوخوا کې ناست وو، پاڅېدل. ټولو زما خــوا تــه مــخ واړاوه او تعظیم یې را ته وکړ. دا خلک را ته ډېر پــوه، ډېــر نــامي ښــکاره شول. داسې را ته ابېسېده چې هر یو تر سلو، تر زرو، تــر لکونــو پادشاهانو ډېر مهم دی. چې دومره لوی او مهم خلک دي نو ما ته یې تعظیم څنګه وکړ؟

یوه یې وویل: ځکه چې ته پلټونکی یې. ته د پوښتنو په ځوابونــو پسې را وتلی یې او هر څوک چې لټه کوي، موږ د هغــه درنــاوی کوو. هر څوک چې تیار ځوابونه نه غواړي، بلکې غواړي هر شــی تجربه کړي او ویې ازمایي، یا یې د خپل فکر په زور پیــدا کــړي، هغه د احترام وي. زه ابو ریحان بیروني یم.

دا یې بل عجیب کار! دوی زما فکر لوستلی شو.

بل یې وویل: ته پوهېږې چې بیروني ستا وطندار دی او په غزني کې ښخ دی؟

ومې ویل: هلته خو ډېر اولیا ښخ دي، خو د ده نــوم مــې لا نــه و اورېدلی.

نری خندا او بیا: جالبه ده! دی د منځنیو پېړیو د نــړۍ تــر ټولــو لوی عالم و. ده د ځمکې د محیط او شــعاع انــدازه ډېــره دقیقــه معلومه کړې وه، په هاغه وخت کې چې وسایل او امکانات هم نــه

ketabton.com - The Digital Library

وو. یوه جالبه کیسه به یې زه درته وکړم. البیروني به ویـل چــې علم له تجربې پرته علم نه دی. یوه ورځ د سلطان محمود غزنوي په دربار کې د شیخ عبدالرحمن په نوم یوه عالم پاچا ته وویل چې که انسان یا حیوان د الماس یوه وړه ټوټه هم تېره کړي، ځای پــر ځای مړ کېږي او د زمردو رنګ د مار ســترګې ړنــدوي. خــو ابــو ریحان دا خبره نه مني.

سلطان محمود پاچا بیروني ته مخ واړاوه چې څنګه چل دی؟

بیروني وویل: خبره آسانه ده. تجربه به یې کړو. یو ســپی او یــو مار راولئ. ده د الماس یوه ټوټه په غوښه کې ونغښته او په ســپي یې وخوړه او د پادشاه د زمردو ګوته یې د مار مخې تــه ونیولــه. پوره انتظار یې ورته وکړ خو نه سپی مړ شو او نه مار ړوند شو. پاچا شیخ عبدالرحمن ته غوسه شو.

خو هغه عذر وکړ او ویې ویل چــې مــا دا خــبره د پخوانیــو پــه کتابونو کې لوستې وه او فکر مې کاوه چې سمه به وي.

د کیسې په اورېدو سره چورت را ولوېد چــې مــا پخپلــه څــومره دېرې خبرې په پټو سترګو منلې دي.

بدل شوی وم. پخوا دا خبرې هېڅ را ته مهمې نــه وې، خــو اوس دې بحثونو داسې خوند راکاوه لکه له ښاپېرۍ سره نزدېکت.

هغه کسان چې هلته را ټول وو، داسې پوهان وو چې ټــولې دنیــا پېژندل، خو ما یې لا نومونه هم نه وو اورېــدلي. ســوکرات، عمــر

ketabton.com - The Digital Library

خیام، ابن سینا، نیوټن، اډیسن، آینشتاین، سټیفن هاوکینګ، نیل ټایسن او ډېر نور.

ما وویل: خو ځینې پوښتنې په تجربې نه ځوابېږي.

- مثلاً؟
- مثلاً همدا پوښتنه چې ورپسې ګرځم. کاینات د څه لپاره خلق شوي دي؟ د دې ځواب خو ښکاره ده چې د انسان د خدمت لپاره پیدا شوي دي نو دا خو په تجربه نه ځوابېږي.

هاوکینګ وویل: او ته همداسې فکر کوې؟

ما وویل: هو.

هغه وویل: راځه چې اول وګورو چې ستا ځواب سم دی که نه. راځه چې زه او ته له ټایسن سره یو چکر ووهو.

ټایسن په نریو برېتونو کې موسکی شو. درې واړه د هاوکینګ پر ویلچییر سپاره شوو. هاوکینګ پر ویلچییر ناست و، زه او ټایسن د ویلچییر پر پېډلونو ودرېدو. ویلچییر د سترګو په رپ کې په هوا شو.

عجیبه شیان مې ولیدل. ما یوازې یو لمر پېژانده، خو په دې سفر کې پوهېږئ چې څو لمرونه مې ولیدل؟ سل نه، زر نه، لک نه، دومره ډېر لمرونه مې ولیدل چې څوک یې په حساب پسې نه رسېږي. داسې به یې درته ووایم چې که څوک یو لک اوښان درته ودروي چې د ټولو ویښتان یو په یو وشمېره، دا کار به وکړای

ketabton.com - The Digital Library

شئ؟ یا که دې سمندر ته کېنوي چې یو یو ځاځکی يې را واخلـه او دې خوا ته يې واچوه او حساب ورته وکړه چــې څــو ځــاځکي کېږي، نو دا به دې په وس پوره وي؟ لمرونه تر دې هــم ډېــر وو. ځينې لمرونه زموږ تر لمر په کراتو لوی، په کراتو روښانه، په کراتو سره. تر هر لمر ګڼې سیارې چورلېدې.

او زموږ ځمکه څومره وه؟

داسې وګڼه چې د ځمکې سمه او غر، وچه او اوبه ټــول پــه ونــو پوښلي دي او هره ونه لک لک پاڼې لري؛ دا کاينات وګڼــه. زمــوږ ځمکه په کې د يوې پاڼې يوه نقطه ده. لا به تر دې هم کمــه وي، خو زه يې د قیاس لپاره بل مثال نه شم پیدا کولی.

همدومره پراخ کاينات مو په څو شېبو کې ګز او پل کړل. ټايســن او هاوکينګ د کاينات د هرې برخې په باره کې داســې معلومــات راکول چې ته وا خپل کور يې دی او هر ځای بــه يــې پــه کراتــو لیدلی وي.

داسې لمرونه مو ولیدل چې نــوي زېږېــدلي وو او لکــه نــوزېږی ماشوم چې ډېر کم او ورو ورو لاس او پښې خوځوي، هغوی هم کله په يوه خوا کله په بله خوا کې تتې لمبې کولې.

داسې لمرونه مې ولیدل چې خاپوړې يې کولې، ورو ورو خوځېدل او څرخېدل او لمبه او رڼا يې هم همداسې.

ketabton.com - The Digital Library

ځينې لمرونه بيا چست و چابک لکه زلمکي ماشــومان پــه غورځــو پرځو، تېزې لمبې، چټک خوځښت، او لکه تکــړه ښــکلې اتڼچيــانې چې د ډول درز ته د بوړبوکۍ غوندې چورلېږي.

ځينې نور لمرونه داسې وو لکه بوډا چې په لوړه وخېژي او ستمی يې وشي. د دې لمرونو له تتو لمبو نه د زګېروي ورږم راته.

ځينې لمرونه بيا لکه مرګي حاله بوډا چې د ځنکدن په وخــت کــې ډېره شېبه وروسته يوه ساه وباسي او بيا مړ پړ پروت وي.

داسې سيارې مې وليدې چې يــو مــخ لــه کنګلــو جــوړې وې، د سکروټې غوندې سرې سيارې، د ځمکې په شان شنې سيارې چې سيندونه او سمندرونه په کې وو. داسې منظــومې چــې دوه درې لمرونه په کې وو او سيارې به يې پــه وار سره تــر دواړو يــا درې واړو لمرونو څرخېدې.

چې بېرته راغلو او د پوهانو کړۍ ته ورننژدې شوو، له پاســه مــې وليدل چې هغه دايره چې دا پوهان ترې چاپېر وو، ټــول کاينــات هماغه دايره وو. وبه يې منۍ؟

آينشتاين وويل: سفر دې څنګه و؟

ومې ويل: فکر يې را بدل کړ. که هر څه زموږ لپــاره پيــدا شــوي وای، نو يوازې يوه ځمکه، يوه سپوږمۍ او يو لمــر بــه بــس و. دا دومره ارت و بېرت کاينات چې د ځمکې او لمر غوندې لکونه لکونه لکونه لکونه سيارې او لمرونه په کې دي، د څه لپــاره؟ د هــر څــه لپاره به وي خو د انسان لپاره نه دي.

ketabton.com - The Digital Library

د غړونو يوه ټولي وويل: خو موږ فکر کوو چې لا په ډېرو شيانو نه پوهېږو. سړی څه خبر، کېدی شي دا ټول کاينــات لــه ځمکــې سره رابطه ولري. کېدی شي د دې لپــاره چــې ځمکــه د اوســېدو شي، دغه بې شمېره ستوري، لمرونه او سيارې په کار وي. کېــدی شي يو وخت ځمکه نور د ژونــد کولــو لپــاره مناســبه نــه وي او انسان بلې سيارې ته کډه شي، له بلې بلې ته، او همداســې ډېــرو نورو سيارو ته خپاره شي. کېدی شي د انسان نسل دومــره ډېــر شي چې په ځمکه کې نور ځای نه شي او بيا نورو سيارو تــه لاړ شي. کېدی شي داسې رازونه پــه کــې وي چــې مــوږ هــېڅ کلــه ورباندې فکر نه وي کړی. نو موږ همدومره ويلی شو چې په دې نه پوهېږو چې دا خورا ستر کاينات د څه لپاره جوړ شوي دي.

سوکرات وويل: بله به وکړو. نور کاينات به پرېږدو، د ځمکــې پــه اړه به څه ووايې، ځمکه د انسان لپاره پيدا ده؟

ومې ويل: خود. ځمکه خو خاص د انسان لپاره جوړه شوې ده.

ويې ويل: ډېر ښه. په دې پوهېږې چې انسان کله پيــدا شــو او د ځمکې عمر څومره دی؟

غلی وم.

ابو ريحان ته يې اشاره وکړه او ويې ويل: دی په محاسبو کې ډېر تکړه دی.

ابو ريحان وويل: زموږ تر زمانې زر کاله وروسته ساينسپوهانو د هر شي د عمر د اندازه کولو دقيق وسايل پيدا کړل. هاغــه مهــال

ketabton.com - The Digital Library

ځمکه څه باندې څلورنيم ميلیارډ کلنه وه او د انسان د پيدايښت ټول ټال دوه ميليونه کاله کېدل. څلورنيم ميلیارډ ډېر لوی عدد دی خو که د ځمکې عمر يو کال وګڼو، انسان د دې کال په وروستۍ ورځ، په وروستې ساعت، په وروستۍ دقيقه کې پيدا شوی دی. اوس نو فکر ورته وکړه چې توپير يې څومره زيات دی.

سوکرات وويل: له دې خبرې څه نتيجه اخلې؟ که دا خبره هم ورسره يو ځای کړو چې ډېر نور ژوي تر انسان مخکې پيدا شوي او ختم شوي دي. تر انسان شپيته ميليونه کاله مخکې ډايناسوران او ډېر نور ژوي اوسېدل.

حيرت اخيستی وم. نه پوهېدم چې څه ووايم. فکر مې وکړ چې که ځمکه د انسان لپاره پيدا وای، نو د انسان له پيدا کېدو سره هم مهاله يا لږ وړاندې بايد پيدا شوې وای. موږ فکر کوو چې ټول حيوانات او ونې بوټي، حشرات او هر څه چې دي زموږ لپاره هست شوي دي. دا خو به ومنو خو هغه حيوانات چې تر موږ مخکې وو او اوس نشته او د هغوی هېڅ اثر په موږ باندې نشته نو دا څنګه وبولو؟

آينشتاين وويل: بله واوره! که فرضاً په بله سياره کې داسې ژوندي ساري ووينې چې تر تا هوښيار، تر تا ښه او تر تا ګټور وي، نو بيا به څه ووايې؟ ابن سينا! ته څنګه موسک شوې؟

ابن سينا وويل: حی ابن يحيان مې را ياد شو.

ketabton.com - The Digital Library

آینشتاین وویل: واه! واقعاً چې ډېره په زړه پورې کیسه دې لیکلې وه. تخیل دې عالي دی او ما هر وخت ویلي دي چې تخیل تر پوهې زیات مهم دی.

ابن سینا وویل: همداسې ده. ستا هره خبره د کاڼي کرښه ده. ښه نو، پلټونکیه! نه غواړې چې دا ځل زه یو چکر درکړم؟

ومې ویل: ولې نه!

د ابن سینا له دواړو ډېو وزرې راووتې، د بوډۍ ټال غوندې رنګونه یې وو خو خورا زیات رنګونه، لس نه، سل نه، زر رنګه رنګونه.

زه یې تر لاس ونیولم او دواړه په هوا شوو.

ما یې د وزرو پوښتنه وکړه.

ویې ویل چې ښی وزر یې د تخیل دی او چپ وزر یې د تفکر.

خورا ډېر مزل مو وکړ.

بیا یوې بلې سیارې ته ورسېدو.

خورا شنه، خورا سمسوره، خورا ښکلې. په هوا کې یې د ونو بوټو د ګلانو خوشبویي ګډه وه. هلته ساه اخیستل داسې خوندور و لکه د شهوت په اوج کې چې دې پوزه له حمامه راوتلې مستې محبوبې پر اوږه وي او له هر ځل ساه اخیستلو سره د هغې د زلفو خوشبویي دې سږو ته ننوځي او په ټول بدن کې دې خپرېږي.

ketabton.com - The Digital Library

چې ورنژدې شوو، ومې ليدل چې زرگونه خورا لوى لوى نا آشنا حيوانات لكه عسكر په منظمو ليكو كې ولاړ دي. هر يو يې د غونډۍ هومره لوى او پر هر يو يې يو وړوكى خوځېدونكى شى سپور و.

چې لا نور هم ورنژدې شوو، ومې ليدل چې هغه وړوكي شيان د بنيآدمانو غوندې وو خو تر موږ درې چنده غټ.

د ابن سينا يوه وزر را ته وويل: دا غټ غټ ژوي چې وينې، د دې سيارې ډايناسوران دي.

سيالي شروع شوه. ټولو ډايناسورانو منډې پيل كړې. داسې چټک ځغستل چې په همدومره وخت كې چې تا دغه جمله ولوسته، هغوى د سيارې چارچاپېره دوره ووهله.

ته به وايې چې سياره به يې وړوكې وه.

نه، تر ځمكې لويه وه، ډېره لويه.

دوى ته غر او سمه، وچه او اوبه، لوړه او ژوره، دښته او ځنگل يو شان وو.

درې ډايناسوران تر نورو لږ وړاندې را ورسېدل. سپاره كسان يې له شا څخه را ټوپ كړل، شور او مستي يې وكړه، يو بل ته يې غېږه وركړه او خپل ډايناسوران يې ونازول.

په سر مې څه شى ولگېد. پاس مې وكتل. د ونې په څانگه كې يوه عجيبه مېوه ځړېدله. زموږ مېوې معمولاً گردې وي خو دا د

ketabton.com - The Digital Library

صندوق غونډې مکعبي وه او رنګ يې شېبه په شېبه بدلېده رابدلېده. لاس مې ور ووړ چې ويې شکوم.

ځانګې ځان را نه لرې کړ.

يوه غږ وويل: نه، نه، نه! چا ته بايد زيان ونه رسوو.

د غږ لورې ته مې وکتل. هماغه کس و چې ډايناسور يې تر نورو وړاندې رسېدلی و.

ما وويل: مېوه خو وي د خوراک لپاره.

ويې ويل: ستاسې په سياره کې به همداسې وي، خو دلته نه. موږ هېڅ ژوندي ساری نه خورو او هېچا ته زيان نه رسوو. ابن سينا آشنا! همداسې نه ده.

ابن سينا موسکی شو، را ويې کتل او ويې ويل: رښتيا وايي.

پوښتنه مې وکړه: نو تاسې څه شی خورئ؟ په څه شي پايئ؟

هغه يوه ګوته جګه کړه، لکه شاګرد چې په صنف کې د اجازې اخيستلو لپاره ګوته جګوي، په ګوته يې پورته خوا اشاره وکړه.

پورته مې وکتل. رنګارنګې کرۍ په هوا کې تاوېدې، وږې، لويې، بېخي لويې، شنې، زېړې، نارنجي، سرې، ګلابي او د زرګونو نورو رنګونو کرۍ. دغه کرۍ د همدې کس له سر څخه وتلې او په هوا کې خپرېدلې.

په خندا يې وويل: څنګه حيران شوې؟ حيرانېږه مه! دا فکرونه دي. دلته د هر چا خوراک فکر دی. موږ پنځان يو. موږ فکر توليدوو او د دې سيارې هر ژوی، هر بوټی فکرونه خوري. دغه

ketabton.com - The Digital Library

سيالي چې اوس وشوه، د همدې لپاره وه. هــر پنځــان چــې ډېــر فکرونه او ښه فکرونه په سر کې ولري، تر نــورو چټــک وي او د سيارې دوره ژر وهي. دا ځل مورې وګټله او دغه فکرونه چې ته يې وينې، مورې درې واړه پنځان يې په ګډه توليدوو.

ومې پوښتل: پنځان؟

موسک شو. ويې ويل: ته انسان، زه پنځان يعنې د پنځولو والا.

د پنځان غږې داسې پوست و لکه زما هغه ورېښمنې جــامې چــې د کيسې په سر کې مې په تن وې. د پنځان فکرونه هم دغسې پاسته ماسته وو خو ما نه شواى خوړلى.

ما چې د ابن سينا د تفکر وزر ته وکتــل، رنګونــه يــې کــټ مــټ همداسې وو لکه د پنځان د فکرونو رنګونه.

په ټوله سياره کې جشن و. ونو، بوټو، ډايناسورانو او نــورو ژوو فکرونه خوړل او ورو ورو نځېدل.

زه چورت يووړم چې مورې انسانان هر څه د ځان لپاره استعمالوو، بوټي خورو، د ونو مېوې خورو، څاروي حلالــوو، کبــان نيســو، وحشي ژوي ښکار کوو، د مختلفو حيواناتو غوښې خورو، ونې د خپل کور د کړکۍ او دړې د جوړولو لپاره پرې کوو ... خو پنځان بيا برعکس، د خپلې سيارې ټولو موجوداتو ته خــواړه برابــروي، هغه هم فکرونه.

د آينشتاين خبره مې راياده شوه چې ويل يې که په نورو ســيارو کې تر ځان هوښيار او ګټور موجود ووينې، نو بيا به څــه وايــې.

ketabton.com - The Digital Library

هغه رښتيا ويلي وو. پنځان تر موږ ښه دي. زه هسې په ځان غَره وم چې انسان يم او اشرف المخلوقات يم او هر څه زما لپاره پيـدا شوي دي.

ابن سينا وويل: انسانه! ته لـه پنځـان سره خوالـه وکـړه. زه بـه وروسته درپسې راشم.

په زړه کې مې ډېرې پوښتنې وې چې له پنځانه مـې بايـد کـړې واى. دوى په قوم څوک دي؟ په کوم دين دي؟ د چـا پـه مـذهب دي؟ ...

خو د حيرانۍ خبره دا وه چې هغه په دې شيانو ښېخي نه پوهېده.

ما چې د دين پوښتنه ځنې وکړه، پنځان وويل: ته دا راتـه ووايـه چې دين دى څه شى؟

دين خو دين دى. نو ما به څه ويلي واى؟

ومې ويل چې موږ انسانان څوک مسلمانان يـو، څـوک يهـودان، څوک نصارا، څوک هندو ... همدا مو دينونه دي.

ويې ويل: دا را ته ووايه چې دين د کوم درد دوا دى؟

لږ مې چورت وواهه. بيا مې وويل: دييييين، دين مو پوهوي چـې چا پيدا کړي يو، ولې يې پيدا کړي يو، چې مړه شـوه بيـا چېـرې ځو، بيا څه را باندې کېږي، دغسې خبرې.

- نور؟
- نور دا چې حلال او حرام وپېژنو. وپوهېږو چې خداى په څه شي خوشحالېږي او په څه شي ناراضه کېږي. جنـت

ketabton.com - The Digital Library

ځنګه ګټلی شو او په کومو کارونو دوزخ ته اچول کېـږو. امممممم دین را ته وایي چې څه ښه دي، کوم کارونه بـد دي ...

- ډېر ښه. او ستا دین تا ته څه وایي؟

ومې ویل: زما دین د حق دین دی. را ته وایي چې موږ واحد خدای پیدا کړي یو. هغه خدای چې یوازې هغه لایق د عبادت دی. زموږ خدای د خپلو بندګانو د لارښوونې لپاره پیغمبران استولي دي.

زما خبرې یې پرې کړې: ښه نو، معنا دا چې له تاسو لاره ورکه وه او خدای مو پیغمبران درولېږل چې لاره در وښیي، همداسې ده؟

- هو. موږ لمر خدای ګاڼه، باد، وربځ، توپان، تندر، سـېلاب، اور ... هر څه را ته بېل بېل خدایان ښکارېدل خو هغه بیا سمه لاره را وښوده چې خدای یو دی.

- نور؟

- نور نو دا چې موږ باید د خدای امر ومنو. پس له مرګه بیا ژوندي کېږو او بیا تل تر تله ژوندي پاتې کېږو. کـه ښــه کارونه وکړو، جنت ته به ځو او که مو د خدای نافرمــاني کړې وي، که مو پر چا ظلم کړی وي، که مــو د چــا حــق خوړلی وي، که مو څوک ناحقه وژلي وي، بیا نو دوزخ ته ځو او د خپلو بدو کارونو جزا ګالو.

- مطلب دا چې د دواړو احتمال شته؟ یعنې تاسې انســانان پر نورو ظلم کوئ، د چا حق خورئ، خلک وژنئ ...؟

- ومې ويل: داسې ده چې په موږ کې شيطان دی. هغه مو دې کارونو ته هڅوي.
- يعنې کوځ يې؟
- هو.

پنځان را ته موسکی و، ويې ويل: ته په دې حيران شوې چې په پنځستان کې دين ولې نشته او زه حيران وم چې انسان ولې دين لري. ما د خپلې پوښتنې ځواب پيدا کړ. اوس نو ستا وار دی. ته په پنځستان کې وګرځه او د خپلې پوښتنې ځواب پيدا کړه.

د پنځستان ټوله سياره مې ګز و پل کړه. رقم رقم بوټي، ونې، مرغان، او ژوي مې وليدل خو متفاوت. ونو به د بوټو لاس نيوه چې له خاورو يې را پورته کړي. ژويو نه بوټي خوړل او نه يې يو بل سره داړل. نه د هوسۍ غوندې مظلوم په کې و، نه د پړانګ غوندې ظالم په کې و. نه په چا کې د لېوه خوی و، نه د مېږې. نه چا د ګيدړې غوندې چرګان تېر ايستل، نه چا د مار غوندې چيچل زده وو. هېچا په چا کار نه لاره.

پنځانان ټول سره يو شان وو. د ټولو کار يو شی و، د فکر توليدول. بد، خوسا او بد بويه فکرونه چا نه جوړول، د ټولو فکرونه ښکلي وو، خوشبويه وو او هر چا به هڅه کوله چې لا زيات ښايسته فکرونه وپنځوي. که به چا ډېر فکرونه پنځول نورو به ورسره رخه نه کوله او که به څوک د فکر په توليد کې پڅ و، چا به نه رټه.

ketabton.com - The Digital Library

هغه خبرې چې د انسانانو په منځ کې دي، غلا، لوټ، تالا، دروغ، غیبت، بهتان، تېرى، ظلم، قتل ... هلته نه وې. هغوى د دې شیانو نومونه لا اورېدلي نه وو. نه یې غلا پېژندله، نه ظلم او نه قتــل و قتال.

په چکر کې وم چې د یوه غره له څوکې تــورې لــوخړې او سرې لمبې هوا ته پورته شوې. غړمبهار شو، د سرو اورونو سېل د غــره له سره را روان شو. اورشیندونکی فعال شوی و.

فکرونه په منډه ورغلل. یوه ډله یې د غره پر سر پــه آســمان کــې معلقه ودرېده. لوخړې به چې ځنې تېرېدې، پاکې صافې به شوې او هوا یې نه ککړوله. د فکرونو بله جوپه د اورني سېلاب مخې ته ورغله. له ځانه یې ناوه جــوړه کــړه او ســکروټې چــې پــه کــې وبهېدې، سړې شوې.

دغه ځای را نه ډېر لرې و خو سترګو مې داسې واضح لیــده لکــه تر منځ مو چې یوازې لس ګامه واټن وي.

زه لا د دې پېښې له حیرانۍ نه وم راوتلی چې د ســیارې پــه بلــه خوا کې سخت توپان والوت. فکرونو ورمنډې کــړې. لاســونه یــې سره ورکړل او جال یې جوړ کړ. توند توپــان چــې لــه دې جالــه تېرېده، په نرمه معطره وږمه بدلېده.

همداسې تلم تلم تلم چې تورې ورېځې راغلې. آســمان وغورپــده. شړکنده باران شو. سېل راغی. فکرونه یې مخې تــه ودرېــدل. زر

ketabton.com - The Digital Library

لښتي يې له ځانه جوړ کړل او د سپل اوبه يې د سيارې هرې خوا ته وبهولې.

لږ نور مزل مې وکړ. د ځنگل په منځ کې روان وم. ناڅاپه په ځنگل اور پورې شو. د تېښتې لاره مې کتله چې فکرونه راورسېدل او لاسونه يې سره ورکړل. لويه دايره يې جوړه کړه، تر اور چاپېر شول. ورو ورو د اور د مرکز خوا ته روان شول. وار په وار سره فکرونه وړاندې تلل او اور تتېده. په څو شېبو کې اور مړ شو. لوگي يې تصفيه شول او په پاتې ايرو کې يې نوي بوټي وبوټېدل.

نو داسې نه وه چې په دې سياره کې دې ستونزې نه وي؛ ستونزې وې او ډېرې وې خو فکرونو د هرې ستونزې چاره کوله.

پنځان ته مې کړه: په تاسو کې مرگ هم شته؟

ويې ويل: نه پوهېږم چې مرگ څه ته وايې خو دلته مرگ يعنې نه فعاليت. هغه پنځان چې فکر نه شي توليدولی، هغه تجزيه کېږي. د بدن برخې يې د نورو پنځانانو بدن ته ور جذبېږي. يوازې زړی يې پاتې کېږي. بيا دغه زړی هغه کسان چې ډېر فکرونه توليدوي، په خوا پورې نيسي او پالي يې. هغه په خپلو فکرونو تغذيه کوي او ستروي يې. بيا له هغه څخه نوی فکروال پنځان جوړېږي.

د دې سيارې هر څه عجيب وو.

ketabton.com - The Digital Library

له ځان سره مې فکر وکړ چې هلته چې ظلم نــه وي، شر نــه وي، تېری نه وي؛ بلکې لاسنيوی وي، همکاري وي او مينــه وي؛ چــې هره ستونزه په کې په فکر هوارېږي؛ نو هلته به دين څــه کــوي؟ موږ چې په دين پورې نښــتي يــو، وجــه يــې دا ده چــې خپلــې ستونزې پخپله نه شو هوارولی. موږ مطلق عدالت نه شو راوستلی نو د سزا جزا کيسې خدای ته پرېږدو چې په بله دنيا کــې عــدالت وکړي. نو پنځستان کې چې دغه کيسې نشته، دين خو بايد چې نه وي.

ومې ليدل چې زما له دېو څخه هم وزرو ټېغونه وهــلي دي. لاس مې ور ووړ، ډېر نري او خورا تنکي وو. حيراني مــې وار پــه وار سره زياتېده.

د ابن سينا غږ مې تر غوږو شو: بې خوبۍ دې مبارک شه!

- بې خوبۍ؟

ويې خندل: هههههه. هو بې خوبۍ.

زما په ډېو پورې نويو زېږېدليو وزرو ته يې اشــاره وکــړه، ويــې ويل: دا پالنه غواړي، خوراک غواړي او تا به په نيمو شپو کې لــه خوبه راويښوي. دا د دې سيارې د اوسېدونکو په شــان فکرونــه خوري. نو لکه مور چې په نيمه شپه کې بايد راويښه شي او خپل بچي ته تی ورکړي، ته به هم په نيمو شپو کې له خوبه راجګېږې او فکرونه به توليدوي چې دا يې وخــوري او غــټ شي. نــو بــې خوبۍ دې مبارک شه!

ketabton.com - The Digital Library

يوه بل غږ وويل: ښه به دا وي چې درته ووايو چــې ويښــتيا دې مبارک شه!

د غږ لوري ته مې وکتل، آينشتاين و.

هغه او ابن سينا وخندل.

آينشتاين وويل: خو چورت مه ورته وهه. که خوب در نه اخلي، په بدل کې يې بل شی درکوي. الوت! د الوتلو ځواک. وزرې دې چې سترې شي، بيا نو داسې الوت کولی شې لکه ابن سينا.

ابن سينا وويل: خوښه مو نه ده چې بېرته ولاړ شو؟

آينشتاين هوا ته لاس واچاوه. له هوا څخه يې يو تار راکښته کـړ، لکه د آزادې شوې باډېوې تار چې نيسې.

ويې ويل: ځو؟

ابن سينا ما ته کړه: ور وخېژه.

گورم چې آينشتاين د تار منځ راسپړلی دی. مخکې نری تار و خو اوس تر بېلر لوی نل ځنې جوړ شوی و. نه، نل و، تونل و چې په منځ کې يې څوکۍ اېښــې وې. درې واړه ور وختــو. پـر څوکيــو کېناستو. څوکۍ د تار په مــنځ کــې داســې وښــوېيدې لکــه پــر ښويېندوکۍ چې ځان خوشي کړې. د سترگو په رپ کــې هماغــه ځای ته ورسېدو چې ور نه راغلي وو.

ابن سينا وويل: دا د فضا – زمان تار دی. ده کشف کړی و.

گوته يې د آينشتاين خوا ته چې تر مــوږ مخکــې کــوز شــوی و، ونيوله.

ketabton.com - The Digital Library

دا وار د دوی ډله ډېره لويه وه. ډېر کسان تر يوې ګنبدې لانـدې راټول وو او بحثونه يې سره کول. په ګنبده کې ټـول کاينــات پــه حرکت کې وو. هر چا چې به د هر ستورې يا هر کهکشان پــه اړه خبرې کولې، هماغه ستورى يا کهکشان به په ګنبده کې لويېده او را نژدې کېده به.

ورو ورو مې د دوی ژبه زده کړه. ژبه يې هماغه وه چې زمـا زده وه خو مخکې يې په خبرو نه پوهېدم. اوس لږ لږ پوهېدم چې څه سره وايي.

د ابن سينا خبره رښتيا وه. بې خوبۍ را پورې ښخې شوې. هــره ورځ به مې د نويو شيانو په باره کې فکر کــاوه. نيمــه شــپه بــه هماغه فکر راويښ کړم او په ځان پورې به يې داسې بوخت کــړم چې د وخت تېرېدلو تــه مــې پــام نــه و. خــو دغــه بــې خــوبۍ ځوروونکې نه وې. نه به د ورځې ګنګس وم، نه خوبولى، نــه بــه مې په سر درد و.

وزرې مې ورو ورو لويېدې. د آيشنتاين خبره مې يــاده وه: «خــو چورت مه ورته وهه. که خوب درنه اخلي، په بدل کې يې بل شـــى درکوي. الوت! د الوتلو ځواک. وزرې دې چې سترې شي، بيا نــو داسې الوت کولى شې لکه ابن سينا.»

د الوتلو هوس را ولوېد. وزرې مې ورپولې خو هوا ته ايله دومره پورته شوم لکه چرګ چې الوځي او بيا بېرته پر ځمکه ولوېدم.

«وار وکړه، تلوار مه کوه!»

ketabton.com - The Digital Library

دا غږ د چا و؟

غږ و خو غږوالا نه و.

هماغه غږ وويل:

صوفي نشود صافي تا در نکشد جامی

بسيار سفر بايد تا پخته شود خامی

غږ که د هر چا و، و به، خو زه يې وپوهولـوم چـې الوتلـو تـه لا وخت شته.

د فکرونو په جوړولو او پېيلو داسې بوخت وم چې د وزرو غتېدلو ته مې پام نه و. يو وخت مې وزرې خلاصې کړې، گورم چې زمـا تر ونې درې چند لويې دي.

- اوس يې وخت دی.

شا ته مې وکتل. ابن سينا او ابو ريحان ولاړ وو.

والوتم. آسمان له ستورو ډک و. لرې او نژدې، راڼه او کمځـل. پـه دې منځ کې يوه رڼا را باندې ښه ولگېده. په زړه کې مـې را تېـر شول چې دا ښکلې رڼا به د څه شي وي.

د ټايسن غږ مې واورېد: د هېڅ شي.

لاندې مې وکتل. ټايسن سېگرېټ په شونډو نيولی و.

پوښتنه مې وکړه: د هېڅ شي؟ دا نو څنگه کېدی شي چې رڼا يـې وي خو پخپله نه وي؟

- که يې نه منې نو ورشه پخپله يې وگوره.

لايټر يې بل کړ او سېگرېټ ته يې ونيو.

ketabton.com - The Digital Library

په هوا کې د رڼا خوا ته ور روان شوم. په لاره کې مې له ځان سره ویل چې دا نو عجیبه خبره ده چې ډېره نه وي خو رڼـا يــې وي. ډېر مزل مې وکړ او د رڼا آخر سر ته ورسېدم.

خبره یې رښتیا وه. دا رڼا داسې وه لکه د کاغذ باد تار چې په هوا کې وي خو کاغذ باد ور پورې نه وي تړلی. رڼا له هېڅ ځایــه نــه راتله. رڼا د هېڅ شي نه وه. رڼا په فضا کې معلقه وه خو منبع یې معلومه نه وه. شا ته مې وکتل. دا وار رڼا ډېره لنډه شوې وه.

بېرته را وګرځېدم. هماغــه ځــای تــه ولاړم چــې ټایســن ولاړ و. سګرېټ یې په شونډو ایښی و او لایټر یې ورته لګولی و. زه چــې څنګه ور ورسېدم، د لایټر لمبه بنده او سګرېټ یې بل شو.

ومې ویل: سېګرېټ ډېر زیات نه څکوئ؟

- نه، دا مې اول دی. نن مې بل نه دی څکولی.
- دا څه وایې؟ یو دانه خو دې هغه وخت ولګـاوه چــې زه والوتم.
- دا خو هماغه دی. ته ډېر ژر بېرته راغلــې. رښــتیا د رڼــا منبع دې پیدا کړه؟
- نه. ته را ته وایې چې ډېر ژر بېرته راغلې خو ما ډېر اوږد مزل وکړ. ډېر وخت مې په دې سفر کې تېر شو.

ویې خندل: هههhe. لا ډېر نور شیان بــه دې حیــران کــړي. د دې پوښتنې ځواب به د آینشتاین په فکرونو کې پیدا کړې خو اوس دا را ته ووایه چې رڼا د څه شي وه.

ketabton.com - The Digital Library

- د هېڅ شي. ستا خبره سمه وه.

بیا یې وخندل: هههههه. زما خبره هره وخت سمه وي. ګوره! تا د هغه ستوري رڼا لیدله چې څو میلیونه کاله مخکې مړ شوی دی.

- څو میلیونه کاله!

نور نو خبرې مې د میلیونونو او میلیاردونو کلونو کولې. په لویو فورمولونو به مې لویې محاسبې کولې.

نور به نو زه وم او فکرونــه وو، نــوي ســوالونه وو. پــه یــو شي حیرانېدل وو، په بل شي خوشــحالېدل وو. نــوې پوښــتنې، نــوي سوالونه، نوي ځوابونه، نوي حلونه. د هرې معما حل بــه داســې خوند راکاوه چې نور ټول خوندونه به یې را نه هېر کړل.

آه! زه د خوندونو تږی او دا د خوندونو نړۍ.

خو لکه هر څه دغه خوندونه هم ختمېدونکي وو.

دې حالت ډېر دوام ونه کړ. په اول سر کې هر څه را تــه پــه زړه پورې وو، هر څه خوندور وو، فکر کــول، پلټنــه، الوتــل، د نویــو کهکشانونو کشفول، د نویو رازونو راسپړل ... خــو ورو ورو یــې خوند په کمېدو شو.

ابن سینا، ابوریحان، آینشتاین، هاوکینګ، ټایسن ... ټولو لا هم لــه دې هر څه نه هماغسې خوندونه اخیستل خو زما لپاره نور هغسې خوندور نه وو. د دوی خبرې را باندې غمېدلې. بې خوبۍ مې وار په وار سره کمې شوې. بې خوبي کمه وه خو ځوروونکې. وزرې مې ورو ورو مړاوې شوې، بیا ورژېدې او بیا یو مخ ورکې شوې.

ketabton.com - The Digital Library

يو ځل بيا نو هغه زه وم، ځورېدل وو. هره خوا منډې وهل وو. په څه ورکې پسې تلل وو. د خوندونو لټول وو.

رڼا، رنګونه؛ غرونه، سيندونه؛ بوټي، ګلونه؛ څپې، موجونــه؛ ټــول ښايستونه؛ هر څه پخوا غوندې وو خو زه بدل وم.

نور نو رڼا را ته يوازې د مختلفو څپو ټولګه ښکارېده، نه د خوند اخيستلو منبع. د رڼا په ليدو به مې يوازې په دې خبرې فکر کولی شو چې د رڼا هره څپه ځانته اوږدوالی، مختلفــه انــرژي او بېــل رنګ لري.

رنګونه را ته بې معنا ښکارېدل. رنګونه ښايستونه نه وو، بلکــې د هرې مادې خپل خاصيت و چې د رڼــا کــومې څپــې جــذبوي او کومې منعکس کوي. رنګ اصلاً زما له ذهنه د باندې نه و. دا زما د سترګو او مغزو خاصيت دی چې مختلف رنګونهويني، ګنې رنګ له سره نشته نو څه چې نه وي، خوند به په کې څنګه وي؟

بر او بحر، سمه او غر، هــر څــه را تــه يــوازې د مــاليکولونو او اټومونو ټولګې ښکارېدې او ښکلا له هر شي نه کډه کړې وه.

د ګلونو وږم را ته يوازې هغه ماليکولونه ښکارېدل چې له ګلانــو تښتي او زما پوزې ته را ننوځي او که زما پــه پــوزه کــې د بــوی مخصوصې آخذې نه وي، بوی له سره نشته.

د مېوو او خوړو خوند يوازې زما د ژبې او ماغزو کمال و. که مې په ژبه کې د خوند د څکلو آخذې کار ونه کړي يا مې ماغزه د دې آخذو سيګنالونه تفسير نه کړي، نو خوند به نه وي.

ketabton.com - The Digital Library

نه يې منې؟ که داسې نه وي نو کله چې زوکام را پورې وي، ولې په خوند نه پوهېږم؟ که خوند مستقل وي نو هر وخــت بايــد وي. اصلاً هر څه په ما کې دی. رنګ، بوی، خوند، ښکلا ... ښايي ټوله دنيا يوازې زما د درک محصول وي.

له هرې خوا غږونه پورته شول:

«د آدم د نظر تول دی

که دا تور دی که دا سپين

د آدم د ژبې خيال دی

دا سپلمۍ او انګبين»

دا غږونه له ونو بوټو او ګلونو راتلل. دوی ټولو په ګډه دغه شــعر په ترنم کې ويل.

ښه نو، که زه يم نو هر څه شته دي او که نه يم، هېڅ هم نشته؟

نه. داسې هم نه ده. زه هم وم او هر څه هم وو خو په خونــد نــه پوهېدم. پوزه مې بنده نه وه خو په بوی نه پوهېدم. په ژبــه مــې هېڅ نه وو شوي خو خوند مې نه احساساوه.

په خوندونو دې اور پورې شي يوازې د خوند خبره خــو نــه وه، مهمه خبره دا وه چې زما باورونه پوچ شــوي وو. هغــه باورونــه چې راسره يو ځای زېږېدلي وو او ورسره يو ځای لوی شوی وم؛ «زه اشرف المخلوقات يم، ټوله هستي زما لپاره هسته شــوې ده او ...» فکر کول او پوهې دغه ټول باورونه داسې راته ړنګ کړل لکــه واورين سړی چې د اوړي لمر ته يې ودروې او شېبه وروسته هېڅ

ketabton.com - The Digital Library

نه وي يا چې د شوتلو پر تنيکو بوټو اوبه بندې شي او د اوړي لمر پرې را شي.

آه! زه د خوندونو تږی، خو کاينات هغه کنجوسه ابۍ چې له بچي نه پټاسې پټوي.

زه د خوندونو تږی، خو کاينات هغه ناځوانه جينۍ، هغه د ښکلي بدن پېغله جينۍ چې ښايستونه په جامې پټوي.

زه د خوندونو په اوبو پسې راوتی تږی خو دا دنيـا هغـه صـحرا چې صرف سراب پېژني.

ښاپېرۍ بايد پيدا کړم.

هغه سکون چې د هغې په غېږ کې يې احساسوم، په هېڅ شي کې نشته. هغه دنيا او مافيها را نه هېروي.

رهي شوم.

يوه کور ته ورسېدم. د کور له شمالي دېوالـه سره جـوختې دوې ښنګ په ښنګ کوټې وې. مخې ته يې چوتره. د چوترې مخــې تــه انګړ يو متر ژور و او د انګړ په منځ کې د اوبو ډاه وه.

يوه سپين ږيري له کوهي نه اوبه راوايستې، پــه کــوزه کــې يــې واچولې. پايڅې يې ورپورته کړې او لستوڼي يې بډ وهل. اوداسه ته کېناست.

نيمه شپه وه. زه د کانکريټي چوترې په پوړيو کښته شوم. د انګړ په بل سر کې وطني تشناب (کناراب) و. د تشناب خــوا تــه روان شوم.

ketabton.com - The Digital Library

د سپین بږیري غږ مې واورېد: «دا څه رقم مسلمان دی چې روژه نه نیسي، لمونځ نه کوي، کلمه نه وایي خو په خوله وایي چې مسلمان یم.»

دا خبره یې چا ته کوله؟ څوک یې یادول؟

په زړه کې مې وویل: ښه ده چې زه خو د پېشلمي په وخت کې پاڅېږم او د کوټې څراغ بلوم. دی چې بل څراغ ویني، بیا فکر کوي چې زه هم پېشلمي ته راویښ شوی یم او روژه نیسم.

د چوترې په سر کې دوې خوا په خوا خټینې کوټې وې چې لویې لرګینې کړکۍ یې د چوترې خوا ته خلاصېدې. د دواړو کوټو تر منځ یو کوچنی دالان و چې خټینې پوړۍ ورنه دوهم چت ته ختلې وې.

د دوهم چت کوټې ته چې ورسېدم، ګورم چې بام یې نشته. په دېوالونو کې د لاړو (تیرانو) ګردي ګردي سوري ښکاري او د دېوالونو سرونه رژېدلي دي. لکه د جهادیانو په وخت کې چې د کابل د کورنو سرونه یې لوڅ کړي او تیران یې غلا کړي وو.

ښاپېرۍ مې څنګ ته ولاړه وه. ما یې پر اوږه لاس ایښی و او دې مې پر تخرګ سر لګولی و.

دا کټ مټ هماغه ځای و چې هاغه بله شپه مې په خوب کې لیدلی و.

ښاپېرۍ وویل: هو. هماغه ځای دی. ما هم په خوب کې لیدلی و.

ور وټکېد.

ketabton.com - The Digital Library

ورغلم. نجیبه وه. لاسونه یې زما له غاړې نه چاپېر کړل. ښکل یې کړم. ویې ویل: زړه مې! څنګه یې؟

ما یې لاسونه له غاړې ایسته کړل. په اشــاره مــې وپوهولــه چــې ښاپېرۍ دننه ده.

غبږ یې لوړ کړ: زما یې څه؟ ته زما یې زما. پوه شوې که نه؟

ما یې پر شونډو لاس کېښود چې غلې شه.

احساس مې وکړ چې ښاپېرۍ د وره شا ته راغلې ده او له چــولې څخه موږ ته ګوري. شا ته مې وکتل. څوک نه و.

دې بیا په لوړ غبږ وویل: چې یو ځل مې ګوتو ته راشي، بیا به زه د دې ښاپېرۍ خوښه شم.

بېرته کوټې ته ورغلم. ښاپېرۍ ســتوني ســتغ پــر کــټ پرتــه وه. سترګې یې آسمان ته نیولې وې.

ما ویل اوس به لانجه کوي، بې عزته کوي به مې چې نجیبې ولــې داسې ویل. خو هېڅ یې ونه ویل.

غلی یې له څنګه تېر شوم. پر غولي کېناستم.

هماغسې غلې وه. نه یې پوښتنه وکړه چــې «څــوک وو، څــه یــې ویل؟»، نه ښه، نه بده. د هغې چوپتیا لا ځورولم.

غبږ مې پرې وکړ: ښاپېرۍ!

مخ یې راواړوه. سترګې یې سرې وې، نري نري سره رګونه په کې جوت وو.

ketabton.com - The Digital Library

دواړه څنګ په څنګ ناست وو. د اورسۍ پر تاخ پتنوس ایښــی و. په پتنوس کې د شنو چایو یوه پیاله زما مخې ته او یوه د ښاپېرۍ مخې ته ایښې وه او تر منځ یې په یوه بشقاب کې غوزان او شــنه ممیز. ښاپېرۍ مې پر زنګانه سر ایښی و او سترګې یې پټې کــړې وې. ما یې په ګوڼګوتو ویښتانو کې ګوتې تېرولې راتېرولــې. پــه انګړ کې هماغه سپین ږیري له کوهي نه اوبه را ایستلې. د کــوهي په څنګ کې خټینه کوزه ایښې وه. ده له څا نه بوکــه را وایســته، کوزه یې ډکه کړه. اوبه څه کوزې ته تویېدې او څه یــې شــاوخوا ته. تویې شوې اوبه په کانکرېټي ناوه کې لاړې او د ګندنې په پټي کې وبهېدې.

ښه شوه چې هغه بله پېښه رښتیا نه وه. هغه مې پــه خــوب کــې لیدلې وه. که په ویښه کې وای، تباه به وم. پورتــه مــې وکتــل. د کوټې بام جوړ و. لاړي یې په خپل ځای کې و او سر یې هم پــټ و. نو په خوب کې مې ولې لوخ لیدلی و؟

رښتیا، نجیبه څوک ده؟ نجیبه خو زه نه پېژنم. له رنګه خو را تــه آشنا وه، لکه زه یې چې له ډېر پخوا نه پېژنم. رایــاده مــې شــوه. هغه نجیبه نه وه، د هېندارو ښاپېرۍ وه.

ښاپېرۍ سترګې پرانیستلې، زما له زنګانه نه یې سر لږ هسک کړ، ویې ویل: د هېندارو ښاپېرۍ خو زه یم.

ومې ویل: زه یې نه باوروم.

- ولې؟

ketabton.com - The Digital Library

- ولې، امممم. ستا سترګې خو تورې دي.
- نو څه؟
- د هېندارې د ښاپېرۍ سترګې نیلي وې، د آسمان په رنګ.

که ګورم چې د سترګو رنګ یې نیلي شو او ویښتان یې خرمایي.

له سترګو یې داسې نیلي رڼا را وتله چې سترګې یې را وبرېښولې.

زما په غاړه کې یې لاس واچاوه. سر یې نور هم پورته کړ.

زما سر یې د ځان خوا ته راکښته کاوه.

فکر مې وکړ چې ګوندې غواړي پر شونډو مې ښکل کړي خو سترګې یې سوکه سوکه غټې شوې، ډېرې غټې شوې، لکه د زمري خوله چې خلاصه شوې وي او غواړي د هوسۍ مرۍ ونیسي.

شا ته مې زور وکړ چې سر مې ورنه لرې کړم خو د هغې لاس کښته خوا زور کاوه.

یو لاس مې یې پر سینه کېښود او لاندې خوا مې ټېله کړه خو خاشه ونه خوځېده، بلکې لا را نژدې شوه.

په بل لاس مې یې مړوند ونیو چې له غاړې نه یې ایسته کړم. خو لاس یې دومروه زورور و چې زما سر یې لا پسې ټيټ کړ.

په یوه لاس مې یې سینه تکیه کوله او په بل د هغې لاس خو د هغې د را نژدې کېدو مخه مې نه شوه نیولی.

له ډېر زوره مې پر دواړو مټو سخت درد و. ته وا هډوکي مې کړس کړس ماتېږي.

ketabton.com - The Digital Library

د هغې غټې سترګې وار په وار را نژدې کېدې چې سر مې له کومي تېر کړي. لا مې هم زورونه وهل، خو ګټه يې نه کوله.

راويښ شوم، خو له ځايه نه شوم خوځېدلی. ستوني ستغ پروت وم او دواړه لاسونه مې تر سر لاندې کرخت شوي وو. داسې ستمی مې کېده لکه لوړې غونډۍ ته چې په منډه وخېژې. سوکه سوکه مې لاسونه د سر له لاندې نه را وايستل. داسې وچ وو لکه د بل چا لاسونه چې وي. کېناستم. ګوتې مې وښورولې. په سترګو مې ليدلې چې ښوري خو حس کولې مې نه.

آه! دا نو څه رقم خوب و؟ څومره ډېره موده وروسته ويده شوی وم. هېڅ مې نه يادېږي چې وروستی ځل کله او چېرته ويده شوی وم.

بيا هم زه وم، بې خوندي وه. بې مطلبه ګرځېدل وو، پاڅېدل او کېناستل وو. ونې ګڼې، مېوې ډېرې؛ د ګبينو او شيدو څه کمی نه و، د شرابو خواري نه وه. د رنګونو نڅاګانې، د عطرونو الوتل وو. خو دا هر څه د ښکلاوو بدرنګي وه، د خوندونو بې خوندي وه.

زه څوک يم؟

دا کوم ځای دی؟

ولې هر څه را نه تښتي؟

ولې خوندونه له بې خوندۍ ډک دي؟

ولې ښايست په بدرنګۍ اوړي؟

ketabton.com - The Digital Library

ځکه چې ته ګناهکار یې!

دغه سپین غر د چا دی؟

ویونکی یې نه معلومېږي خو غږ یې وینم.

پوښتنه مې وکړه: ګناه مې څه ده؟

سپین غر مخامخ راغی او ویې ویل: هېره دې ده که هسې ځان ناګاره کوې؟

ومې ویل: د هېندارو ښاپېرۍ خو ویل چې دلته ګناه نشته، دلته هر څه بس ثواب ګڼه.

سپینه خندا مې واورېده: هاهاها، هغه ځای خو نو جنت و.

شا و خوا ته مې وکتل. دا خو هم هماغه ځای و چې د هېندارو ښاپېرۍ سره وم. ونې، بوټي، چمن، ګلونه، د شاتو او شیدو ویالې، هغه مرمرینه مانۍ چې د شرابو ډنډ په کې و ... ټول کټ مټ هماغه پخواني وو.

نو سپین غر ولې وایي چې هغه ځای خو جنت و؟ یعنې دا بل ځای دی؟

ویې ویل: هو. دا بل ځای دی. دا دوزخ دی.

دا مې نه شو باورولی چې دا دې دوزخ وي.

په دوزخ کې خو اورونه وي، لمبې وي. ماران وي، لړمان وي. سوځېدل، اېرې کېدل وي. عذابونه وي، دردونه وي.

ویې ویل: نو دا در ته عذاب نه ښکاري چې هر خوند له بې خوندۍ ډک دی؟

ketabton.com - The Digital Library

ربښتيا يې ويل. لوی عذاب و. شات، شيدې، شراب؛ گل او بلبل؛ غر او غونډۍ، ماڼۍ، باغونه؛ اوبه، هوا، نرۍ شمال، خوشـــبو او وږم ... هر څه را ته تيار وو خو ما له هېڅ شي نه خوند اخيســـتلی نـــه شو.

نو گناه مې څه وه چې دغه عذاب گالم؟

سپين غږ مې پر سترگو لاس را تېر کړ.

غوړو لوگيو آسمان پټ کړی و. يو موټر چې سر په ځېږۍ اوښتی و، په لمبو کې سوځېده. څو موټرې سوری سوری وې او ښېښـــې يې ماتې وې. د يوه بل موټر يوازې د فرېم يوه لويه ټوټه پر سړک پرته وه. غرېو او شور وو. چا نارې وهلې چې لرې شئ، دې خوا ته مه راځئ. چا ژړل، چا بوغارې وهلې او چا زگيروي کول. د چا خرهار پورته و، او څوک غلي پلي غځېدلي وو.

د چا پښې نه وې، د چا لاسونه. د چا سر خـــچ پـــچ و، د چـــا ټټـــر سوری سوری و. محشر و، محشر.

هرې خوا ته مړي او زخميان پراته وو. هرې خوا ته د بدن غړي او اندامونه او د غوښو ټوټې. زه هم د هغوی په منځ کې خو يـــوازې سر او د سټې نيمايي مې هلته وو، هغه هم ټوک ټوک او پـــه وينـــو لژند.

ځای مې سهي کړ. دا هماغه ځای و چې څو شېبې مخکې ما موټر بم په کې چوولی و.

سپين غږ وويل: اوس پوه شوې؟

دی ولاړ او زه يې يوازې پرېښودم. تنــدې اخيســتی وم. د شــيدو لښتي ته ورغلم. د شيدو رنګ سور اوښتی و. لپه مــې تــرې ډکــه کړه. چې خوله مې ورته ونيوه، داسې بوی مې په ســپږمو ننــوت لکه اوسپنه چې زنګنه وي. په نه زړه مې خولې تــه واچــولې. ژر مې بېرته تو کړې.

اخخخخ، توف.

د وينو خوند په کې و.

ژبه مې د لاس په څټ باندې تېره کړه چې پاکه شي خــو پــه لاس کې مې هم د وينو بوی او د وينو بې خوندي وه.

څو ځله مې ناړې په خوله کې واړولې او تو کړې. خو د وينو بوی او خوند مې په خولې پورې هماغسې نښتي وو. له معــدې او لــه سږو نه مې د وينو وږم را وته.

يو بل کس راغی. د سرو شيدو ويالې ته کېناست، لپــه يــې ورتــه ونيوه.

ومې ويل: مه يې څښه! د وينو خوند لري.

ده لپه ځنې ډکه کړه.

ومې ويل: تا ته وايم! دا شيدې نه دي، وينې دي. نه يې وينې چې رنګ يې سور دی؟ د وينو رنګ په کې نه وينې؟

ده لپه خولې ته ورنژدې کړه، ويې ويل: دا خو تکې سپينې شيدې دي. وينه په کې له کومه شوه؟

پوزه يې وسوڼله، ويې ويل: واه! څه خوندور وږم يې دی.

ketabton.com - The Digital Library

پوه شوم چې خبره څه ده.

لږه لاره مې ووهله. هوا د غــوړو لوګيــو بــوی کــاوه او ورسره د انسان د وريتې شوې غوښې بوی ګډ و.

خوا مې وګرځېده.

کېناستم.

کانګې مې شروع کړې.

وينې مې قی کړې. خو يوازې وينې نه وې. لږ وروسته د وينو په منځ کې د ماشوم د ګوتې بندونه هم را ووتل.

سترګې مې رډې ختلې وې. ما ويل اوس به مې سترګې له ژورغالو راوځي او کښته به لوېږي.

ساه مې نه شوه اخيستی.

بيا مې له معدې څخه د کانګو داره را ووته.

په وينو کې يوه سترګه هم وه.

بيا مې په مرۍ او ستوني باندې سخت زور راغی، د ژامې هډوکي مې ارتې شوې، ستونی مې بهر خوا ته پورې وهل کېده. ما ويــل اوس به شکېږي. خوله مې لويه شوه، يو ورغوی مې له خولې نــه راووت او پر ځمکه ولوېد. بيا پوره لېچه، ورپسې يو سر، بيــا يــو لينګی ... د انسانانو د بدنونو مختلف غړي مې له معدې څخه قی کړل. د هر غړي قی کول دومره په عذابولم لکه د لنګون درد چــې ګالم.

ketabton.com - The Digital Library

سخت بې سپکه شوی وم. پړ مخی پروت وم. له پـوزې او خـولې نه مې د وینو ډومبکي ځړېدل.

هغه بل سړی مې له څنګه تېر شو. لویه ساه یې واخیسـته. ویـې ویل: واه! عجبه خوشبویي ده.

په لستوڼي مې خوله پاکه کړه. په دوو ګوتو مې پوزه ټینګـه کـړه چې د وینو ډومبکي ترې وڅڅېږي.

را ولاړ شوم. لکه له اوږدې تبجنې ناروغۍ چې تازه رغېدلی یـم، بدن مې سست او کمزوری و.

ګومان مې کاوه چې پښې مې د ستې د وړلو تاب نه لري.

سوکه سوکه روان شوم.

هره خوا د وینو بوی، د سـوځېدلو غوښـو وږم، د غـوړو لوګیـو وریځې.

له هرې خوا د چاودنې غږونه راتلل. هر ګام به مې چې پر ځمکې ایښوده، یو درز به یې کاوه. داسې درز چې ځمکه یې لړزولـه او غوږونه یې را کڼول. تر هر ځل کڼېدو وروسته، بـه مـې غوږونـه بېرته ښه شول او له بل ګام سره به بیا کڼېدل.

په غوږونو مې د لاسونو ورغوي کېښودل خو د چاودنو تندرونـه لا زورور شول. بېرته مې لاسونه لـرې کـړل. منـډه مـې کـړه. د مرمرینې ماڼۍ لاره مې ونیوه. د چاودنو غږونـه لکـه د خیـاطۍ ماشین چې ښه یې تېز وچلوې، پر له پسې شول: درز، ټنـګ، ډم، بم، ګړمب ...

ماڼۍ ته چې ځنګه ننوتم، غږونه ورک شول.

پر ملا کړوپ شوم. لاسونه مې پر زنګنو کېښودل. ساه مــې تېــزه وه. د وینو او سوځېدلو غوښو بوی نه و. شا و خوا ته مې سترګې وغړولې. هوا رڼه وه، د غوړو لوګیو وریځې نه وې.

بېرته نېغ شوم. لویه ساه مــې واخیســته. چــې بېرتــه مــې ســاه وایسته، له سږو مې یو تت غږ راووت. غوږونه مې ورته ځک کړل، ویل یې: قاتله!

ساه مې د مرمرینۍ ماڼۍ د ګنبدې خوا ته پورته لاړه. پــه ګنبــده کې تاوه شوه را تاوه شوه، بچې یې وکړل او یو لښکر ورنه جــوړ شو. قاتله! قاتله! قاتله!

ډېر بد شور جوړ شو.

د ماڼۍ له دېوالونو، له ګنبدې، له ښیښو، له غولي او ان د شرابــو له ډنډه همدغه ناره پورته کېده او پر ما یې حمله کوله.

ما مې مخې ته د لاسونو ورغوي ونیول خو د «قاتله!» ناره به مې د ورغوي د هډوکو له منځه تېرېدله او پر مغزو مې کلکه لګېدله.

د وره خوا ته مې منډه کړه. د «قاتله، قاتله!» غږونه را پسې شول.

د تورېدلو مچیو غوندې یې له هرې خوا راباندې حملې کولې.

ډېره موده په دې بد خونده کې لالهانــده وم او هــرې خــوا تــه تښتېدم.

ketabton.com - The Digital Library

جنت را ته دوزخ شوی و. دومره یې عذاب راکړی و چې مرگ تــه مې راضي وم خو چې د دې غړونو له شره خلاص وای. خــو نــه مرگی و، نه له عذابه خلاصی.

نه پوهېږم چې څومره وخت همداسې را باندې تېر شــو. ښــايي د هغو وينو د ټولو څاڅکو په اندازه چې زما په وجه تــويې شــوې وې.

بيا ورو ورو هر څه بېرته سم شول. د وينو بوی، د انسان د ورېتو شويو غوښيو وږم او لوگي ختم شول.

د شيدو سوروالی ورک شو.

هوا پاکه صافه شوه.

د «قاتله!» نارې هم وار په وار سره کمې شوې، سوکه شوې، تتــې شوې، ورکې غوندې شوې خو لا هم پاتې وې.

د غږ لوری نه را معلومېده چې له کومه راځي. هرې خوا تــه مــې غږونه څک کړل، خو پته يې ونه لگېده.

گورم چې خپل زړه مې دغه غږونه کوي، له هر درز سره وايي: قا – تل، قا – تل، قا – تل.

په اول سر کې خوښ وم چې ځوروونکي غږونه تــت شــول خــو وروسته بيا همدغو تتو غږونو دومره ځورولم لکه هغه جگو نارو چې په عذابولم.

اوس به نو له زړه سره څه وکړم؟

کاش دغسې بوټ مې را ايستلی شوای.

ketabton.com - The Digital Library

او بیا دی ولې د قاتل، قاتل غړونه را ته کوي. ما خو هر وخت د ده منلې وه. هر څه مې د ده په خوښه کړې وو نو اوس مې ولې ځوروي؟

خو ښه خبره دا وه چې زما په گومان نورو دا غړونه نه اورېدل.

نور نه پوهېدل چې زه په دوزخ کې یم او دوی په جنت کې دي.

نو ما به هم داسې ښودله چې هر څه سم دي.

یوه ورځ چا مڼې خوړلې. د مڼو د خوند صفتونه یې کول.

ما هم یوه دانه را واخیسته. چې څنگه مې چک پرې ولگاوه، خوله مې له تور او خوسا خونده ډکه شوه. خو په خوله مې وویل: واه! عجب خوند یې دی.

بل خرپ مې ترې وایست او په وچ زور مې له ستوني تېر کړ.

چې یوازې شوم، خوا مې وگرځېده. کانگې مې وکړې. په کانگو کې مې له وینو سره د انسان د غوښو ټوټې را ووتلې.

مرمرینۍ ماڼۍ ته ولاړم. د شرابو له حوض نه ډېر کسان چاپېر وو. هر چا به ورنه جام ډکاوه. جامونه به یې سره کړنگول او په سر به یې اړول.

ما چې جام ډکاوه، ومې لیدل چې د شرابو په منځ کې څوک گرځي. بدن یې ټوک ټوک او په وینو لت پت و. یوه پښه یې د حوض په یوه څنډه کې پرته وه. هغه یې پورته کړه. په سرېښنې پورې یې ولگوله. څو گامه ها خوا ته یې خپل له څنگله غوڅ شوی

ketabton.com - The Digital Library

لاس وموند. بیا په حوض کې کېناست. د حوض په تـل کــې یــې گوتې وهلې.

ښه ورته ځیر شوم. ومې پېژاند. دی هم په هاغو کسانو کې و چې زما د موټر بم په چاودنه کې وژل شوی و.

خو هغه دلته په شرابو کې څه کول؟

گورم چې د حوض له تله یې څه پیدا کړل. بیا یې په مینځلو لگیـا شو.

سترگې مې تنگې کړې، گورم چې په ورغوي کې یې خوټې نیولې دي او په شرابو یې مینځي.

شا و خوا مې نورو ته وکتل. هر څوک په خپل مجلس لگیا وو.

تر ټولو نژدې کس ته مې وویل: دا سړی د شرابو په حــوض کــې څه کوي؟

حوض ته یې وکتل. ویې ویل: کوم سړی؟

په لاس مې هغه ځای ته اشاره وکړه چې هغه سړی په کې ناســت و.

ویې ویل: زه خو څوک نه وینم.

بل ته مې دغه خبره وکړه.

ویې ویل: سد دې په سر کې دی؟ سړی له کومه شو؟

سر مې چټک دې خوا ها خوا وخوځاوه. ســترگې مــې څــو وارې وځمبلې. ما ویل زما په نظر کې به ستونزه وي خو چې ور ومــې کتل، بیا مې هم په شرابو کې ناست سړی لیده.

ketabton.com - The Digital Library

فکر مې وکړ چې دا نور به يې ځکه نه ويني چې نشئه دي. يو بل کس چې ماڼۍ ته تازه را ننوتلی و، د ډنډ خوا ته روان و. په منډه ورغلم، هغه مې تر لاس نيولی د حوض غاړې ته راوست.

ومې ويل: هغه ځای ته وگوره، څوک درته ښکاري؟

ويې ويل: لکه چې ډېر دې څښلي دي.

هېڅ هغه نه ليده، خو ما ته ښکارېده.

ټولو جامونه پورته کړل.

دې خوا ها خوا مې وکتل.

څو کسانو غږ را باندې وکړ: پورته يې کړه! تــل دې وي جنــت او شرابونه يې!

ناچــار جــام مــې پورتــه ونيــو او د دوی لــه جــامونو سره مــې وکړنگاوه.

چې غوړپ مې ورنه وکړ، سپږمې مې د خوټو په بوی ډکې شوې.

په منډه له ماڼۍ نه ووتم.

په يوه گوښه ځای کې کېناستم.

کانگې مې وکړې. له خولې نه مې خوټې را ووتې.

پاڅېدم. په چمن کې وگرځېدم.

ناڅاپه شور ما شور شو.

دېرش پنځه دېرش کسانو دې خوا ها خوا منډې وهلې. د هر چا له بدنه وينې روانې وې.

ketabton.com - The Digital Library

د یوه پښه له زنګونه پرې وه. هغه خپله غوڅه شوې پښــه پورتــه پورته غورځوله او خوشحالي یې ورته کوله. ما ته یــې پــام شــو. پښه یې زما خوا ته وار کړه. پښــه یــې پــه هــوا کــې څرخېــدلې څرخېدلې راغله. نږدې وه چې پــه سر مــې ولګېــږي خــو بېرتــه وګرځېده او د خپل څښتن خوا ته ورغله.

د یوې ښځې له نسه کولمې راوتلې وې. هغې د خپلو کولمو له دوو سرونو نه نیولی و او د رسۍ غوندې یې تاوولــه او ټوپونــه یــې وهل. ما ته یې چې وکتل، کولمې یې را پســې خطــا کــړې. کــولمې راغلې او له غاړې نه مې چاپېرې شوې. سختې را پورې ونښــتې. راکش یې کړم. په څټ ولوېدم.

هاهاهاها. ټولو وخندل.

بېرته را پورته شوم.

د بل چا سر نه و. ګورم چې سر یې تر تخرګ لاندې نیولی و.

په بل باندې یې غږ وکړ: والیبال کوې؟

هغه چې یوه سترګه یې مخې ته غورځېدلې وه، خپله ســترګه یــې پورته کړه، ویې ویل: راځه!

پرې سري خپل سر ور واچاوه. دواړو والیبــال ور بانــدې شروع کړ.

څو دقیقې یې والیبال وکړ او بیا یې سر زما خــوا تــه ډېــر کلــک شوټ کړ. سر په چټکۍ زما خوا ته راغی.

منډه مې کړه.

ketabton.com - The Digital Library

د سر کټ کټ خندا مې اورېدله چې وار په وار را نږدې کېده.

منډه مې تېزه کړه. له شا را پسې شور جوړ و.

مخ مې واړاوه. د چا سترګه، د چا غوڅ شوی لاس، د چا پرې شوې پښه، د چا سر، د چا کولمې ټول را پسې وو.

هر یوه نارې کړې:

- ویې نیسئ!
- را ټینګ یې کړه!
- مه یې پرېږده!
- هلئ!

زه مخکې او دوی په منډه را پسې وو.

ځغله ځغله ځغله، یوې سمڅې ته ورسېدم.

ورننوتم. څو پورې چې مې سترګو کار کاوه، منډې مې په کې وهلې. بیا نو تیاره زیاته شوه.

ودرېدم.

غوږونه مې څک کړل.

شور ما شور نه و. یوازې خپله ساه او د زړه دربا مې اورېدله.

شا ته مې وکتل. سر او پښه او سترګه او کولمې ... را پسې نه وو.

ساه مې بنده بنده کېده. حلق مې وچ و.

کېناستم.

د سمڅې دېډې ته مې تکیه وکړه. خولې را باندې ماتې وې. شېبه وروسته لوند خیشت وم.

ketabton.com - The Digital Library

ورو ورو مې ساه سمه شوه.

اوس څه وکړم؟

بېرته له سمڅې نه وځم که همدلته پاتې شم؟

د باندې مې څه دي نو چې ورشم؟

نور نو د زغملو نه و.

دا څه حال دی چې هر څه نورو ته نعمت دی خو ما ته عذاب دی. که په دوزخ کې وای نو زغمل به يې آسانه وو ځکه چې ټولو به زما غوندې يو شان عذاب ګاله. خو اوس هر چا خوندونه اخيستل خو ما بد خوندي.

زما دوزخ که په دوزخ کې وای نو باک به يې نه و خو غم دا و چې زما دوزخ په جنت کې و. بلکې جنت پخپله زما دوزخ و.

پاڅېدم.

په سمڅه کې وړاندې روان شوم.

په اول سر کې څه نا څه رڼا وه. د پښو د اېښودلو ځای مې سهي کولی شو. څومره چې وړاندې تلم، رڼا هماغومره کمېده. نه پوهېدم چې ګامونه مې پر څه شي ږدم او مخې ته مې څه دي، بس روان وم.

لاسونه مې د ړندو غوندې مخې ته نيولي وو. د هر ګام په اېښودلو سره ډارېدم چې تيندک ونه خورم يا مې سر په څه شي ونه لګېږي خو بيا هم روان وم.

همداسې تلم تلم تلم او په مطلقه تاريکي کې ډوبېدم.

ketabton.com - The Digital Library

او بالاخره په تیارو کې پسې ورک شوم.

پای

۲۰۲۲ د مارچ ۳۰

بامبرگ، جرمني

Thank you for reading

Find more e-books and articles on Ketabton - your multilingual digital library.

www.ketabton.com

Ketabton - Pashto, Farsi, Arabic & English